

การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

มิถุนายน 2560

การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

มิถุนายน 2560

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

มิถุนายน 2560

วัชรราช ตรีไชย. (2560). การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง
สำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษาและพลศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปรินญานิพนธ์:
อาจารย์ ดร.ไพญดา สังข์ทอง, อาจารย์ ดร.พิมพ์ ม่วงศิริธรรม.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่ง
กองกลาง สำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักกีฬาโรงเรียนกีฬา
จำนวน 40 คน โดยสุ่มโรงเรียนกีฬามา 5 โรงเรียนจากทั้งหมด 9 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนกีฬา
จังหวัดสุพรรณบุรี โรงเรียนกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ โรงเรียนกีฬาจังหวัดอุบลราชธานี โรงเรียนจังหวัด
กีฬานครสวรรค์ และโรงเรียนกีฬาจังหวัดขอนแก่น แบบง่าย โดยการเลือกนักกีฬาฟุตบอลแบบ
เจาะจง ในตำแหน่งกองกลางของแต่ละโรงเรียนเพื่อดำเนินการทดสอบเครื่องมือโรงเรียนละ 16 คน
แบ่งเป็น 2 ช่วงอายุระหว่าง 13-15 ปี 8 คน และ 16-18 ปี 8 คน

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา
ทั้งหมด 5 รายการ ได้แก่ 1) แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง 2) แบบทดสอบการรับลูก
ฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด 3) แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอล 4) แบบทดสอบการ
เลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก และ 5) แบบทดสอบการยิงประตู

2. คุณภาพของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางทั้ง 2 ช่วงอายุที่ผู้วิจัย
สร้างขึ้นมีคุณภาพดังนี้

2.1) มีความเที่ยงตรง ของแบบทดสอบสามารถนำไปใช้ได้ โดยการหาค่าความ
สอดคล้อง (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 5 คน

2.2) มีความเชื่อมั่นระดับสูง จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบโดย
วิธีของเพียร์สัน จากครั้งที่ 1 จากครั้งที่ 2

2.3) มีความเป็นปรนัยสูง จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบโดย
วิธีของเพียร์สัน จากผู้เชี่ยวชาญ 2 คน

2.4) มีค่าอำนาจจำแนก เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด ($t \geq 1.75$) จากการทดสอบค่าที่
โดยสามารถจำแนกนักกีฬาที่มีความสามารถสูงและความสามารถต่ำออกจากกันได้

A CONSTRUCTION OF A SPECIFIC DUTY FOR A MIDFIELDER SKILL TEST FOR
SOCCER PLAYERS IN SPORTS SCHOOL

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Health Education and Physical Education
at Srinakharinwirot University

June 2017

Watchrach Sornchai. (2017). *A Construction of a Specific Duty for a Midfielder Skills Test for Soccer Players in Sports School*. Master's thesis, M.Ed. (Health Education and Physical Education). Bangkok: Graduate School Srinakharinwirot University.
Advisor Committee: Dr.Paiyada Sungthong, Dr.Pimpa Moungsirithum.

The purpose of this research was to construct a specific midfield skills test for soccer players in sports schools. The samples were the eighty players from thirteen sports schools in Thailand in the 2016 academic year through purposive sampling, classified to the age of thirteen to fifteen years old and the age of sixteen to eighteen years old with forty players for each age. The specific midfield skills test was comprised of five items: 1) moving and changing directions; 2) receiving and sending the ball against a changing direction; 3) kicking the ball 4) keeping the ball around the zig-zag track and 5) shooting the ball. The data were analyzed using item - objective congruence from five experts, reliability by test-retest, objectivity by Pearson correlation, discrimination and T-tests.

The results of this research found the following: to specific midfield skills test for soccer players in the sports schools was comprised of five items: 1) moving and changing direction; 2) receiving and sending the ball against a changing direction; 3) kicking the ball; 4) keeping the ball around the zig-zag track and 5) shooting the ball. The test was, used to determine quality.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง สำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา
ของ
พระราช ตรีไชย

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
วันที่ เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2560

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ คณะกรรมการสอบปากเปล่า
.....ที่ปรึกษาหลัก ประธาน
(อาจารย์ ดร.ไพญดา สังข์ทอง) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไวพจน์ จันทร์เสม)
.....ที่ปรึกษาร่วม กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พิมพ์ ม่วงศิริธรรม) (อาจารย์ ดร.ไพญดา สังข์ทอง)
.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พิมพ์ ม่วงศิริธรรม)
.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.สาธิต ประจันบาน)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้เพราะผู้วิจัยได้รับความช่วยเหลืออย่างดีจากคณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร.ไพฑูริดา สังข์ทอง อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และอาจารย์ ดร.พิมพ์มา ม่วงศิริธรรม อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ ปรับปรุง แก้ไข ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูงไว้ในโอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไวพจน์ จันทรเสม อาจารย์ ดร.สาธิต ประจันบาน ที่กรุณาเป็นกรรมสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่กรุณาประสิทธิ์ประสาทความรู้ ทักษะ และประสบการณ์แก่ผู้วิจัย ทำให้ปริญญานิพนธ์เล่มนี้ประสบความสำเร็จ

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์เทเวศน์ จันทรหอม อาจารย์ไมตรี กุลบุตร อาจารย์ประพันธ์ เปรมศรี อาจารย์ วรสิงห์ โสมาเกตุ และอาจารย์สุธี สุขสมกิต รวมถึงผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่ได้ให้ความกรุณาให้คำชี้แนะและตรวจแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางของผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณคณะผู้บริหารและคณาจารย์โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี โรงเรียนกีฬาจังหวัดอุบลราชธานี โรงเรียนกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ โรงเรียนกีฬาจังหวัดขอนแก่น และโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ ที่ให้ความช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยและงานพิมพ์เอกสารเป็นอย่างดี

ท้ายสุดนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ พี่ ๆ น้อง ๆ และญาติทุกคนเป็นอย่างสูง ที่ส่งเสริม และสนับสนุน ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจเสมอมา ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ลุล่วงไปด้วยดี

วัชรราช ศรีไชย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	3
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	3
ตัวแปรที่ศึกษา	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
กรอบแนวความคิด	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารที่เกี่ยวข้อง	6
ประวัติกีฬาฟุตบอล	6
องค์ประกอบของทักษะกีฬาฟุตบอล	12
ตำแหน่งและหน้าที่กองกลาง	21
ทฤษฎีและหลักการวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษา	25
หลักการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา	28
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	33
งานวิจัยในประเทศ	33
งานวิจัยในต่างประเทศ	40
3 วิธีดำเนินการวิจัย	45
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	45
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	46
การเก็บรวบรวมข้อมูล	47
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	48
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	49
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 บทย่อ อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	59
บทย่อ.....	59
สรุปผล.....	61
อภิปรายผล.....	61
ข้อเสนอแนะ.....	67
บรรณานุกรม.....	68
ภาคผนวก.....	72
ภาคผนวก ก.....	73
ภาคผนวก ข.....	86
ภาคผนวก ค.....	89
ภาคผนวก ง.....	92
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	94

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 สังเคราะห์ทักษะการเล่นตำแหน่งกองกลาง.....	25
2 เกณฑ์มาตรฐานของแบบทดสอบกีฬาฟุตบอลสำหรับนักกีฬาชาย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย.....	35
3 ตารางแบ่งช่วงอายุ ของกลุ่มตัวอย่างวิจัย.....	46
4 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่ง ของนักกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น รุ่นอายุ 13-15 ปี จากผลการพิจารณาให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ (n=5).....	50
5 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่ง ของนักกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น รุ่นอายุ 16-18 ปี จากผลการพิจารณาให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ (n=5).....	51
6 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อมั่น ระหว่างคะแนนการสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 รุ่นอายุ 13-15 ปี (n=40).....	52
7 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อมั่นระหว่างคะแนนการสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 รุ่นอายุ 16-18 ปี (n=40).....	53
8 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทักษะฟุตบอล เฉพาะตำแหน่งกองกลางแต่ละรายการ รุ่นอายุ 13-15 ปี จากการให้คะแนน ของผู้ทดสอบ 2 คน (n =40).....	54
9 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทักษะฟุตบอล เฉพาะตำแหน่งกองกลางแต่ละรายการ รุ่นอายุ 16-18 ปี จากการให้คะแนน ของผู้ทดสอบ 2 คน (n =40).....	55
10 คะแนนเฉลี่ย ค่าสถิติทดสอบที และการแปลผลค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ ทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง แต่ละรายการ รุ่นอายุ 13-15 ปี (n=40)....	56
11 คะแนนเฉลี่ย ค่าสถิติทดสอบที และการแปลผลค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ ทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง แต่ละรายการ รุ่นอายุ 16-18 ปี (n=40)....	57

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....

5

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันการเล่นฟุตบอลเป็นเกมกีฬาที่ได้รับความสนใจแพร่หลายมาก โดยเฉพาะในหมู่ของนักเรียน นักศึกษา และประชาชนทั่วไป เพราะฟุตบอลเป็นกิจกรรมที่ตื่นเต้น สนุกสนาน ง่าย และเป็นเกมที่ผู้คนสนใจสามารถเข้าร่วมเล่นได้โดยไม่ยาก สมคิด ยอดระบำ (2544) การเล่นฟุตบอลและการเล่นกีฬานานาชาติอื่นๆ โดยทั่วไปมีจุดมุ่งหมายเพื่อความสนุกสนาน อีกทั้งเป็นการออกกำลังกายทำให้ร่างกายมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง กีฬาฟุตบอลเป็นกีฬาที่มีเสน่ห์และความโดดเด่นเป็นกีฬาสากลที่ได้รับความนิยมจากคนทั่วโลก ชามูวิทช์ ผลชีวิน (2551) กล่าวว่า ฟุตบอลเป็นกีฬาที่ได้รับความสนใจและนิยมเล่นอย่างกว้างขวางทั่วโลกเป็นกีฬายอดนิยมอันดับหนึ่ง มีการเล่น การเรียน การฝึกทั่วทุกทวีป รวมถึงวงการฟุตบอลของประเทศไทยที่ได้รับความนิยมเช่นเดียวกันและกลุ่มผู้ติดตามกีฬาฟุตบอลก็มากยิ่งขึ้นด้วย กีฬาฟุตบอลจัดอยู่ในกลุ่มกีฬาสากลและเป็นที่นิยมทำให้สถาบันการศึกษาและโรงเรียนหลายแห่งจัดให้มีการเรียนการสอนวิชาฟุตบอลเป็นวิชาบังคับและวิชาเลือก รวมทั้งยังจัดให้มีการแข่งขันเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมหลังเลิกเรียน ซึ่งรวมถึงโรงเรียนกีฬา

ในปัจจุบันโรงเรียนกีฬามีส่วนสำคัญและมีบทบาทในการพัฒนาเยาวชนที่มีความสามารถในการเล่นกีฬาให้เข้ามาศึกษาและพัฒนาทักษะกีฬาอย่างต่อเนื่อง โดยทางโรงเรียนกีฬาสังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นรูปแบบหนึ่งของการจัดการศึกษาให้มีรูปแบบที่หลากหลาย เพื่อให้รองรับกับความแตกต่างด้านศักยภาพของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจึงเป็นสถานศึกษาที่มุ่งจัดการศึกษาให้นักเรียนมีความสามารถพิเศษทางการกีฬาได้ฝึกหัด หรือพัฒนาทักษะด้านการกีฬาให้มีความชำนาญควบคู่กับ การจัดการศึกษาวิชาสามัญตามหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาของกระทรวง ศึกษาธิการ ให้จัดการเรียนการสอนตั้งแต่ปีการศึกษา 2538 เป็นต้นมา (โรงเรียนกีฬาจังหวัดนครราชสีมา. 2559: ออนไลน์) ซึ่งโรงเรียนกีฬาจะมีโปรแกรมการฝึกนักกีฬาที่เป็นแบบแผนเป็นระบบ กีฬาฟุตบอลก็เป็นอีกหนึ่งชนิดกีฬาที่ได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนในการพัฒนานักกีฬาในโรงเรียนกีฬาเพื่อต่อยอดและผลิตนักกีฬาเข้าสู่วงการกีฬาฟุตบอลอาชีพมากยิ่งขึ้นในกีฬาฟุตบอลนั้นนักฟุตบอลจำเป็นต้องมีทักษะพื้นฐานของฟุตบอลที่ดี อาทิเช่น การควบคุมลูกฟุตบอล การเตะลูกฟุตบอล การเลี้ยงลูกฟุตบอล การโหม่งลูกฟุตบอล การยิงประตูฟุตบอล เป็นต้น ซึ่งทักษะเหล่านี้ นักกีฬาฟุตบอลที่ดีควรหมั่นฝึกฝนให้มีความชำนาญในแต่ละทักษะและในการเล่นทีมจะมีการแบ่งหน้าที่ของนักกีฬาฟุตบอลออกเป็นตำแหน่งตามจุดของสนามแข่งขัน และในแต่ละตำแหน่งจะต้องมีความสามารถในทักษะการเล่นที่มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับตำแหน่งการเล่นนั้น ๆ ซึ่งสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติได้แบ่งการยืนและหน้าที่ในการเล่น

ฟุตบอลออกเป็น 4 ตำแหน่ง ดังนี้ 1) ผู้รักษาประตู 2) ผู้เล่นกองหลัง 3) ผู้เล่นกองกลาง 4) ผู้เล่นกองหน้า ตำแหน่งที่มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเกมการเล่น คือ ตำแหน่งกองกลาง โดยหน้าที่หลักของตำแหน่งนี้คือการครองบอลและรับบอลจากตำแหน่งกองหลังเพื่อผ่านบอลไปสู่ตำแหน่งกองหน้าสำหรับเกมบุก และในเกมรับจะมีหน้าที่สกัดและไล่บอลจากคู่ต่อสู้ เพื่อหยุดเกมบุกหรือการตั้งรับและในบางครั้งสามารถขึ้นไปเสริมกับตำแหน่งกองหน้าเพื่อทำประตูก็สามารถทำได้ ลักษณะการเล่นของตำแหน่งกองกลางนั้นจะต้องเคลื่อนที่อยู่ตลอดเวลาเป็นตัวเชื่อมตำแหน่งระหว่างกองหน้าและกองหลังทำให้มีพื้นที่ในการเล่นเกือบทั่วสนาม ในตำแหน่งกองกลางมีการแบ่งหน้าที่ในการเล่นและหน้าที่เฉพาะซึ่งมีการแบ่งการเล่น คือ 1) กองกลางตัวกลาง มีหน้าที่เชื่อมเกมระหว่างกองหลังและกองหน้าช่วยทีมในจังหวะการบุกและบางครั้งตำแหน่งนี้จะได้รับชื่อว่า “ตัวทำเกม” 2) กองกลางตัวรับมีบทบาทในการป้องกัน เมื่อไม่มีการบุกกองกลางตัวรับจะรีบถอยมาตั้งรับและแย่งบอลจากทีมฝ่ายตรงข้าม 3) กองกลางตัวรุกคือกองกลางที่อยู่สูงกว่าปกติ หน้าที่ของตำแหน่งนี้คือการสร้างโอกาสทำประตูผู้เล่นตำแหน่งนี้จึงต้องมีความชำนาญในการส่งบอลและต้องอ่านการเคลื่อนไหวของกองหลังเพื่อส่งบอลไปให้ศูนย์หน้าทำประตู 4) กองกลางด้านกว้างหรือกองกลางริมเส้นเป็นตำแหน่งที่อยู่ทางด้านซ้ายและขวา (ตำแหน่งผู้เล่นกองกลาง. 2559: ออนไลน์) จะสังเกตเห็นได้จากเกมการเล่นไม่ว่าจะเป็นในประเทศหรือต่างประเทศก็ตามตำแหน่งกองกลางจะมีความสำคัญและมีบทบาทอย่างมากในการดำเนินการแข่งขันในเกมนั้น ๆ และในแต่ละตำแหน่งมีหน้าของการเล่นที่แตกต่างกัน โค้ชหรือผู้ฝึกสอนจึงมีบทบาทหน้าที่ ในการค้นหาผู้เล่นที่มีทักษะเหมาะสมกับตำแหน่งการเล่นเพื่อประโยชน์ของรูปแบบการเล่นที่จะได้เปรียบในเกมการแข่งขัน ซึ่งวิธีการค้นหาผู้เล่นนั้นอาจมาจากการสังเกตการณ์เล่นของนักกีฬา รูปร่างทางกายภาพ และทักษะที่เหมาะสมกับตำแหน่งนั้น สอดคล้องกับ วินัด คงใจดี และสังเวียน ปิณะกำลัง (2556) กล่าวว่าโค้ชครูพลศึกษาและผู้ฝึกสอนฟุตบอลจำเป็นที่จะต้องจัดหาหรือเลือกใช้แบบทดสอบที่ใช้วัดผลและประเมินที่แม่นยำและบ่งชี้ความสามารถทักษะของผู้เรียนและนักกีฬาฟุตบอลนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมซึ่งต้องพิจารณาในหลายๆ ด้าน

จากความสำคัญดังกล่าวของตำแหน่งการเล่นกองกลางและความจำเป็นของการเลือกนักกีฬาเข้าสู่ตำแหน่งการเล่นกีฬาฟุตบอล ผู้วิจัยจึงเห็นว่าหากมีกระบวนการที่สามารถจำแนกความสามารถทักษะฟุตบอลของบุคคลที่เหมาะสมจะช่วยให้การพัฒนาทีมฟุตบอลจากการคัดเลือกบุคคลโดยเฉพาะ มาสู่ตำแหน่งการเล่นได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นจากการสร้างแบบทดสอบทักษะเฉพาะตำแหน่ง ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและพบว่ายังไม่มีการพัฒนาแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งการเล่นกองกลาง เพื่อประโยชน์ในการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลอย่างมีประสิทธิภาพและเอื้อประโยชน์ต่อครูผู้สอนกีฬาและผู้ฝึกกีฬาที่สามารถนำไปใช้ทดสอบและคัดเลือกนักกีฬาฟุตบอลในตำแหน่งกองกลางของนักเรียนและนักกีฬาต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬา

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้มีแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล เฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬา 13 แห่งทั่วประเทศ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการประเมินผลการฝึก ในตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาฟุตบอลและเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้สนใจในกีฬาฟุตบอลได้ศึกษาค้นคว้าให้กว้างยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

นักกีฬาฟุตบอลตำแหน่งกองกลางของโรงเรียนกีฬาที่มีการฝึกนักกีฬาฟุตบอลจาก 9 โรงเรียน จำนวน 144 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่มอายุ คือกลุ่มอายุ 13-15 ปี และกลุ่มอายุ 16-18 ปี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

นักกีฬาฟุตบอลตำแหน่งกองกลางของโรงเรียนกีฬา ที่มีการฝึกนักกีฬาฟุตบอลจาก 9 โรงเรียนโดยมีขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่างต่อไปนี้

1. ทำการสุ่มอย่างง่ายในโรงเรียนกีฬาที่มีการฝึกนักกีฬาฟุตบอลจาก 9 โรงเรียน ได้มา 5 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี โรงเรียนกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ โรงเรียนกีฬาจังหวัดอุบลราชธานี โรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ และโรงเรียนกีฬาจังหวัดขอนแก่น
2. ทำการเลือกนักกีฬาฟุตบอลแบบเจาะจง ในตำแหน่งกองกลางจาก 5 โรงเรียน โรงเรียนละ 16 คน รุ่นอายุ 13-15 ปี จำนวน 8 คน และอายุ 16-18 ปี จำนวน 8 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 80 คน รุ่นละ 40 คนเพื่อใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ แบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง 5 แบบ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบทดสอบ หมายถึง เครื่องมือวัดทักษะและความสามารถในการแสดงพฤติกรรมสำหรับบุคคล

2. **ทักษะฟุตบอล** หมายถึง ความสามารถของร่างกายในการประกอบกิจกรรมกีฬาฟุตบอลอย่างมีประสิทธิภาพและสามารถปรับการเคลื่อนไหวของทักษะนั้นให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดี เช่น การเลี้ยง การส่ง การรับ การโหม่ง การยิงประตู

3. **แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล** หมายถึง เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการวัดความสามารถทางทักษะกีฬาฟุตบอลตำแหน่งกองกลาง

3.1 แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง

3.2 แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด

3.3 แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย

3.4 แบบทดสอบการเลี้ยงฟุตบอลซิกแซก

3.5 แบบทดสอบการยิงประตู

4. **ทักษะเฉพาะตำแหน่งกองกลาง** หมายถึง ผู้เล่นที่ยืนระหว่างกองหลังและกองหน้า มีหน้าที่เชื่อมบอลจากหลังไปหน้า โดยที่ผู้เล่นต้องมีทักษะ เช่น การเลี้ยง การส่ง การรับ การโหม่ง การยิงประตูที่ดี

4.1 การเลี้ยง หมายถึง การใช้เท้าในการครอบครองฟุตบอลแล้วเคลื่อนที่ไปข้างหน้า

4.2 การส่งบอล หมายถึง การส่งบอลด้วยข้างเท้าด้านใน โดยลูกฟุตบอลไม่ลอยสูงกว่าหัวของผู้ส่ง

4.3 การรับบอล หมายถึง การรับด้วยข้างเท้าด้านในของผู้รับ จะซ้ายหรือขวาก็ได้

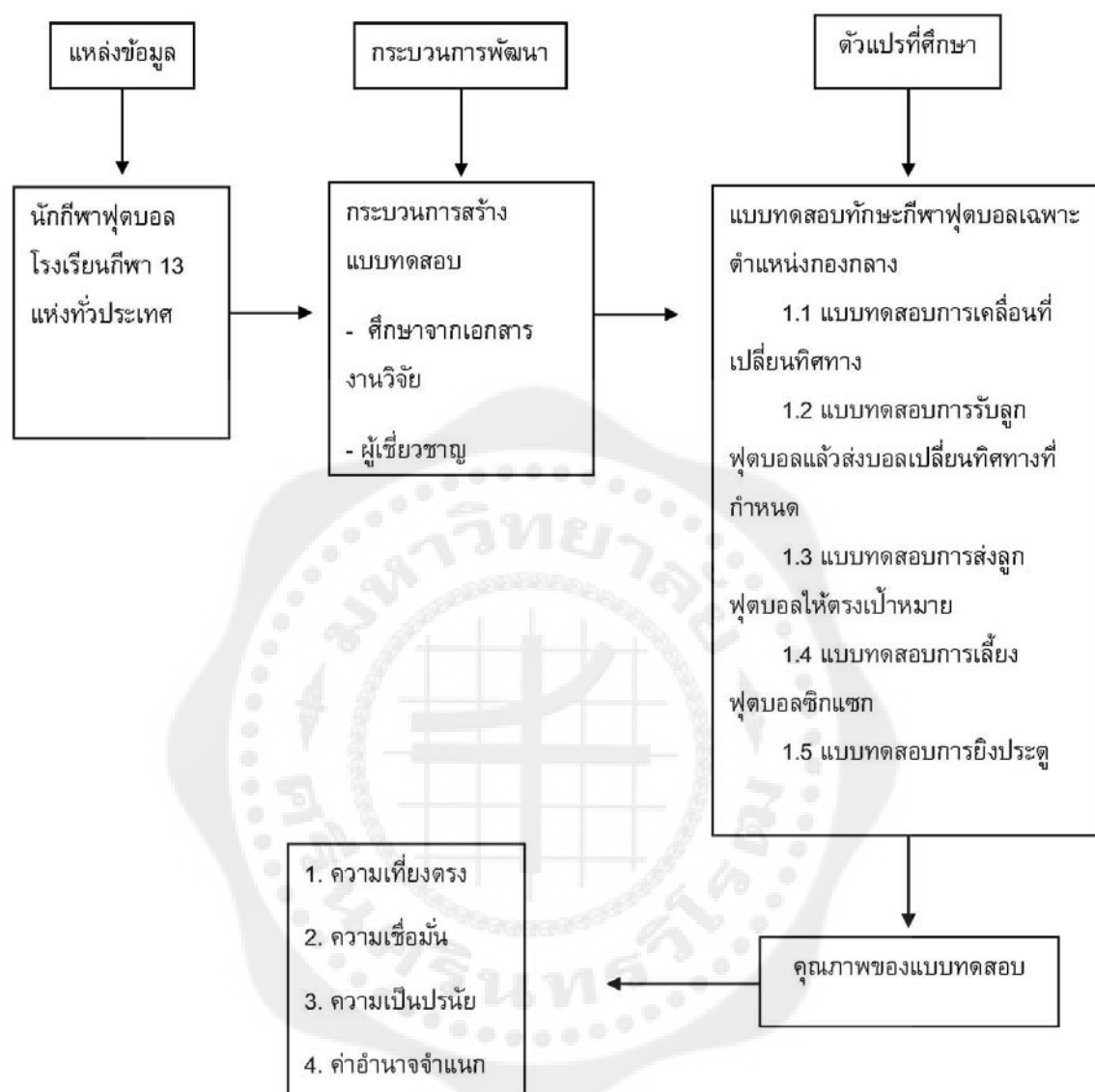
4.4 การโหม่ง หมายถึง การใช้ศีรษะในการสัมผัสบอลกลางอากาศ

4.5 การยิงประตู หมายถึง การใช้วิธีเตะที่ถูกต้องตามกติกาแล้วสามารถส่งบอลเข้าไปยังประตูได้อย่างถูกต้องตามกติกา

5. **นักกีฬาฟุตบอล** หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนกีฬาเป็นนักกีฬาฟุตบอลในโรงเรียนกีฬา 5 แห่ง อายุ 13-15 ปีและ 16-18 ปี

6. **โรงเรียนกีฬา** หมายถึง โรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้เสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง
 - 1.1 ประวัติกีฬาฟุตบอล
 - 1.2 องค์ประกอบของทักษะกีฬาฟุตบอล
 - 1.3 ตำแหน่งและหน้าที่กองกลาง
 - 1.4 ทฤษฎีและหลักการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา
 - 1.5 หลักการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 2.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

ประวัติกีฬาฟุตบอล

ประวัติกีฬาฟุตบอลในต่างประเทศ

กำเนิดขึ้นครั้งแรกที่ไหนไม่มีใครทราบแน่ชัด แต่จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์กล่าวว่า การเตะลูกบอลเริ่มเกิดขึ้นในงานการแข่งขันและงานฉลองอื่น ๆ ซึ่งหาได้ง่ายตามประเทศต่าง ๆ และพบในประเทศที่มีวัฒนธรรมต่าง ๆ กัน เช่น

ในสมัยกรีกโบราณ ได้เล่นกีฬาประเภทหนึ่งคล้ายฟุตบอลปัจจุบัน เรียกว่า “เอพิสไคยรอส” (Episkiyros)

ในสมัยบาบิโลเนียและสมัยอียิปต์โบราณ ฟุตบอลทำมาจากหนังสัตว์ เย็บสลัดไป สลับมาแล้วหุ้มข้างนอกด้วยฟางหรือผม

ในประเทศจีน เมื่อก่อนคริสตกาล 3000 ปี ได้เล่นกีฬาชนิดหนึ่งที่คล้ายการเล่นฟุตบอล เรียกว่า “ทึชชู” (Tsu chu)

ในประเทศญี่ปุ่น ก่อนต้นศตวรรษที่ 14 ได้เล่นกีฬาชนิดหนึ่งคล้ายฟุตบอลเช่นกัน เรียกว่า “คามาริ” หรือ “เคอร์นาร์ท” (Kemari หรือ Karnart)

ในประเทศฝรั่งเศสสมัยกลาง ได้เล่นกีฬาที่คล้ายฟุตบอลเช่นกัน เรียก “คาลซิโอ” (Calcio)

ในประเทศเม็กซิโก ได้เล่นกีฬาชนิดหนึ่งคล้ายฟุตบอล เรียกว่า “โกมาคาริ” (Gomacari)

ในสมัยโรมัน เริ่มฟุตบอลที่มีลมข้างใน โดยพวกเขาได้นำเอากระเพาะปัสสาวะของวัวที่เพิ่งตายใหม่ ๆ แล้วหุ้มด้วยขน เกมที่ใช้กระเพาะปัสสาวะของวัว (Ox's bladder) มาเล่นนี้ได้ถูกเรียกว่า “ฮาร์ปาสตัม” (Harpastum) บางตำราเรียกว่า “Hatpastrum” หรือ “Harpasum” ก็มี ซึ่งชาวโรมันพวกนี้ได้เอาแบบมาจากชาวกรีกโบราณ

เรื่องนี้ก็มีอยู่ว่า เมื่อ 900 ปีกว่ามาแล้วนั้น ดินแดนบางส่วนของประเทศอังกฤษได้ตกอยู่ในความปกครองของพวกทหารโรมัน ซึ่งยกกองทัพมาตีหมู่เกาะอังกฤษตอนใต้ในต้นศตวรรษที่ 11 และได้ปกครองอังกฤษเรื่อยมาจนถึง พ.ศ.1589 ขณะที่อยู่ในประเทศอังกฤษนั้น ทหารโรมันได้เล่นเกมชนิดหนึ่ง ซึ่งแบ่งผู้เล่นออกเป็น 2 ทีม ทีมละประมาณเท่า ๆ กัน โดยพยายามที่จะต่อสู้กันด้วยลูกบอลเป่าลมเนื้อเส้นที่กำหนด เส้นหนึ่งบนพื้นดินไปยังแดนของฝ่ายตรงข้าม เกมนี้เรียกว่า “ฮาร์ปาสตัม”(Harpastum) อาจนับได้ว่าเป็นสมาคมฟุตบอลที่ทันสมัยของบรรพบุรุษ

ครั้งแรก ๆ เกมนี้จะเล่นเฉพาะคนที่อยู่ในวัยฉกรรจ์เท่านั้น ซึ่งเป็นการเล่นที่รุนแรงป่าเถื่อนและโหดร้ายซึ่งเล่นกันทั่วเมืองหรือทั้งหมู่บ้าน เป้าหมายในการเล่นคือ พยายามพาลูกบอลลูกหนึ่งจากตำบลหนึ่งไปสู่อีกตำบลหนึ่งโดยถูกต้องตามกติกา ซึ่งกติกาได้ก่อความยุ่งยากมาก ทำให้ถูกตำหนิและถูกห้าม โดยกษัตริย์องค์ที่ 7 ในระหว่าง พ.ศ. 1743 และ พ.ศ. 2193 ก็ยังถูกห้ามแต่กระนั้นก็ยังมีการแข่งขันอยู่และเกมนี้ได้ฉลองในวันโชรว ทิวสเด (Shrove Tuesday) ที่ Alnwich ทางตอนเหนือของประเทศและที่อื่น ๆ แต่การเล่นฟุตบอลเหมือนกับกีฬาที่เล่นเป็นทีมบางชนิดที่ต้องใช้กติกาซึ่งเริ่มต้นไม่อิสระทั้งหมด แต่แพร่หลายมากตามโรงเรียนโดยทั่วไป

ที่โรงเรียน เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า ฟุตบอลเป็นการสนทนากการทางด้านร่างกาย หลังศตวรรษที่ 18 และหลังจากนั้นก็กลายเป็นการทรงจำว่าเป็นกีฬาที่นิยมที่ดีที่สุดของอังกฤษ แต่ละโรงเรียนได้พัฒนาการแข่งขันด้วยการกำหนดกติกา ขนาดประตู จำนวนของทีม ฯลฯ

การวางเงื่อนไขที่สำคัญ โดยอาศัยหลักธรรมชาติ ฟุตบอลได้พัฒนาจากการเล่นด้วยมือและเท้า การเล่นเกมนี้โรงเรียนในชนบทจะเล่นบนสนามหญ้าหรือทุ่งหญ้า ด้วยการเลี้ยงและส่งส่วนโรงเรียนในเมืองจะเล่นเกมนี้บนพื้นดินที่มีขอบเขตที่กำหนดด้วยหินหรือธง

ทีมมหาวิทยาลัย ผู้เล่นจากโรงเรียนต่าง ๆ ไม่เห็นด้วยกับการตั้งกติกาซึ่งเขาทั้งหลายไม่สามารถที่จะเล่นให้สนุกได้เนื่องจากเกมไม่ต่อเนื่อง และเจริญก้าวหน้าเฉพาะผู้ชายเท่านั้น ซึ่งเขาทั้งหลายสามารถร่วมเล่นเป็นทีมกันได้ ที่แล้วมาการเล่นไม่เหมือนกัน ไม่มีการต่อสู้กับทีมอื่น ๆ เลย

ในสมัยโบราณการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกการของโรมันมีลักษณะแปลกอยู่อย่างคือข้างหนึ่งจะมีนักฟุตบอล 27 คน ซึ่งมีการแข่งขันที่รุนแรง พอแข่งเสร็จจะถูกหามส่งโรงพยาบาลกันเป็นแถว ดูเหมือนเกมรุนแรงประเภทนี้จะป็นประวัติศาสตร์ของกีฬาประเภทหนึ่งในหมู่เกาะอังกฤษและในหมู่เกาะไอร์แลนด์ (Ireland) จะไม่จำกัดจำนวนผู้เล่นและขนาดของสนามเล่นในที่แจ้งไม่มีการพักไม่มีประตู จะพยายามเข้าข้างหลังคู่ต่อสู้ บางครั้งจะมีการล่อลวงกันเพราะเขาสามารถใช้หมัดชกคู่ต่อสู้ได้ (ประวัติกีฬาฟุตบอล ความเป็นมาของฟุตบอล. 2559: ออนไลน์)

ประวัติฟุตบอลในประเทศไทย

กีฬาฟุตบอลในประเทศไทย ได้มีการเล่นตั้งแต่สมัย “พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว” รัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ เนื่องจากสมัยรัชกาลที่ 5 พระองค์ทรงส่งพระเจ้าลูกยาเธอ พระเจ้าหลานยาเธอ และข้าราชการไปศึกษาวิชาการด้านต่าง ๆ ที่ประเทศอังกฤษ และผู้นำกีฬาฟุตบอลกลับมายังประเทศไทยเป็นคนแรก คือ “เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี (สนั่น เทพหัสดิน ณ อยุธยา)” หรือที่ประชาชนเรียกว่า “ครูเทพ” ซึ่งท่านได้แต่งเพลงกราวกีฬาที่พร้อมไปด้วยเรื่องน่าใจนักกีฬาอย่างแท้จริง ผู้เขียนมีความเชื่อว่าเพลงกราวกีฬาที่ครูเทพแต่งไว้นี้ จะต้องเป็น “เพลงอมตะ” และจะต้องคงอยู่คู่ฟ้าไทย เมื่อปี พ.ศ. 2454 – 2458 ท่านได้ดำรงตำแหน่งเป็นเสนาบดีกระทรวงธรรมการครั้งแรก เมื่อท่านได้นำฟุตบอลเข้าไปเล่นในประเทศ ได้มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ มากมาย โดยหลายคนกล่าวว่า ฟุตบอลไม่เหมาะสมกับประเทศที่มีอากาศร้อน เหมาะสมกับประเทศที่มีอากาศหนาวมากกว่า เป็นเกมที่ทำให้เกิดอันตรายต่อผู้เล่นและผู้ชมได้ง่าย ซึ่งข้อวิจารณ์ดังกล่าวถ้ามองอย่างผิวเผินอาจคล้อยตามได้ แต่ภายหลังข้อกล่าวหาดังกล่าวได้ค่อยหมดไป จนกระทั่งกลายเป็นกีฬายอดนิยมที่สุดของประชาชนชาวไทย และชาวโลกทั่วทุกมุมโลกในปัจจุบัน (ฟุตบอล. 2559: ออนไลน์)

ความสำคัญของกีฬาฟุตบอล

จากสภาพการณ์ปัจจุบันของโลกในยุคโลกาภิวัตน์หรือในยุคของข้อมูลข่าวสารและสื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรืออาจเรียกสั้น ๆ ได้ว่ายุคอินเทอร์เน็ต (Internet) ที่ก้าวล้ำทันโลกอย่างรวดเร็ว มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องกว้างขวางไปทั่วโลก จนทำให้การดำเนินชีวิตของมนุษย์ให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่เพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ ทำให้มนุษย์สิ่งที่เป็นต่อชีวิตหรือลืมนสนใจสุขภาพของตนเอง โดยขาดการออกกำลังกาย ทำให้ทรัพยากรบุคคลของชาติต้องอ่อนแอลงทุกวัน การออกกำลังกายและการเล่นกีฬานับเป็นสิ่งสำคัญที่จำเป็นต่อชีวิตและเป็นประโยชน์ต่อสุขภาพ อีกทั้งช่วยส่งเสริมสมรรถภาพทางกายที่ดี ซึ่งมีอยู่หลายประเภทกีฬา ทั้งนี้จะต้องเลือกพิจารณาให้เหมาะสมกับบุคคล กลุ่มคน สังคม เพศ และวัยที่แตกต่างกัน

กีฬาฟุตบอลเป็นกีฬาประเภทหนึ่งที่ได้รับคามนิยมจากบุคคลทั่วไปทุกระดับชั้นทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศทั่วทุกมุมโลก โดยเฉพาะประเทศไทยกีฬาฟุตบอลเป็นกีฬายอดนิยมที่สุดจากบุคคลทุกระดับชั้น อาทิ ล้นเกล้าฯ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 พระองค์ทรงสนพระทัยกีฬาฟุตบอลอย่างยิ่ง ถึงกับทรงเล่นกีฬาฟุตบอลด้วยพระองค์เอง ทรงตั้งทีมฟุตบอลส่วนพระองค์ ชื่อทีมเสือป่า (ไอ้เสือ) และทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ตั้งสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยและทรงสมัคเป็นภาคีสมาพันธ์ฟุตบอลระหว่างชาติด้วย นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่เปรียบมิได้ นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2459 สำหรับในยุคปัจจุบัน พระองค์ท่านพลเอกสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมารพระเจ้าอยู่หัววราจักรปัจจุบัน ก็ได้ทรงโปรดในกีฬาฟุตบอลอย่างยิ่ง พระองค์ทรงเคยเล่นกีฬาฟุตบอลด้วยพระองค์เองทั้งในและต่างประเทศ ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ และได้ทรงพระมหากรุณาธิคุณให้จัดการแข่งขันฟุตบอล “ม.ว.ก. คัพ” มาโดยตลอด นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ของประชาชนชาวไทย ที่มีองค์ผู้นำที่ทรงสนพระทัยในกีฬาฟุตบอล

สำหรับประชาชนทั่วไปสนใจกีฬาฟุตบอลอย่างที่สุด ซึ่งจะเห็นได้จากในช่วงการแข่งขันฟุตบอลโลก (World cup) ประชาชนจำนวนหลายร้อยล้านคนเฝ้าติดตามชมการแข่งขันอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา นับเป็นเกมการแข่งขันที่สนุกสนาน ไร้ใจ ดึงดูดใจ เพราะการแข่งขันฟุตบอลโลกแต่ละทีมได้มีการพัฒนารูปแบบการเล่น เทคนิค ยุทธวิธี/กลยุทธ์ (Tactics) ใหม่ ๆ และสมรรถภาพทางกายที่สมบูรณ์อยู่เสมอ ทำให้เกมการแข่งขันตื่นเต้น ไร้ใจ ประทับใจตลอดเวลา

ปัจจุบันกีฬาฟุตบอลนับเป็นส่วนประกอบที่สำคัญยิ่งสิ่งหนึ่งของสังคมไทย เพราะกีฬาฟุตบอลมีความโดดเด่นหรือมีประชาชนให้ความสนใจมากที่สุดกีฬาหนึ่ง มีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทั้งภายในและภายนอกประเทศ มีเครือข่ายโยงใยทั่วโลก หนังสือพิมพ์เกือบทุกฉบับมีข่าวกีฬาโดยเฉพาะฟุตบอลอย่างเดี๋ยวจบ มีหนังสือบางฉบับมีข่าวกีฬาโดยเฉพาะฟุตบอลอย่างเดี๋ยวจบ มีวารสารกีฬาฟุตบอลหลายฉบับ มีหนังสือฟุตบอลใช้ในการเรียนการสอนหรือตำราฟุตบอลเกิดขึ้นเป็นเงาตามตัว สถานีวิทยุกระจ่ายเสียงมีข่าวกีฬาตลอดทุกวันหลายรายการ โทรทัศน์เสนอรายการกีฬาโดยเฉพาะฟุตบอลทั้งเทปและถ่ายทอดสดทั้งในและต่างประเทศหลายช่องเกือบทุกวัน ซึ่งแต่ละสถานีจะส่งผู้สื่อข่าวไปยังประเทศเจ้าภาพทั่วโลกในงานฟุตบอลรายการสำคัญ ๆ หรือฟุตบอลรายการใหญ่ ๆ โดยเฉพาะฟุตบอลโลก

กลยุทธ์/ยุทธวิธี นับเป็นหัวใจหรือองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของการเล่นฟุตบอลเป็นทีม เพราะยุทธวิธี/กลยุทธ์เป็นสิ่งเดียวที่เป็นเครื่องบ่งชี้ถึงระดับและค่าตัวของผู้ฝึกสอน (ยุโรปและอเมริกาใต้) จากประสบการณ์ผู้เล่น ผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีมชาติไทยชุดเอ ได้เกี่ยวข้องกับฟุตบอลมาตลอดนับเป็นเวลายาวนานกว่า 30 ปีพบว่า การเขียนตำราในช่วงตั้งแต่ปี 2515 – ปัจจุบัน ตำรา “การบริหารเชิงกลยุทธ์สู่ความเป็นเลิศของผู้ฝึกสอนฟุตบอล” เป็นสิ่งที่ยากลำบากมากที่สุดเพราะเป็นตำราที่ยังไม่เคยปรากฏมาก่อนทั้งในและต่างประเทศ ด้วยเหตุดังกล่าวถือว่าเป็นสิ่งท้าทายและยังทำให้เกิดความไม่มั่นใจอย่างยิ่ง เพราะอยากเขียนเรื่องการบริหารฟุตบอลอยู่แล้ว ทั้งนี้เพื่อเป็นการปูพื้นฐานให้ผู้ฝึกสอนฟุตบอลของไทยและครูพลศึกษาได้เป็นคู่มือใช้ปฏิบัติในการสร้างทีมฟุตบอลไปสู่ความเป็นเลิศของเด็กไทยได้ในอนาคต ซึ่งตำราเล่มนี้ได้เน้นถึงการเป็นผู้ฝึกสอนอย่างสมบูรณ์แบบ เน้นการนำเอากลยุทธ์และยุทธวิธีที่สำคัญของผู้ฝึกสอนฟุตบอลมาประยุกต์ใช้ร่วมกับสหวิทยาการศาสตร์ประมาณ 10 ศาสตร์ เพื่อใช้ในการสร้างทีมให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ของผู้ฝึกสอนในปัจจุบัน เช่น วิทยาศาสตร์การกีฬา จิตวิทยาการกีฬา เทคโนโลยีทางกีฬา สรีรวิทยาการกีฬา เวชศาสตร์การกีฬา วิทธีการกีฬา การจัดการกีฬา โภชนาการกีฬา สังคมวิทยาการกีฬา ชีวกลศาสตร์การกีฬา และสันตนาการ เป็นต้น ผู้เขียนพยายามนำเอาศาสตร์ต่าง ๆ ดังกล่าวมาใช้ประยุกต์กับการเป็นผู้ฝึกสอนฟุตบอล เพราะปัจจุบัน สหวิทยาการศาสตร์ต่าง ๆ ได้รับการยอมรับจากนักวิชาการและนักปฏิบัติการทั่วโลก ซึ่งยังไม่สายเกินไปที่ผู้ฝึกสอนและครูอาจารย์จะช่วยกันพัฒนาเพราะความสำคัญของกีฬาฟุตบอลมีมากมายหลายประการ ซึ่งไม่สามารถที่จะบรรยายความสำคัญของฟุตบอลให้ครบถ้วนได้แต่จะพยายามยกตัวอย่างความสำคัญของกีฬาฟุตบอลให้มีความสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่สามารถจะกระทำได้โดยวางอยู่บนพื้นฐานของความรู้ งานวิจัย และประสบการณ์

การพัฒนา กีฬาฟุตบอลของไทย จำเป็นต้องศึกษาแนวทางหรือวางนโยบายหลัก ให้ดีมีความต่อเนื่องแบบลูกโซ่อย่างถาวรและจริงจังจึงจะเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง ซึ่งสมาคมฟุตบอลในปัจจุบันก็ได้พยายามพัฒนาฟุตบอลไปในหลายรูปแบบ เช่น เคยเข้าร่วมแข่งขันฟุตบอลโอลิมปิก 2 สมัย ฟุตบอลเอเชียนเกมส์ ฟุตบอลซีเกมส์ ประเทศไทยชนะเลิศหลายครั้งเช่นเดียวกัน ฟุตบอลคิงส์คัพ ฟุตบอลไทยแลนด์ลีก ฟุตบอลไทยแลนด์ยามาฮ่าคัพ ฟุตบอลเอฟเอ ฟุตบอลยูลีก ฟุตบอลถ้วยพระราชทาน ก, ข, ค, ง ฟุตบอลเซต ฟุตบอลเยาวชนแห่งชาติ การแข่งขันระหว่างชาติ เหย้า-เยือน การฝึกอบรมผู้ฝึกสอนระยะสั้น ระยะยาว ทั้งภายในและภายนอกประเทศจ้างผู้ฝึกสอนต่างชาติมาอบรมผู้ฝึกสอนและเป็นผู้ฝึกสอน ให้ทีมชาติไทยและปูพื้นฐานหรือยกมาตรฐานฟุตบอลไทยให้สูงขึ้นหลายครั้ง (ประโยค สุทธิสง่า. 2541)

วิชิต สุโพธิ์ (2548) กล่าวว่า กีฬาฟุตบอลมีความสำคัญต่อมนุษย์ ดังคำกล่าวของบุคคลสำคัญๆ ในวงการพลศึกษา และวงการฟุตบอลของประเทศไทย พอสรุปได้ว่า กีฬาฟุตบอลมีความสำคัญต่อพลเมืองของประเทศเป็น อย่างมาก ให้ประโยชน์ต่อ ร่างกาย คือ ช่วยส่งเสริม และพัฒนาการทางด้านร่างกายทำให้ร่างกายมีความสมบูรณ์ แข็งแรงมีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ตลอดจนการปรับปรุง ตัวให้เข้ากับบุคคลอื่นได้

บุญสม มาร์ติน อธิบดีกรมพลศึกษา และรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ (อ้างอิงจาก คาร์ล-ไฮนซ์ เฮตเดอ กอทท์, ม.ป.ป.: คำนำ) กล่าวว่า การออกกำลังกายโดยใช้กีฬาเป็นสื่อ นั้นมีมากมายหลายอย่าง การเล่นฟุตบอลเป็นกีฬาอย่างหนึ่งที่มีความนิยมกันมากในการที่จะช่วยส่งเสริมและพัฒนากล้ามเนื้อทุกส่วนของร่างกายให้ได้ออกกำลังกาย ถึงแม้ว่าฟุตบอลจะเป็นกีฬาที่ผู้เล่นต้องมีการปะทะกันบ้างก็ตาม แต่ทั้งนี้เพื่อเป็นการให้ผู้เล่นได้รู้จักเล่นในขอบเขตของกฎ กติกา รู้จักแพ้ รู้จักชนะ รู้จักอภัย อันก่อให้เกิดความมีน้ำใจนักกีฬาและเป็นนักกีฬาที่ดี กีฬาฟุตบอลจึงเป็นสิ่งที่สมควรแนะนำ เผยแพร่ให้มีการสอน และร่วมแข่งขันให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ประวิทย์ ไชยสาม (2535) กล่าวว่า กีฬาฟุตบอลเป็นเกมกีฬาที่ยิ่งใหญ่และสำคัญมากไม่ว่าเป็นด้านผู้เล่นหรือผู้ชมที่มีความนิยมชมชอบ โดยดูจากสถิติของผู้ชมที่ผ่านมา ในบางประเทศถือว่า ฟุตบอลเป็นกีฬาประจำชาติ ถ้ามีเทศกาลใด ๆ จะต้องจัดให้มีการแข่งขัน ฟุตบอลด้วยทุกครั้งกีฬาฟุตบอลเป็นกีฬาที่เก่าแก่เกิดขึ้นมาหลายศตวรรษแล้ว ได้มีการปรับเปลี่ยนแปลงและแก้ไขให้เหมาะสมและทันสมัยมากยิ่งขึ้น ดังที่ สุชาติ มุกกัณท์ (2534) กล่าวไว้ว่า “...ฟุตบอลเป็นกีฬาที่นิยมเล่นกันทั่วไปโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อความสนุกสนาน อีกทั้งเป็นการออกกำลังกายให้มีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ มีวินัยในตนเอง และควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ดี...”จากคำกล่าวของบุคคลสำคัญ ๆ ในวงการกีฬาและวงการฟุตบอลของประเทศไทยข้างต้นพอสรุปได้ว่า กีฬาฟุตบอลมีความสำคัญต่อพลเมืองของประเทศเป็น อย่างมาก ทั้งนี้เพราะให้ประโยชน์ต่อร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ดังที่ สุรพล สารผล (2531) ได้กล่าวไว้ว่าประโยชน์ที่ได้รับจากกีฬาฟุตบอลนั้น มีมากมายหลายอย่าง มีทั้งด้านตนเอง สังคม และประเทศชาติดังจะกล่าวไว้ต่อไปนี้

ประโยชน์ทางกาย

1. ทำให้กล้ามเนื้อแข็งแรง มีความสามารถที่จะทำงานได้
2. ทำให้การไหลเวียนของโลหิตดีขึ้น
3. ทำให้เซลล์ต่าง ๆ ของร่างกายพัฒนาให้สมบูรณ์
4. ทำให้ปอดและหัวใจทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ
5. ทำให้เหงื่อออกและรูขุมขนเหงื่อเปิดมากขึ้น
6. ทำให้การขับถ่ายและรักษาอุณหภูมิความร้อนของร่างกายดีขึ้น
7. เป็นกิจกรรมที่รวมการเคลื่อนไหวตามธรรมชาติเกือบทุกชนิด

ประโยชน์ทางจิตใจ

1. ช่วยให้จิตใจสบายอารมณ์แจ่มใส สดชื่นขึ้น
2. ทำให้เกิดความพึงพอใจในความสามารถของตน
3. เป็นกิจกรรมนันทนาการที่ก่อให้เกิดประโยชน์ในกรณีที่ถูกต้อง
4. เป็นการระบายออกของอารมณ์ที่ดีทางหนึ่ง
5. เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดของอารมณ์
6. ช่วยทำให้รู้จักแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และช่วยส่งเสริมให้มีไหวพริบ
7. ก่อให้เกิดความมีน้ำใจนักกีฬา

ประโยชน์ทางทัศนคติ

1. กฎกติกาการเล่นต่าง ๆ ช่วยสอนให้ผู้เล่นรู้จักความยุติธรรม ปฏิบัติตน

ในขอบเขตอันพึงกระทำ

2. รู้จักเคารพสิทธิของผู้อื่น
3. แนวโน้มที่จะเป็นภัยหรือปัญหาสังคมลดน้อยลง

ผลพลอยได้อื่น ๆ

1. เป็นเครื่องมือก่อให้เกิดมิตรภาพความสมัคสมานสามัคคี
2. ผู้ที่มีทักษะสูงย่อมมีโอกาสทำชื่อเสียงให้แก่ตนเอง วงศ์ตระกูล และ

สถาบันของตนเองตลอดจนประเทศชาติ

3. ปัจจุบันกีฬาฟุตบอลมีความหมายเกี่ยวข้องกับวงการธุรกิจมากขึ้น ฟุตบอลของไทยอาจจะเกิดขึ้นได้เช่นเดียวกับฟุตบอลอาชีพของยุโรปและอเมริกาที่เป็นอยู่ในขณะนี้ และจะสอดคล้องกับกรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2535) ได้กล่าว ถึงประโยชน์ของกีฬาฟุตบอลไว้ดังนี้

1. ทางด้านร่างกาย ฟุตบอลเป็นกีฬาประเภทหนึ่งที่จะช่วยในการส่งเสริมความสมบูรณ์แข็งแรงของร่างกาย ความอดทน ความเร็ว การทรงตัว การยืดหยุ่นและมีความคล่องแคล่วว่องไวตลอดจนการทำงานร่วมกันประสานกันระหว่างระบบต่าง ๆ ในร่างกายดีขึ้น เช่น ระบบกล้ามเนื้อ ระบบไหลเวียนโลหิต อาจกล่าวได้ว่า การเล่นกีฬาฟุตบอลทำให้สมรรถภาพทางกายเกิดการพัฒนาได้เป็นอย่างดี

2. ทางด้านจิตใจ การเล่นกีฬาฟุตบอลทำให้เกิดความมั่นคงทางจิตใจ และเสริมสร้างความมั่นใจในตนเอง ความมีน้ำใจนักกีฬา เพราะการเล่นจะต้องมีการพัฒนาด้วยวินัย มีกฎ กติกาในการเล่น มีความรับผิดชอบและต้องปรับการควบคุมอารมณ์อยู่ตลอดเวลา เนื่องจากมีการปะทะกับผู้เล่นคนอื่น ๆ อยู่ตลอดเกมการแข่งขัน

3. ทางด้านอารมณ์ การเล่นกีฬาฟุตบอลช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด มีจิตใจร่าเริงแจ่มใส เกิดความสนุกสนานในหมู่ผู้เล่นและผู้ดู มีความสุขุมรอบคอบทำให้มีการควบคุมอารมณ์ได้ดี

4. ทางด้านสังคม ส่งเสริมความสามัคคีในหมู่คณะทำให้สังคมยอมรับ และได้รับการยกย่อง ส่งเสริมสันติภาพและความผาสุกให้แก่มวลชน สร้างความสัมพันธ์กับต่างประเทศ

5. ทางด้านเศรษฐกิจ ส่งเสริมให้มีรายได้จากการแข่งขัน การได้รับค่าตอบแทน เบี้ยเลี้ยง ตลอดจนเหรียญรางวัลซึ่งเป็นเกียรติและความสำเร็จสูงสุดในชีวิตอาทิ การแข่งขันฟุตบอลอาชีพ สรุปได้ว่า กีฬาฟุตบอลเป็นกีฬาที่มีความสำคัญอย่างมากเป็นกีฬาที่ให้ประโยชน์ต่อร่างกาย ซึ่งช่วยส่งเสริม และพัฒนาทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญา ให้มีความสมบูรณ์แข็งแรง มีน้ำใจนักกีฬา ให้รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ตลอดจนนำไปช่วยพัฒนาความสัมพันธ์ ในการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นและสังคมได้

องค์ประกอบของทักษะกีฬาฟุตบอล

กีฬาฟุตบอล เป็นกีฬาที่ต้องอาศัยทักษะพื้นฐาน นักกีฬาที่มีทักษะดี จะต้องมียุทธศาสตร์องค์ประกอบหลายประการ เช่น สมรรถภาพทางกาย มีโครงสร้างของร่างกาย การทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายโดยเฉพาะการทำงานประสานกันระหว่างระบบประสาทและกล้ามเนื้อ ทักษะที่จำเป็นที่ใช้ในกีฬาฟุตบอล ประโยค สุทธิสง่า (2542) กล่าวว่า หลักการฝึกทักษะเบื้องต้นของฟุตบอลคือ

1. การเตะลูก (Kicking)
2. การหยุดหรือบังคับลูก (Controlling)
3. การโหม่งลูกฟุตบอล (Heading)
4. การเลี้ยงลูกฟุตบอล (Dribbling)
5. การทุ่มลูกฟุตบอล (Throwing)
6. การเข้าสกัดกัน (Tacking)
7. การเป็นผู้รักษาประตู (Goalkeeper)
8. การหลบหลีกหลอกล้อ (Fake and fend)

ประวิทย์ ไชยสาม (2535) กล่าวว่า ทักษะกีฬาฟุตบอลไว้ดังนี้ “ฟุตบอลเป็นกีฬาที่ใช้เท้าเล่น นับเป็นศาสตร์แขนงหนึ่งที่มีพิถีพิถันมากและมีแบบฉบับของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการเตะลูก การส่งลูก การหยุดลูก การเลี้ยงลูก การยิงประตู และการป้องกัน ทักษะและวิธีฝึกแต่ละอย่าง มีเทคนิคการฝึกและการเล่นที่มีลีลาสวยงาม ถ้าผู้เล่นได้ฝึกอย่างถูกต้องย่อมทำได้เป็นจังหวะ ซึ่งเทคนิคส่วนตัวของผู้เล่นฟุตบอลเหล่านี้ เกิดจากการฝึกทักษะขั้นพื้นฐานนั่นเอง” และในการเรียนการสอนวิชาฟุตบอลตามหลักสูตร ในระดับต่าง ๆ ส่วนใหญ่จะเป็นในเรื่องของทักษะแต่ละอย่าง วิธีการเล่นและการฝึกโดยมีทักษะดังนี้

1. ทักษะการเตะลูกฟุตบอล

- 1.1 การเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า
- 1.2 การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
- 1.3 การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก
- 1.4 การเตะลูกฟุตบอลด้วยหัวรองเท้า
- 1.5 การเตะลูกฟุตบอลด้วยสันเท้า มี 2 ลักษณะ คือ
 - 1.5.1 ลูกฟุตบอลพุ่งไปข้างหลัง
 - 1.5.2 ลูกฟุตบอลพุ่งไปด้านข้าง
- 1.6 การเตะลูกฟุตบอลโถ่ง
- 1.7 การเตะลูกฟุตบอลไซด์โถ่ง มี 4 ลักษณะ คือ
 - 1.7.1 ลูกฟุตบอลไซด์โถ่งเรียดพื้นด้วยข้างเท้าด้านใน
 - 1.7.2 ลูกฟุตบอลไซด์โถ่งโยนโถ่งด้วยข้างเท้าด้านใน
 - 1.7.3 ลูกฟุตบอลไซด์โถ่งเรียดพื้นด้วยข้างเท้าด้านนอก
 - 1.7.4 ลูกฟุตบอลไซด์โถ่งโยนโถ่งด้วยข้างเท้าด้านนอก
- 1.8 การเตะลูกฟุตบอลกึ่งวอลเลย์
- 1.9 การเตะลูกวอลเลย์
- 1.10 การเตะลูกฟุตบอลกลับหลัง

2. ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล

- 2.1 การหยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า
- 2.2 การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
- 2.3 การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก
- 2.4 การหยุดลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า
- 2.5 การหยุดลูกฟุตบอลด้วยหน้าขา
- 2.6 การหยุดลูกฟุตบอลด้วยหน้าแข้ง
- 2.7 การหยุดลูกฟุตบอลด้วยหน้าอก
- 2.8 การหยุดลูกฟุตบอลด้วยศีรษะ

3. ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล

- 3.1 การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
- 3.2 การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก
- 3.3 การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า
- 3.4 การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยปลายเท้า
- 3.5 การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า

4. ทักษะการโหม่งลูกฟุตบอล

- 4.1 การยืนโหม่งลูกฟุตบอล
- 4.2 การวิ่งกระโดดโหม่งลูกฟุตบอล
- 4.3 การยืนหรือการวิ่งกระโดดโหม่งลูกฟุตบอลไปด้านข้าง
- 4.4 การพุ่งตัวโหม่งลูกฟุตบอล

5. ทักษะการเป็นผู้รักษาประตู

- 5.1 การยืนท่าเตรียมพร้อม
- 5.2 การรับลูกฟุตบอล
 - 5.2.1 การรับลูกฟุตบอลระดับต่ำ
 - 5.2.2 การรับลูกฟุตบอลระดับหน้าอก
 - 5.2.3 การรับลูกฟุตบอลระดับสูง
- 5.3 การชกและการปัดลูกฟุตบอล
- 5.4 การพุ่งรับลูกฟุตบอลด้านข้าง

นอกจากนี้ บุญรอด สาดแพง (2546) ยังได้อธิบายวิธีการฝึกฟุตบอลไว้ดังต่อไปนี้

1. การเตะลูกบอล

1.1 การเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า หมายถึง การเตะลูกหลังเท้าให้ลูกบอลเด้งไปกับพื้นเหมาะสำหรับการยิงประตู เพราะเป็นลูกที่มีความรุนแรง รวดเร็ว ถ้าเตะถูกวิธี ผู้รักษาประตูจะรับลูกบอลได้ยากมาก ในบางโอกาสยังใช้ส่งลูกบอลในระยะไกลได้ด้วยแต่การเตะลูกหลังเท้านี้ ถ้าผู้เตะวางเท้าหลักและเท้าที่จะเตะผิดพลาดชนิดเดียวลูกบอลก็จะเปลี่ยนทิศทาง ไม่ตรงตามจุดหมายได้ทันทีเหมือนกัน การเตะด้วยหลังเท้ามีวิธีการเตะดังนี้

จรดเท้าข้างที่ไม่ได้เตะให้ได้ระดับเดียวกับลูกบอลด้านข้าง ระยะห่างจากลูกบอลประมาณ 20-25 เซนติเมตร หรือประมาณ 1 คืบ

ปลายเท้าชี้ไปในทิศทางที่ต้องการให้ลูกไป ตามองที่ลูกบอล

เท้าที่ใช้เตะจะใช้แรงเหวี่ยงจากสะโพกปลายเท้าจุ่มข้อเท้า เกร็งหัวเข่าตั้งอยู่เหนือลูกบอล

เหวี่ยงเท้าแค่สะโพกลำตัวโน้ม ไปข้างหน้าแขนทั้งสองเหวี่ยงไปตาจังหวะใช้บริเวณหลังเท้าถูกลูกบอลตรงส่วนกลางด้านหลังของลูก

เมื่อเตะไปแล้วให้ปล่อยเท้าที่เตะตามลูกในลักษณะเขยื้อนอยู่อย่างเดิมปลายเท้าชี้ไปตามทิศทางที่ลูกเตะไป พร้อมกับเขย่งสันเท้าที่ไม่ได้เตะขึ้น ให้ลูกบอลกลิ้งไปบนพื้นตาทิศทางที่ต้องการ

1.2 การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน หมายถึง การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน หรืออาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ลูกแป” การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในนับว่าเป็นการเตะที่ง่าย เป็นการเตะส่งที่มีความแน่นอน รวดเร็ว และแม่นยำมากในการแข่งขันครั้งหนึ่งๆ ผู้เล่นจะเตะข้างเท้าด้านในไม่น้อยกว่า 60 เปอร์เซ็นต์ เพราะเตะได้ในทุกโอกาสและทุกสถานการณ์ ไม่ว่าลูกนั้น

จะอยู่บนพื้นดิน หรือลุลอยในอากาศ แล้วแต่ความต้องการของผู้เตะ แต่ต้องเป็น ระยะสั้น ๆ ใกล้ ๆ เช่น การส่ง ผ่านหรือ ยิงประตู โดยเฉพาะในระยะที่ได้ ผลแน่นอนและแม่นยำ ควรเป็นระยะทางไม่เกิน 20 เมตร การเตะด้วยข้างเท้าด้านในมีวิธีการเตะดังนี้

จรดเท้าข้างที่ไม่ได้เตะให้ไต่ระดับเดียวกับลูกบอล ปลายเท้าชี้ไปยังทิศทางที่ต้องการ จะให้ลูกไป ตามองที่ลูกบอล

แบะเท้าข้างที่จะให้ปลายเท้าหันออกจากตัวเป็นมุมฉากกับเท้าอีกข้างหนึ่ง ย่อเข้าแบะออกด้านนอก

เหวี่ยงเท้า ที่เตะแต่ละโปก โดยใช้แรงเหวี่ยงจากสะโพก แขนทั้งสองเหวี่ยงไปตามจังหวะการเหวี่ยงเท้า ย่อเข้าของเท้าข้างที่ไม่ได้เตะลงเล็กน้อย โนมตัวไปข้างหน้า

ก่อนเตะให้เหวี่ยงเท้าไปข้างหลังตรง ๆ ให้เท้าลูกบอลบริเวณหน้าเท้า ส่วนกลางคือ ส่วนหัวใต้บริเวณตาตุ่มลงไป ใช้แรงส่งจากสะโพกเป็นจุดหมุน

เมื่อเตะลูกบอลไปแล้ว ให้ปล่อยเท้าที่เตะตามลูกบอลไปยังทิศทางที่ต้องการ

1.3 การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

การเตะลูกด้วยข้างเท้าด้านนอก บางคนเรียกว่า “เตะลูกสะกิด” เป็นการเตะลูกด้วยหลังเท้าทางด้านนิ้วก้อย การเตะวิธีนี้ใช้เมื่อต้องการเตะส่งโดยรวดเร็ว และในระยะใกล้ บางครั้งก็ใช้เพื่อหลบหลีก หรือหลอกล่อ ฝ่ายตรงข้ามในขณะที่เล่น หรือเคลื่อนที่อยู่ การเตะลูกบอลด้วย ข้างเท้าด้านนอกจึงมักกระทำ ในขณะที่เคลื่อนไหวหรือวิ่งอยู่ การเตะด้วยข้างเท้าด้านนอก มีวิธีการเตะดังนี้

ตาเหลือบดูผู้รับหรือทิศทางที่จะเตะไปก่อนแล้วจึงมองที่ลูกบอล

เมื่อจะเตะให้จรดเท้าที่ไม่ได้เตะอยู่ระดับเดียวกับลูกบอลในลักษณะเอนตัว ออกข้างเล็กน้อยเพื่อช่วยในการทรงตัวน้ำหนักตัวอยู่บนเท้าที่เป็นหลัก

ยกเท้าข้างที่ใช้เตะขึ้น งอเข้าเล็กน้อย เตะลูกด้วยข้างเท้าด้านนอก (ด้านนิ้วก้อย) โดยการเหวี่ยงจากเข่า บิดข้อเท้าที่ใช้เตะลูกให้ข้อเท้าลูกบอลบริเวณส่วนกลางของลูกด้านใน ใกล้ตัว อาจจะสะบัดปลายเท้าเล็กน้อยขณะส่งลูกก็ได้

เมื่อเตะลูกไปแล้วปล่อยเท้าตามไปด้วย

1.4 การเตะลูกบอลให้โค้งหรือลูกช้อน หมายถึง การเตะลูกหลังเท้าให้ลูกบอลโค้งหรืออาจจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “เตะลูกช้อน” การเตะลูกแบบนี้ ใช้เมื่อต้องการส่งลูกระยะใกล้ ๆ หรือ การเตะเปลี่ยนทิศทาง รวมทั้งการเตะจากมุม (มุมธง) หรือต้องการเตะให้ข้างฝ่ายตรงข้ามไปยังฝ่ายเดียวกัน เช่น การตั้งเตะของกองหลัง การโยนลูก เพื่อเปลี่ยนเกมของฮาฟ หรือจากปีกซ้ายไปยังปีกขวา หรือจากปีกขวาไปยังปีกซ้าย การเตะลูกบอลให้โค้งมีวิธีการเตะดังนี้

จรดเท้าข้างที่ไม่ได้เตะลงข้างหลัง ห่างจากลูกบอลประมาณ 1 ศอก หรือจะวางเท้าข้างลูกบอลห่างจากลูกบอลประมาณ 1 คืบ

แขนกางออกตามปกติ ลำ ตัวเอนไปข้างหลังเล็กน้อย ข้อเท้าและเข่าตั้ง

ตามองที่ลูกบอลเมื่อเห็นว่าลูกบอลเข้ามาในระยะที่จะเตะได้ ให้เหวี่ยงเท้าที่ใช้เตะไปข้างหลัง ประมาณระดับสะโพกแล้วจึงปล่อยเท้า

การเตะให้สอดเท้าได้ลูกให้มากที่สุดจนเจียดพื้น เท้าที่เป็น หลักย่อลง เล็กน้อยเท้าที่เตะลูกบอลให้ยกเท้าเหวี่ยงสูงขึ้นเกือบเสมอ เเตะลูกบอลด้วยหลังเท้าไปในลักษณะ ช้อนลูก

ปล่อยเท้าที่เตะไปตามทิศทางที่เตะลูกบอลไป

1.5 การเตะลูกในอากาศหรือลูกวอลเลย์ด้วยหลังเท้า หมายถึง การเตะลูก แบบนี้เป็นวิธีที่ใช้ได้ดีทั้งผู้เล่นกองหน้าและผู้เล่นกองหลัง สำหรับผู้เล่นกองหน้าใช้เตะเพื่อยิงประตู ส่วนผู้เล่นกองหลังใช้เตะเพื่อต้องการเตะให้พ้นเขตอันตราย การเตะลูกในอากาศหรือลูก วอลเลย์บอลนี้เป็นลูกที่เตะยากมาก แต่ก็ เป็นลูกที่มีความรุนแรงเด็ดขาด มีความเร็วและหนักแน่น การหัดเตะใหม่ ๆ ควรฝึกลูกบอลกับหลักแล้วหัดเตะ หรือจะใช้วิธีโยนลูกบอล แล้วเตะเข้าหากำ แพง หรือให้เพื่อนโยนลูกบอลแล้วเตะก็ได้ ลักษณะของลูกบอลที่ลอยมาทางด้านข้างลำตัวมีวิธีการ เเตะดังนี้

เมื่อลูกบอลลอยมาด้านข้างลำ ตัว ให้ปล่อยลูกบอลลอยต่ำลงประมาณ ระดับลงเกือบจะถึงเข่า แล้วให้หมุนตัวไปข้างหลัง ตะแคงตัวเข้าหาลูก ใช้แรงเหวี่ยงแบบตัวดัดเท้า โดยเอียงตัวไปทางด้านตรงข้ามกับเท้าที่จะเตะ

เท้าที่ใช้เตะต้องเหวี่ยงไปข้างหน้าขนานกับพื้นไปที่ลูกบอล ถ้าต้องการให้ ลูกบอลพุ่งไปในระดับต่ำหรือเรียดไปกับพื้น ก็จะต้องให้หลังเท้าถูกกึ่งกลางลูกหรือค่อนข้างบน เล็กน้อย

ถ้าต้องการให้ลูก ไปโด่งได้เตะทางด้านใต้ของลูกบอลเล็กน้อยขณะเตะ ต้องใช้แรงเหวี่ยงจากสะโพก เข่าและข้อเท้าตึง

เมื่อเตะไปแล้วให้ปล่อยเท้าไปตามทิศทางที่ลูกบอลพุ่งไป เท้าที่ยืนเป็น หลักให้ยืนด้วยปลายเท้า และเขย่งส้นเท้าเพื่อช่วยในการหมุนตัว การเตะลูกบอลนี้อาจจะใช้วิธีหมุน ตัวหรือล้มตัว หรือทั้งตัวในการเตะก็ได้

1.6 การเตะลูกโค้ง หมายถึง การเตะลูกโค้งหรืออาจเรียกว่า “การเตะลูก เงื่อน” เป็นการเตะลูกให้หมุนโค้งเข้าหาจุดหมายการเตะลูกโค้งใช้ในการยิงประตูยิงลูกสกัดไถ่ ระยะไกล การเตะลูกบอลจากมุมธงเป็นต้น การเตะลูกโค้งมีวิธีการเตะดังนี้ ตามองลูก บอล ตลอดเวลา ลักษณะการจรดเท้าและการเหวี่ยงเท้าเคลื่อนไหวร่างกายเช่น เดียวกับการเตะลูกด้วย หลังเท้าทุกประการ แตกต่างกันตรงที่เท้าสัมผัสลูกบอล ซึ่งถ้าแบ่งลูกบอลออกเป็นสองส่วน หากเตะ ลูกบอลให้เท้าสัมผัสส่วนนอกของลูกบอล ลูกบอลจะหมุนโค้งไปทางซ้ายแต่ถ้าให้เท้าสัมผัสจากส่วน ในของลูกบอล ลูกบอลก็จะหมุนและโค้งออกไปทางขวามือของผู้เตะ

2. การหยุดลูกบอล

การหยุดลูกบอล หมายถึง การบังคับลูกบอลที่เคลื่อนที่มาในลักษณะต่าง ๆ ให้อยู่กับเท้าบนพื้นดินหรือเคลื่อนไหวไปในลักษณะที่อยู่ครอบครองหลักทั่ว ๆ ไป ที่จะใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายช่วยในการบังคับลูกบอลนั้น ต้องอาศัยการผ่อนตาม เพื่อให้ลูกบอลอยู่ในครอบครอง ซึ่ง หมายถึงเท้าร่างกายจะต้องอยู่ในมุมของลูกบอลที่เคลื่อนที่เข้ามา แล้วบังคับให้ลูกบอลหยุด นิ่งหรือ เคลื่อนไหวไปในทิศทางที่ต้องการ

2.1 การหยุดลูกบอลด้วยฝ่าเท้า มีวิธีการหยุดดังนี้

เมื่อลูกบอลกลิ้งมากับพื้น ให้หันหน้าเข้าหาลูกบอลพร้อมกับยกเท้า ข้างที่จะหยุดขึ้นยกปลายเท้าให้เงยขึ้น สันเท้าห่างจากพื้นขึ้นประมาณ 3 นิ้ว

ย่อตัวลงและกางแขนออก โน้มตัวไปข้างหน้า เข่าของเท้าที่จะหยุดลูกบอลเล็กน้อยเมื่อลูกกลิ้งผ่านมาจนอยู่ใต้ฝ่าเท้าประกบลูกไว้กับพื้น โดยกดปลายเท้าลงเบา ๆ พร้อมกับเหยียดขาลงเล็กน้อย

ถ้าลูกกลิ้งมาแรงให้ผ่อนเท้าตามความแรงของลูก เพื่อไม่ให้ลูกกระดอนจากเท้าอย่าใช้วิธีกระทืบลูกบอล

2.2 การหยุดลูกบอลด้วยหลังเท้า มีวิธีการหยุดดังนี้

หันหน้าเข้าหาทิศทางที่ลูกบอลลอยมากเท้าขึ้นดักรับลูกบอลในจังหวะที่ลูกบอลยังลอยอยู่ทันที

เมื่อลูกบอลแตะหลังเท้า ให้รีบผ่อนเท้าลงโดยเร็วตามความแรงของลูกที่มาโดยผ่อนเท้ามาทั้งหมด ตั้งแต่หัวเข่าลงมาให้ตั้งเข้าหาตัว อย่าให้เป็นลักษณะเตะวนขึ้นหรือเกร็งเท้าแข็งไว้เพราะจะทำให้ลูกกระดอนไปไกลจากตัว

สำหรับลูกบอลที่กลิ้งมากับพื้นและลูกบอลที่กระดอนขึ้นจากพื้น ถ้าจะหยุดลูกบอลด้วยหลังเท้า ให้หันหน้าเข้าหาทิศทางที่ลูกบอลที่กระดอนขึ้นจากพื้น ถ้าจะหยุดลูกบอลด้วยหลังเท้าให้หันหน้าเข้าหาทิศทางที่ลูกบอลกำลังพุ่งมา ยกเท้าข้างที่จะหยุดลูกขึ้นจากพื้นเล็กน้อยปลายเท้าจุ่มลงสู่พื้น

เมื่อลูกบอลแตะหลังเท้า ให้ผ่อนเท้าไปข้างหน้าเล็กน้อย

2.3 การหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน สามารถแบ่งตามลักษณะการเคลื่อนที่มาของลูกบอลซึ่งมีวิธีการหยุดลูกที่แตกต่างกันดังนี้

การหยุดลูกบอลที่กลิ้งมากับพื้นด้วยเท้าด้านใน มีวิธีการหยุดมีดังนี้

เมื่อลูกบอลกลิ้งมากับพื้นให้หันหน้าเข้าหาลูกบอลหรือวิ่งเข้าหาลูกบอล สายตามองดูลูกบอลจรดเท้าข้างที่ไม่ใช่หยุดลงบนพื้น ให้ปลายเท้าตรงไปข้างหน้ายกเท้าข้างที่จะใช้หยุดขึ้นจากพื้นเล็กน้อย หันปลายเท้าออกข้างนอก

ขณะที่ลูกบอลเคลื่อนใกล้เข้ามาในระยะที่พอจะหยุดได้แล้วให้เหยียดเท้าข้างที่จะใช้หยุดออกไปรับลูกบอลกระทบบ้างเท้าด้านใน

ขณะที่ลูกบอลกระทบบ้างเท้าให้ตั้งเท้ากลับมาข้างหลังเพื่อผ่อนตามความแรงของลูกโดยเร็วการปฏิบัติดังกล่าวจะทำให้ลูกบอลอยู่ในครอบครองของเท้าและไม่กระดอนออกไปห่างจากตัว

การหยุดลูกบอลที่ลอยมาในอากาศด้วยข้างเท้าด้านในมีวิธีหยุด ดังนี้

หันหน้าเข้าหาลูกบอลตามทิศทางที่ลูกพุ่งออกมา ตามองที่ลูกบอล งอเข่าของเท้าข้างที่ไม่ใช่หยุดลูกลงเล็กน้อย กางแขนออกเพื่อช่วยในการทรงตัว

เมื่อลูกบอลพุ่งมาได้ระยะหยุดลูก ให้ยกเท้าขึ้นบิดปลายเท้าด้านนอก
ลำ ตัวความสูงของเท้าขึ้นอยู่กับความสูงของลูกบอลที่ลอยมา

ใช้ฝ่าเท้า ด้านในรับลูกเมื่อลูกบอลสัมผัสเท้า ให้ดึงเท้ากลับมาข้าง
หลังเพื่อพาลูกบอลลงสู่พื้น

2.4 การหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก มีวิธีการหยุดดังนี้

ให้หันหน้าเข้าหาลูกบอล สายตามองดูลูกบอลตลอดเวลา ต้องทรงตัวให้ดี
โดยการกางแขนออก ย่อตัวลงเล็กน้อย

ใช้เท้าข้างที่ไม่ใช่หยุดลูกบอลเป็นเท้าหลักและรับน้ำหนักตัว ให้ลูกบอล
ตกทางด้านตรงข้ามกับเท้าข้างที่จะใช้หยุดลูกบอล

ยกเท้าข้างที่จะหยุดไปรับลูกที่กลิ้งมากับพื้น หรือกระดอนขึ้นจากพื้น โดย
ใช้ข้างเท้าด้านนอกประคองลูกลงสู่พื้นเบา ๆ เมื่อลูกบอลกระทบเท้าให้ผ่อนความแรงเล็กน้อย

2.5 การหยุดลูกบอลด้วยหน้าอก มีวิธีหยุดดังนี้

หันหน้าเข้าหาลูกบอล สายตามองดูลูกบอลตลอดเวลา เท้าที่เป็นหลักจะ
ยืนขนานกันหรือเท้าใดเท้าหนึ่งอยู่หน้าอีกเท้าหนึ่งได้

ให้ยกตัวขึ้นทันทีเมื่อลูกบอลกำลังลอยมาเกือบจะกระทบหน้าอก โดย
เกร็งกล้ามเนื้อส่วนอกและย่อเข่า

ขณะที่ลูกบอลถูกอกให้ผ่อนตัวลง (แบบเอนหลัง) พยายามทำให้หน้าอก
เป็นโพรงหรือ แอ่งในการรับลูกบอล กางแขนออกงอเข่า เท้าหน้าเล็กน้อยและป้อนตัวลงทันที
เมื่อลูกกระทบอกแล้วปล่อยลูกบอลลงสู่พื้น หรือเตะลูกต่อไปตามแต่จังหวะและโอกาส

3. การเลี้ยงลูกบอล

การเลี้ยงลูกบอล หมายถึง การพาลูกบอลไปด้วยการใช้เท้าทั้งสองข้าง
สลับกัน จะเป็นการเดินหรือวิ่งก็ตาม เราสามารถที่จะไปได้ตามทิศทางที่ต้องการ ช้าเร็วหรือหลบ
หลีกด้วยการใช้เท้าทั้งสองข้างบังคับลูกนั่นเอง รวมทั้งการหลอกล่อ ป้องกันหรือเพื่อการพาไปยัง
ประตู การเลี้ยงลูกบอลหรือบังคับลูกบอลให้อยู่ในครอบครองนับว่ามีประโยชน์มากในการเล่น
ฟุตบอลเพราะผู้ที่เล่นฟุตบอลให้ได้ดีนั้น จะต้องมีความคุ้นเคยต่อลูกบอลก่อน ทั้งต้องรู้จักวิธี
บังคับลูกบอลด้วยการเลี้ยง เตะ โหม่ง เพื่อหลบหลีกฝ่ายตรงข้ามและเคลื่อนไหวไปตามทิศทางที่
ต้องการทักษะ ดังกล่าวนี้อาจ จำเป็นต้องฝึกหัดมากจนรู้จังหวะของลูก การเตะลูก ความแรง และวิถีของ
ลูก รวมทั้งความอ่อนตัว ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ตลอดจนสายตาของผู้เลี้ยงลูกบอลก็มีส่วน
สำคัญมาก ซึ่งทักษะการเลี้ยงลูกบอลทำต่าง ๆ มีดังนี้

การเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน มีวิธีการเลี้ยงดังนี้

3.1 ตามองไปยังทิศทางที่จะพาลูกไปหรือ ช้าเลือกมองลูกเล็กน้อยเป็น
ครั้งคราว

3.2 ใช้ข้างเท้าด้านในทั้งซ้ายและขวาเขี่ยลูกไปข้างหน้าสลับกัน ข่ายบ้าง
ขวาบ้าง การเขี่ยลูกให้เขี่ยเบา ๆ เพื่อให้ลูกบอลอยู่ในครอบครองโดยใกล้ชิด

3.3 ย่อตัวลงต่ำงอเข้าเล็กน้อย น้ำหนักตัวโน้มไปข้างหน้า แกว่งแขนไปตามจังหวะของเท้าและกางแขนออกเล็กน้อย เพื่อช่วยในการทรงตัว

การเลี้ยงลูกด้วยข้างเท้าด้านนอก มีวิธีการเลี้ยงดังนี้

ตามองไปยังทิศทางที่จะพาลูกไป หรือชำเลื่องลูกบอลเป็นครั้งคราว

ใช้เท้าด้านนอกทั้งเท้าซ้ายและเท้าขวา หรืออาจจะใช้ข้างเท้าด้านในและด้านนอกช่วยในบางโอกาส

เขี่ยลูกบอลไปข้างหน้าเบา ๆ แล้วจึงตามลูกไปให้น้ำหนักตัวโน้มไปข้างหน้า เข้ายู่เหนือลูก ปลายเท้าบิดเข้าข้างในเล็กน้อย ในขณะที่เขี่ยลูกควรวิ่งด้วยปลายเท้าเพื่อสะดวกต่อการเขี่ยลูก

การเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้า มีวิธีการเลี้ยงดังนี้

การเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้ามีวิธีการเลี้ยงเช่นเดียวกับการเลี้ยงลูกด้วยข้างเท้าด้านใน และการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก แตกต่างกันเพียงแต่ใช้หลังเท้าข้างใดข้างหนึ่งหรือทั้งสองข้างสลับกันเขี่ยลูกไปข้างหน้า โดยให้มุมปลายเท้างอเข้าใช้ส่วนหลังเท้าตอนปลายเขี่ยลูกบอลให้กลิ้งไปข้างหน้าเบา ๆ น้ำหนักตัวโน้มไปข้างหน้า

4. การโหม่งลูกบอล

การโหม่งลูกบอล หมายถึง การใช้ศีรษะบริเวณหน้าผากบังคับลูกบอลที่ลอยมาหรือพุ่งมาในอากาศ ให้เปลี่ยนทิศทางไปตามต้องการ นับว่าเป็นวิธีเล่นที่ได้เปรียบกว่าการเล่นส่วนอื่น ๆ ของร่างกายเมื่อลูกบอลลอยมาสูงเพราะสามารถเล่นลูกบอลได้เร็วกว่าการใช้เท้าวิธีการโหม่งลูกบอลมีดังนี้

เมื่อลูกบอลลอยมาในทิศทางใดให้หันหน้าไปทิศทางนั้น สายตามองอยู่ที่ลูกบอลกางแขนออกเล็กน้อยเพื่อช่วยในการทรงตัวงอเข้าเล็กน้อยให้เท้าใดเท้าหนึ่งอยู่ข้างหน้า โดยปกติเท้าที่ถนัดจะอยู่ข้างหลัง

เมื่อลูกบอลพุ่งมาได้ระยะที่จะโหม่งได้ให้เอนตัวไปข้างหลังเล็กน้อยแล้วยืดตัวขึ้นเต็มที่สปริงข้อเท้า และเข้าเกร็งกล้ามเนื้อคอลิ้นตาสองน้ำหนักตัวไปที่ลูกบอล ให้น้ำหนักปะทะกับลูกบอลถ้าต้องการให้ลูกบอลไปทางไหนให้หันหน้าไปทางนั้น

5. การเป็นผู้รักษาประตู

การเล่นในตำแหน่งผู้รักษาประตูมีความแตกต่างจากการเล่นของผู้เล่นตำแหน่งอื่นในทีมทักษะการฝึกจึงแตกต่างกันไปด้วย ทั้งนี้เพราะการเป็นผู้รักษาประตูเน้นการใช้มือมากกว่าการใช้เท้าดังนั้นผู้รักษาประตูจึงต้องฝึกความคล่องแคล่วว่องไวมากกว่าการฝึกความเร็วในการวิ่ง แต่เป็นการฝึกความแข็งแรงของแขน มือและหัวไหล่ เพื่อช่วยให้ผู้เล่นจับ ขว้าง และปัดลูกบอลได้อย่างแม่นยำและจำเป็นต้องฝึกหัดอยู่ระหว่างเสาประตูให้มาก เพราะสภาพการเล่นจริง ๆ ผู้รักษาประตูจะเคลื่อนที่อยู่บริเวณประตูมากที่สุด นอกจากนี้ยังมีทักษะท่าทางโดยทั่วไปของผู้รักษาประตูที่ต้องฝึกหัดอีกคือท่าทางการยืนเตรียมพร้อมการรับลูก บอลในลักษณะต่าง ๆ การชก การปัดการขว้างและการเตะลูก บอลจากประตู เป็นต้น การเป็นผู้รักษาประตูจะต้องฝึกทักษะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

5.1 การยืนท่าเตรียมพร้อม มีวิธีการยืนดังนี้

ผู้รักษาประตูต้องยืนในลักษณะเตรียมพร้อมที่จะรับ ชก หรือปัดลูก และพร้อมที่จะเคลื่อนที่ออกไปปิดมุมบริเวณหน้าประตูได้อย่างรวดเร็ว โดยยืนเต็มฝ่าเท้าตรงกลางประตูห่างจากเส้นประตูประมาณ 1–2 ก้าว

เท้าทั้งสองแยกห่างกันประมาณ 1 ช่วงไหล่ ให้ปลายเท้าเสมอกัน หรือเท้าใดเท้าหนึ่งอยู่ข้างหน้าอีกเท้าหนึ่ง แล้วย่อเข่าทั้งสองลง และโน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย

กางแขนออกข้างลำ ตัวเล็กน้อย ตามองที่ลูกบอลตลอดเวลา

5.2 การรับลูกบอล

วิธีการรับลูกบอลในลักษณะต่าง ๆ อันถือว่าเป็นทักษะเบื้องต้นของผู้เล่นที่จะเป็นผู้รักษาประตู มีหลายลักษณะด้วยกัน เช่น การรับลูกบอลระดับต่ำ การรับลูกบอลที่พุ่งมาระดับลำตัว การรับลูกบอลระดับสูง

การรับลูกบอลระดับต่ำ หมายถึง การรับลูกบอลที่กลิ้งมากับพื้นหรือเรียดมากับพื้นและสูงไม่เกินระดับเข่าของผู้รักษาประตู มีวิธีการรับดังนี้

คุกเข่าข้างใดข้างหนึ่งลงกับพื้น เช่นคุกเข่าซ้ายลงให้เอามือซ้ายดักหลังลูก ฝ่ามือไปข้างหน้า มือซ้ายอยู่ชิดกับเข่าซ้าย มือขวาคอยประคองลูก

เมื่อลูกกลิ้งมาสัมผัสกับฝ่ามือซ้าย ให้ใช้มือขวาจับลูกบอลทันทีทำอีกข้างหนึ่งคอยช่วยดักลูกบอล เพราะลูกบอลอาจจะหลุดออกจากมือ ต่อจากนั้นจึงยกลูกบอลขึ้นสู่หน้าอกต่อไป

การรับลูกบอลที่ลอยมาระดับหน้าอก มีวิธีการรับดังนี้

การรับลูกบอลที่ลอยมาในระดับหน้าอก ถ้าหากว่าลูกนั้นไม่มีความแรงมากนักอาจจะใช้วิธีรับเช่นเดียวกับรับลูกบาสเกตบอล โดยการเหยียดแขนออกไปคอยรับลูก เมื่อฟุตบอลสัมผัสมือให้ดึงลูกเข้ามาที่ลำตัวเพื่อช่วยผ่อนแรงกระแทกของลูกบอลกับตัวเราได้

ถ้าหากลูกนั้นยังมาด้วยความแรงมาก การรับด้วยวิธีการเหยียดแขนออกไปรับลูกอาจจะไม่ได้ผล เพราะลูกบอลอาจจะกระดอนออกจากมือเสียก่อน จึงควรใช้การรับโดยให้มือข้างหนึ่งอยู่ข้างล่าง มืออีกข้างหนึ่งอยู่ข้างบน และใช้หน้าอกเป็นฉากรับลูก

เมื่อลูกบอลปะทะกับหน้าอก ไหล่ย่อตัวไปข้างหลังพร้อมกับใช้มือกอดลูกไว้กดข้อศอกทั้งสองให้แนบชิดกับลำตัว

การรับลูกบอลระดับสูง หมายถึง การรับลูกบอลที่ลอยมาสูงกว่าศีรษะ การรับลูกลักษณะนี้ต้องอาศัยส่วนประกอบอื่น ๆ เช่น การกระโดด การลอยตัว การปัด การชก ลูกบอลมีวิธีการรับลูกบอลดังนี้

การรับลูกบอล ที่ลอยมาระดับสูงนั้น ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับการรับลูกบาสเกตบอลคือ เหยียดแขนทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะ หันฝ่ามือไปข้างหน้า ถ้าหากยืนรับอยู่กับที่อาจจะไม่ถึง จึงต้องกระโดดรับ

เมื่อรับลูกบอลได้แล้ว ให้รีบดึงลูกบอลลงมากอด ไว้บริเวณหน้าอก โดยเร็วพร้อมกับลงสู่พื้นด้วยเท้าทั้งสอง

การชกและการปัดลูกบอลการชกหรือการปัดลูกบอล ใช้เมื่อผู้รักษาประตูต้องรับลูกสูงสุดเอ้าม และลูกอยู่ระยะใกล้กับประตู หรือขณะนั้นผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามเข้ามาแย่ง ซึ่งอาจถูกกระแทกในขณะรับลูกบอล เพื่อความปลอดภัยจึงต้องชกหรือปัดลูกให้ข้ามคาน หรือออกข้างเสาประตูไป ทั้งการชกและการปัดลูกบอลจะใช้มือทั้งสองข้างหรือ ใช้มือข้างใดข้างหนึ่งก็ได้ การชกจะใช้วิธีกำหมัดแบบชกมวย แต่ถ้าชกแบบสองมือให้อาหมัดทั้งสองชิดกัน หัวแม่มือชนกัน ส่วนการปัดให้ใช้ตั้งแต่โคนอุ้งมือขึ้นไปจนถึงปลายนิ้วปัดลูกบอลแบบดันไปทั้งแขน

สรุปได้ว่า องค์ประกอบหลักของทักษะกีฬาฟุตบอลคือ เลี้ยงบอล ส่งบอล รับบอล หยุดบอล โหม่งบอล ยิงบอล ซึ่งจะมีความแตกต่างระหว่างลักษณะการเล่นของแต่ละตำแหน่งจะแตกต่างกันออกไปไม่ว่าจะเป็นกองหลัง กองกลาง กองหน้า และผู้รักษาประตู ซึ่งจะมีความสามารถเฉพาะของผู้ที่มีลักษณะการเล่นที่แตกต่างออกไป

ตำแหน่งและหน้าที่กองกลาง

กองกลาง หมายถึง (Midfielder) เดิมทีเรียกว่าฮาฟแบ็ค ตำแหน่งนี้จะเล่นอยู่ระหว่าง ศูนย์หน้าและกองหลัง หน้าที่หลักของตำแหน่งนี้คือครองบอล และรับบอลจากกองหลัง แล้วขึ้นไปส่งให้กองหน้า พร้อมกับไล่บอลจากผู้เล่นอีกฝ่าย ส่วนใหญ่ในทีมต้องมีกองกลางตัวกลาง (Central Midfielder) อย่างน้อยหนึ่งคน (ตำแหน่งผู้เล่น. 2559: ออนไลน์) เพื่อหยุดเกมบุกของอีกฝ่าย นอกจากนั้นก็มีการทำประตู ไม่ก็ขึ้นไปบุกและลงมาตั้งรับตามหน้าที่ที่ได้รับ กองกลางนั้นต้องเล่นเกือบทั่วสนาม เมื่อถึงคราวรับ พวกเขาจะลงมาช่วยตั้งรับ เมื่อจะบุกก็ไปช่วยกองหน้าในการบุก พวกเขาส่วนใหญ่จะเป็นคนที่เริ่มเล่นในจังหวะการบุกของทีมกองกลางตัวกลาง

กองกลางตัวกลาง มีหน้าที่เชื่อมเกมระหว่างกองหลังและกองหน้า กองกลางตัวกลางนั้นมีหน้าที่มากมาย ตั้งแต่ช่วยทีมบุกในจังหวะการบุก และเมื่อเสียบอลให้อีกฝ่าย พวกเขาต้องพยายามแย่งมันมาก่อนจะถึงแนวหลัง เมื่อแนวหลังหรือพวกเขาได้ลูกบอลอีกครั้ง ตำแหน่งนี้จะเป็นคนที่เริ่มบุกก่อน บางครั้งตำแหน่งนี้จะได้รับชื่อว่า "ตัวทำเกม" (Playmaker) บางครั้งตำแหน่งนี้ต้องไปอยู่แนวป้องกันเมื่อถูกบุกมาก ๆ หรือจังหวะเตะมุมของอีกฝ่าย กองกลางตัวกลางบางครั้งก็ต้องยุ่งอยู่กับจังหวะเกมอยู่ตลอดเวลาจนเรียกได้ว่าเป็น "ห้องเครื่องของทีม"(The engine room of the team) เมื่อเวลาผ่านไป กองกลางตัวกลางก็ได้รับการพัฒนาเป็นกองกลางตัวบุกและกองกลางตัวรับ ซึ่งทั้งสองตำแหน่งนี้จะอธิบายไว้ด้านล่างของกองกลางตัวกลางนี้ บางทีอาจวางตำแหน่งทั้งสามไว้ด้วยกัน หรืออาจให้กองกลางไปไว้ด้านกว้างหรือริมเส้นด้วย

กองกลางตัวรับ เป็นกองกลางที่ประจำที่ก่อนกองหลัง มีบทบาทในการป้องกัน เมื่อไม่มีการบุก กองกลางตัวรับจะรีบถอยมาตั้งรับ และแย่งลูกบอลจากทีมฝ่ายตรงข้ามแม้หน้าที่หลักจะเป็นป้องกัน แต่ก็มักมีกองกลางบางคนที่ทำหน้าที่เป็นตัวทำเกมในแนวลึกหรือตัวทำเกมตัวต่ำ (Deep-lying playmaker) ซึ่งสามารถกำหนดจังหวะเกมได้จากตำแหน่งที่อยู่ท้ายด้วยการผ่านบอล กองกลางตัวรับต้องการการยืนตำแหน่งที่ดี การขยับไล่บอล มีความสามารถในการสกัดบอล และต้องการการสนับสนุนผู้เล่นและลูกบอลได้ดี นอกจากนี้ยังต้องการทักษะการส่งบอล และการครองบอล

ภายใต้ความกดดันได้ดี แต่ที่สำคัญที่สุดคือความอึด เพราะตำแหน่งนี้ต้องวิ่งไปทั่วสนามตลอดการแข่ง ในสโมสรชั้นนำ กองกลางอาจวิ่งเกือบ 12 กิโลเมตร ตลอดเกม ส่วนตัวทำเกมตัวต่ำต้องการการสัมผัสบอลแรกในสถานการณ์กดดัน และทักษะส่งไกลไปอีกครึ่งสนามอย่างแม่นยำเพื่อให้เพื่อนบุก

กองกลางตัวรุก คือกองกลางที่อยู่สูงกว่าปกติ แต่จะไม่เกินศูนย์หน้าเป็นผู้เล่นช่วยทีมในจังหวะบุกหน้าที่ของตำแหน่งนี้คือการสร้างโอกาสทำประตูด้วยวิสัยทัศน์ที่เหนือชั้นและทักษะของพวกเขา คนที่จะเล่นกองกลางตัวรุกต้องมีความชำนาญในการส่งบอล และที่สำคัญกว่านั้นก็คือการอ่านการเคลื่อนไหวของกองหลังเพื่อส่งบอลไปให้ศูนย์หน้าทำประตู บางครั้งตำแหน่งกองกลางตัวรุกถูกเรียกว่า "เตรกวาร์ตีสตา" ซึ่งรู้จักกันดีในการยิงประตูจากระยะไกล และการกล้าที่จะผ่านบอล แต่กองกลางตัวรุกไม่ใช่ว่าเป็นเตรกวาร์ตีสตา เพราะเตรกวาร์ตีสตา ต้องเป็นกองกลางตัวรุกที่สร้างสรรค์การบุกที่หลากหลายในการทำประตู พวกเขามักจะเป็นผู้เล่นที่โดดเด่นประจำทีม ดังนั้นทีมมักจะให้เขาเป็นตัวฟรี เพื่อคอยสร้างสรรค์สถานการณ์ในจังหวะบุก

กองกลางด้านกว้าง หรือ กองกลางตัวริมเส้นตำแหน่งในอดีตคือไรต์ฮาฟและเลฟต์ฮาฟ หรืออีกชื่อคือวิงฮาฟ (Wing-half) เป็นตำแหน่งที่ประจำการทางซ้ายและขวาของตำแหน่งเซ็นเตอร์กองกลาง พวกเขามักจะถูกเรียกว่า "ปีก" (Winger) เนื่องจากแผนสมัยใหม่ได้เอากองหน้าริมเส้นเลื่อนมาเล่นในตำแหน่งกองกลางด้านกว้าง ทำให้ยังมีการใช้คำว่าปีกอยู่ (ตำแหน่งผู้เล่น. 2559: ออนไลน์)

รูปแบบของผู้เล่นกองกลาง (Formation of the Midfield)

ชาญวิทย์ ผลชีวิน (2551: 49-53) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจุบันพื้นที่แดนกลาง มีความสำคัญอย่างมากในการเล่นฟุตบอล ผู้เล่นกองกลาง จึงมีบทบาทในการเล่นฟุตบอล ซึ่งสามารถแยกออกเป็น 2 ลักษณะ คือ เมื่อเป็นฝ่ายรุกและเมื่อเป็นฝ่ายป้องกัน ผู้เล่นกองกลางเมื่อเป็นฝ่ายป้องกันจะต้องเรียนรู้เมื่อลูกอยู่ไกล ให้ใช้วิธีคุมพื้นที่ (Space-marking) และเมื่อลูกอยู่ใกล้ให้ใช้วิธีคุมคน (Man-marking) ใช้หลักการดังนี้แล้ว ผู้เล่นกองกลางพยายามที่จะไม่ให้มีพื้นที่ว่างในการเข้าโจมตีของฝ่ายรุก พื้นที่ป้องกันนั้น เราสามารถแบ่งแยกออกได้ 3 แดน คือแดนหน้า แดนกลาง และแดนหลัง ในการแข่งขันฟุตบอลบางครั้งมีผู้เล่นในแดนกลางอยู่ 3 คนขึ้นไป บางทีมมีถึง 6 คน เพื่อคุมโซนหรือคุมพื้นที่หน้าประตูและผสมผสานกับการคุมคน โดยดูจากสถานการณ์ของเกมการแข่งขัน และความสามารถของทีมฝั่งตรงข้าม บางครั้งเราจะเห็นการเล่นของกองกลางที่มีประสิทธิภาพสูง ทั้งในการป้องกันและการรุก ต้องการขึ้นไปสนับสนุนผู้เล่นกองหน้า และหาที่ว่างขึ้นไปทำประตู

กองกลางในการป้องกัน (Midfield In Defence)

การเล่นฟุตบอลของกองกลาง จะมีหน้าที่ในพื้นที่ด้านหน้าของผู้เล่นกองหลัง เมื่อคู่ต่อสู้เข้าโจมตี และพยายามป้องกันพื้นที่ส่วนหน้าของเขตโทษที่อันตรายไว้ โดยยึดลักษณะการป้องกันแบบกรวย มีแนวคิดอยู่ 2 ประการ ในสิ่งนี้ เขาจะต้องไม่เปิดพื้นที่ว่างในส่วนหน้าของเขต

โทษและพยายามเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว ในการป้องกันที่ว่างด้านข้างปีกเมื่อถูกโจมตี ตอนนี้จะกล่าวถึงการป้องกันโดยใช้ตัวอิสระ (Libero) คุณสมบัติในระบบป้องกันโดยการคลุมพื้นที่อย่างใกล้ชิดอยู่ทางด้านหลังแนวการป้องกันคู่ต่อสู้ที่เป็นฝ่ายรุกตัวอิสระเป็นสิ่งจำเป็นมาก ควรจะเน้นความสำคัญในหลักของการเล่นในการสร้างพื้นที่ว่างและให้หาประโยชน์ของการเปิดพื้นที่ว่าง การเล่นของฝ่ายป้องกัน การคลุมพื้นที่ ของการเล่น ต้องการความเข้าใจของผู้เล่นภายใต้แนวคิดของการฝึก และการแข่งขัน การฝึกอย่างมีประสิทธิภาพ ที่แสดงให้เห็นว่าผู้เล่นจะต้องทำอะไรเกี่ยวกับเทคนิคการเล่นภายใต้สภาพของการแข่งขันที่สามารถนำมาปฏิบัติ โดยเน้นการฝึกแบบการแข่งขันจริงแนะนำจุดมุ่งหมายของแบบฝึกให้ผู้เล่นกองกลางเข้าใจ ขอบเขตของกองกลาง ที่ลงมาป้องกันแดนหลัง ต้องจำไว้ว่าต้องเตรียมพร้อมสำหรับการกลับไปเป็นฝ่ายรุก ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ได้ตลอดเวลาเมื่อเป็นฝ่ายครอบครองลูก ข้อสำคัญอีกหนึ่งในการเริ่มต้นของการรุกที่ดี จะขึ้นอยู่กับการเล่นและการส่งผ่านลูกของกองกลางไปให้กองหน้าเพื่อทำประตู ผู้เล่นกองกลางส่วนใหญ่จะสนับสนุนในการรุก และเข้าทำประตูเมื่อมีโอกาสที่ดี ระบบของการป้องกัน จุดสำคัญอย่างหนึ่งคือ การคุมคนและคุมพื้นที่ ดังนั้นผู้เล่นกองหน้าจะพบว่าในทันทีที่ฝ่ายป้องกันที่มีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่หน้าประตู จะถูกประกบด้วยอย่างใกล้ชิดตามพื้นฐานทฤษฎีของการประกบตัว ฝ่ายป้องกันจะต้องใช้หลักการป้องกัน หน้าที่คือถ่วงเกมการเล่นของคู่ต่อสู้ที่จะเตรียมโจมตีผสมกับการประกบตัว ดังนั้นผู้เล่นแดนกลางจะต้องใช้วิจารณญาณในการอ่านเกมถึงสถานการณ์ใดควรจะต้องถ่วงเกมรุกให้ช้าลงหรือใช้การประกบตัว

การเล่นในปัจจุบัน พื้นที่แดนกลางจะมีผู้เล่นอยู่เป็นจำนวนมาก ไม่น้อยกว่า 3 คน หลายทีม ใช้ผู้เล่น 2 คน ในแดนหน้า 2 คนนี้จะเป็นหัวหอกของการโจมตี โดยอาศัยการครอบครองลูกที่เหนียวแน่นเคลื่อนที่ออกไปทางด้านปีกเพื่อเปิดที่ว่างตรงกลางให้กองกลางขึ้นมาสนับสนุนสิ่งสำคัญในการป้องกันของกองกลางที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือการช่วยสนับสนุนการป้องกันของกองหลังทางด้านแบค ทั้ง 2 ข้าง หรือตรงกลางบริเวณหน้าประตูในตำแหน่งเซนเตอร์ฮาล์ฟ สิ่งเหล่านี้จะต้องได้รับการฝึกที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

หน้าที่ของกองกลางในการป้องกัน

1. เมื่อเสียการครอบครองลูก ผู้เล่นทุก ๆ คน จะต้องมีความรับผิดชอบในการป้องกัน
2. พยายามกดดันคือต่อสู้ออกจากแดนกลางหน้าประตู
3. การคุมพื้นที่, คนคุม

กองกลางในเกมรุก

พื้นฐานทางกลยุทธ์ของทีมอยู่ที่การครอบครองลูกบอล และทันใดนั้นโจมตีอย่างรวดเร็วจะต้องให้ผู้เล่นกองกลางที่มีสมรรถภาพร่างกายดีขึ้นมาสนับสนุนหาโอกาสรับลูกจากการส่งกลับหลังของกองหน้า และที่มีจังหวะที่จ่าย โจมตีไปยังที่ว่างด้วยความเร็วสูงสุดในปัจจุบันนี้การฝึกความเร็วสำคัญเท่า ๆ กับการฝึกความอดทน การเล่นในแดนกลาง ไม่ว่าจะเป็นแบบเก่าหรือแบบใหม่

การเล่นในแดนกลางเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง รูปแบบของการเล่นในแดนกลางในสมัยเก่า จำเป็นที่จะต้องให้ผู้เล่นกองกลางที่วิ่งไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยด้วยระบบการเล่นที่มีตัวกลาง 4 คน (Magic square) คือ ในซ้าย-ขวา และฮาฟซ้าย-ขวา หรือในระบบการเล่น 4-2-4 ซึ่งจุดมุ่งหมายของการเล่นในแต่ละทีมก็เพื่อที่จะคลุมพื้นที่แดนกลางให้ได้เป็นอย่างดี แต่การเล่นสมัยใหม่จะให้ผู้เล่นจำนวนมากกว่าในการเล่นกลางสนาม เพื่อจะเปิดพื้นที่กว้างในการโจมตีแดนหน้า การครอบครองลูกอันดับแรกของกองกลาง จะต้องได้รับการฝึกด้านเทคนิคเป็นอย่างดี และการเปิดเกมรุกโดยการส่งลูกสั้นทางด้านกว้างหรือส่งลูกยาวไปด้านหน้าให้ผู้เล่นกองหน้า โดยอาศัยจังหวะความแม่นยำ หรือเลี้ยงทะลุทะลวงขึ้นไปแดนหน้า เราไม่สามารถที่จะกำหนดแน่นอนลงไปได้ว่า เทคนิคแบบใดที่กองกลางต้องการมากที่สุดในการเล่น แต่สิ่งที่สำคัญ คือ การสร้างและใช้ประโยชน์จากที่ว่าง บางครั้งกองกลางจะต้องครอบครองลูกบอล รอให้แบคขึ้นมาสสนับสนุนทางด้านข้าง ในขณะที่ผู้เล่นที่ผู้เล่นกองหน้าและกองกลางคนอื่น ๆ ถูกประกบตัว จากจุดหมายอันนี้จะประกอบด้วยพื้นฐานความเร็วที่ช้า ๆ ในการวิ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วมากขึ้น และมากขึ้น (ความเร็ว/ความอดทน) และสิ่งนี้ คือสิ่งจำเป็นสำหรับผู้เล่นสมัยใหม่ เพื่อให้ส่วนนี้สมบูรณ์ สมรรถภาพทางกาย จำเป็นที่ผู้ที่ฝึกสอนจะต้องแนะนำผู้เล่นแบคทั้ง 2 ข้าง ให้เห็นวาระะยะทางที่ไกลในการวิ่งขึ้นไปข้างหน้าตามแนวเส้นข้าง เพื่อสนับสนุนการรุก ความแตกต่างกันของความเร็วในการวิ่งที่จะเป็นผลสำเร็จของแบคต้องใช้ความเร็วและความอดทน ซึ่งจะครอบคลุมพื้นที่มากกว่าผู้เล่นกองกลาง ผู้เล่นกองกลางจะต้องวิ่งเร็วในระยะประมาณ 30 เมตร แต่แบคจะต้องวิ่งอย่างน้อย 60 เมตร ทั้งไป-กลับ สิ่งนี้จะเป็นเทคนิคที่สำคัญของกองหลังที่วิ่งขนานเส้นขึ้นไปสนับสนุนการรุก และจะต้องมีความสามารถในการเปิดลูกไปตรงกลางประตูได้อย่างดี และประเมินประสิทธิภาพอีกด้วย จากการเล่นแบบนี้ จะใช้ผู้เล่นกองหน้าที่จะทำประตูอย่างน้อย 2 คน คนแรกจะคลุมพื้นที่บริเวณหน้าประตูของคู่ต่อสู้ คนที่ 2 จะต้องใช้การเคลื่อนที่ตลอดเวลา เพื่อหนีจากการประกบตัว โดยการดึงตัวลงมาต่ำสู่แดนกลางหรือวิ่งทแยงไปเปิดที่ว่างทางด้านปีกเมื่อไม่สามารถใช้ประโยชน์จากผู้เล่นกองกลางหรือกองหลังคนอื่น ๆ ได้ การเล่นแบบนี้จะนำมาใช้สำหรับการโจมตีอย่างรวดเร็ว ที่มาจากกองหลัง

โรเบิร์ต (พิทยา สันตะวงศ์. 2547; อ้างอิงจาก Robert. 1989). ได้กล่าวว่า ผู้เล่นกองกลาง ควรฝึกฝนทักษะเฉพาะตำแหน่งดังต่อไปนี้

กองกลาง (Midfield)

1. ฝึกการบังคับลูกบอลที่ฝ่ายตัวเองส่งมาให้
2. ฝึกการเล่นร่วมกับกองหน้าในการทำ เกมรุก
3. ฝึกการเล่นร่วมกับกองหลังในการทำ เกมรับ
4. ฝึกการเตะลูกฟุตบอลอย่างแม่นยำ เพื่อส่งลูกไปให้ผู้เล่นอื่น
5. ฝึกการยิงประตูระยะไกลนอกเขตโทษ

ตาราง 1 สังเคราะห์ทักษะการเล่นตำแหน่งกองกลาง

ชื่อผู้วิจัย ทักษะฟุตบอล ของกองกลาง	เทเวศน์ จันทร์หอม	วรสิงห์ โสมาเกตุ	ตุลภาค ไชย कुमार	Kavin Watt	ชาญวิทย์ ผลชีวิน (2551: 16-17)
การเตะบอล	-	-	-	-	-
การส่งบอล	✓	✓	✓	✓	✓
การรับบอล	✓	✓	✓	✓	✓
การยิงประตู	✓	✓	✓	✓	✓
การเลี้ยงฟุตบอล	✓	✓	✓	✓	✓
การเตะฟุตบอลโค้ง	-	-	-	-	-
การโหม่งบอล	-	✓	-	✓	-
การทุ่มบอล	-	-	-	-	-
การตัดฟุตบอลก่อนคู่ ต่อสู้	-	✓	-	-	-
การเคลื่อนที่	✓	✓	✓	✓	✓
ความฉลาด	-	-	✓	✓	-

สรุป จากตารางสังเคราะห์ทักษะการเล่นตำแหน่งกองกลางของผู้เชี่ยวชาญทางด้านฟุตบอลมีความเห็นสอดคล้องกันเกี่ยวกับทักษะฟุตบอลที่ใช้ในการเล่นตำแหน่งกองกลางว่า ทักษะที่กองกลางใช้ในการเล่นฟุตบอลนั้นมีด้วยกัน 5 ทักษะ ได้แก่ การส่งบอล การรับบอล การเลี้ยงบอล การยิงประตูและการเคลื่อนที่ของนักฟุตบอล ซึ่ง 5 ทักษะนี้ได้มาจากการวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับฟุตบอลและจากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ผู้วิจัยจึงนำผลจากตารางสังเคราะห์มาสู่การสร้างแบบทดสอบการเล่นตำแหน่งกองกลางต่อไป

ทฤษฎีและหลักการวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษา

การวัดผล หมายถึง การหาปริมาณจำนวนจากการกำหนดค่าอย่างมีเกณฑ์ที่ถูกต้อง สมเหตุสมผลและง่ายในการปฏิบัติ

การวัดในศาสตร์ต่าง ๆ จะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับ

- สิ่งที่จะวัดซึ่งจะต้องกำหนดเงื่อนไข (Condition) และคุณลักษณะ (Attribute) ที่จะวัด

- หน่วยในการวัด ซึ่งประกอบด้วยมาตรการวัดแบบนามบัญญัติเรียงลำดับอันตรภาคชั้น และอัตราส่วน

หลักการวัดผลการศึกษา ภัทรา นิคมานนท์ (2540) กล่าวว่า การวัดผลการศึกษามีประสิทธิภาพและได้ผลตามจุดมุ่งหมาย ควรปฏิบัติดังนี้

1. วัดให้ตรงกับวัตถุประสงค์ ในการวัดผลแต่ละครั้งถ้าผลของการวัดไม่ตรงกับคุณลักษณะที่เราต้องการจะวัดแล้ว ผลของการวัดจะไม่มี ความหมายและก่อให้เกิดความผิดพลาดในการนำไปใช้ต่อไปในการวัดผลถ้าจุดมุ่งหมายทางการศึกษาต่างกัน แบบทดสอบที่ใช้วัดก็ควรจะต่างกัน วิธีการใช้แบบทดสอบก็ย่อมแตกต่างกัน

2. ใช้เครื่องมือที่มีคุณภาพผลของการวัดจะเชื่อถือได้มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้วัด ถ้าหากเครื่องมือที่ใช้วัดมีคุณภาพไม่ดีพอแล้ว การวัดนั้นก็ให้ผลที่ไม่เกิดคุณค่า ในการทดสอบถ้าใช้แบบทดสอบที่มีคุณภาพไม่ดีเพียงพอไปทดสอบหรือคะแนนที่ได้ก็ไม่มี ความหมายบอกอะไรเราไม่ได้ ยิ่งกว่านั้นถ้าหาก ผลจากการวัดโดยใช้แบบทดสอบที่มีคุณภาพไม่ดีไปใช้ในการตัดสินใจใดๆ ก็อาจทำให้การตัดสินใจนั้นผิดพลาด อาจเกิดผลเสียต่อสิ่งที่เป็นผลกระทบจากการประเมินนั้นได้

3. มีความยุติธรรม การวัดผลการศึกษาซึ่งจัดได้ว่าเป็นการวัดตัวแปรทางด้านจิตวิทยาหรือทางสังคมศาสตร์นั้นจะได้ผลดีต้องมีความยุติธรรมในการวัด สิ่งที่ถูกวัดต้องอยู่ภายใต้สถานการณ์ที่เป็นไปเหมือน ๆ กัน ไม่มีการลำเอียงเลือกที่รักมักที่ชัง

4. แปลผลได้ถูกต้อง การวัดผลทุกครั้งผลที่ได้ออกมาย่อมเป็นตัวแทนของจำนวนหรือระดับของคุณลักษณะที่ต้องการวัดนั้น ซึ่งส่วนใหญ่แล้วผลการวัดมักออกมาในรูปของคะแนนหรืออันดับที่ แล้วจึงนำผลนั้นไปอธิบายหรือเปรียบเทียบกันจึงจะทำให้ผลการวัดนั้นมีความหมายและเกิดประโยชน์ ซึ่งการแปลผลจะถูกต้องมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์ในการแปลผลว่าสมเหตุสมผลมากน้อยเพียงไรโดยนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานที่มีอยู่แล้ว หรือนำไปเปรียบเทียบกับคะแนนคนอื่นหรือผลงานอื่นๆ ที่วัดคุณลักษณะเดียวกันโดยเครื่องมือเดียวกันซึ่งการเปรียบเทียบเหล่านี้จะมีความหมายเพียงไรขึ้นอยู่กับหน่วยของการวัดเป็นสำคัญ

5. ใช้ผลการวัดให้คุ้มค่า การวัดที่ดีนอกจากเป็นการตรวจสอบว่าสิ่งที่วัดมีคุณภาพเช่นไรแล้วยังมุ่งหวังที่จะนำ ผลที่ได้จากการวัดไปเป็นแนวทางในการปฏิบัติและปรับปรุงกิจกรรมต่างๆ ทางการศึกษาให้ดีขึ้นด้วย ฉะนั้นในการวัดผลการศึกษาควรมีจุดมุ่งหมายของการวัดหลายๆ ด้านและพยายามใช้ผลการวัดนั้นให้สนองจุดมุ่งหมายที่วัดเหล่านั้นให้มากที่สุดตัวอย่างเช่น ผลจากการทดสอบของนักเรียนอาจใช้เป็นเครื่องชี้แนะการปรับปรุงการสอนของครูนำไปใช้ในการแนะแนว การเรียนสำหรับเด็กแต่ละคน รวมทั้งใช้ในการปรับปรุงระบบการบริหารภายในโรงเรียนเป็นต้น

ผาณิต บิลมาศ (2548) ได้ให้ความหมายว่าการวัด หมายถึงกระบวนการในการกำหนดตัวเลขหรือสัญลักษณ์ภายใต้เงื่อนไขหรือกฎเกณฑ์อย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อแสดงจำนวนหรือปริมาณหรือคุณภาพของคุณลักษณะ หรือคุณสมบัติของวัตถุบุคคลหรือเหตุการณ์ต่างๆ เช่น น้ำหนักของวัตถุ ความสามารถของบุคคล ความน่าสนใจของเหตุการณ์ เป็นต้น การวัดสิ่งใดก็ตามเรามีได้มุ่งวัดที่ตัววัตถุบุคคลหรือเหตุการณ์โดยตรง แต่เป็นการวัดคุณลักษณะบางประการของสิ่งเหล่านั้น เช่น เรามีได้วัดได้แต่วัดความกว้างหรือความยาวของโต๊ะ เรามีได้วัดตัวบุคคลเรามีได้วัดตัวเหตุการณ์ที่เกิด แต่เราวัดสาเหตุการเกิดหรือผลของเหตุการณ์นั้นๆ ดังนั้น ในการวัดจำเป็นต้องกำหนดเงื่อนไขหรือกฎเกณฑ์ในการวัดเสียก่อน ซึ่งอาจแตกต่างกันออกไปในการวัดแต่ละครั้ง โดยต้องกำหนดให้ชัดเจนก่อนว่าจะวัดคุณลักษณะใดของสิ่งใด คุณลักษณะนั้นๆ คืออะไรจะวัดได้โดยวิธีใด จะดำเนินการวัดแบบ

ไหน และจะกำหนดตัวเลขหรือสัญลักษณ์อย่างไร เพื่อใช้แทนปริมาณของคุณลักษณะนั้นๆ ในการวัด สิ่งใดก็ตาม เครื่องมือในการวัด ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญหลักไม่มีการวัดใดที่กระทำ ได้โดยปราศจากเครื่องมือ การวัดมักจะเกี่ยวข้องกับคำ อื่นๆ อีกหลายคำ เช่น การทดสอบ การประเมินเครื่องมือวัด เป็นต้น

วิริยา บุญชัย (2529) ได้ให้ความหมายว่า การวัดผล (Measurement) หมายถึง การเปรียบเทียบสิ่งที่ต้องการทราบกับเครื่องมือ มาตรฐานเพื่อต้องการทราบปริมาณหรือขนาด ซึ่งสามารถทราบผลได้ทันที ด้วยเครื่องมือมาตรฐานนั้นเป็นผู้บอกให้ทราบ เช่น ต้องการทราบความกว้างของโต๊ะ เราก็เอาเทปหรือไม้เมตรมาวัด เราจะทราบความกว้างของโต๊ะในทันทีที่การวัดผลจึงเป็นวิธีตรวจหรือหาปริมาณ ขนาดหรือส่วนสัดส่วนสิ่งที่ต้องการจะทราบโดยอาศัยเครื่องมือวัดนั่นเอง การวัดจะออกมาเป็นตัวเลขเรียกว่าปริมาณ (Quantity) และจะให้ผลในทางคุณภาพ (Quality) ในการวัดผลนั้นจะต้องมีแบบทดสอบอยู่ด้วย เช่น ถ้าต้องการทราบว่านักเรียนคนหนึ่งมีความรู้ทางพลศึกษาเพียงใด ก็โดยให้นักเรียนทำข้อสอบ จะทราบทันทีว่านักเรียนมีความรู้ทางพลศึกษามากน้อยเพียงใด โดยอาศัยตัวเลขจากการทดสอบนั้น การวัดผลอาจเป็นได้ทั้งแบบปรนัย(Objective) หรืออัตนัย (Subjective) การวัดผลแบบปรนัยหมายถึง การวัดที่ประกอบด้วยบุคคลอย่างน้อยสอง คนขึ้นไป ตรวจข้อสอบฉบับเดียวกัน และผลที่ได้ใกล้เคียงกัน การวัดผลแบบนี้เป็นที่นิยมมาก มีความแน่นอนและสามารถอธิบายถึงระดับความสามารถของบุคคลได้ ซึ่งสอดคล้องกับ พุทธศักดิ์ ประถมบุตร (2532) ได้กล่าวสรุปถึงการวัดผลไว้ว่าเป็นกระบวนการในการกำหนดหรือหาจำนวน ปริมาณอันดับหรือรายละเอียดของคุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการทราบได้โดยใช้เครื่องมือเป็นหลักในการวัด กระบวนการดังกล่าวจะทำให้ได้ตัวเลขหรือข้อมูลรายละเอียดต่าง ๆ ที่ใช้แทนจำนวนและลักษณะที่วัดนั้นจากความหมายนี้แสดงว่าการวัดผลต้องดำเนินการอย่างมีขั้นตอนเป็นระเบียบแบบแผนมีเครื่องมือ

สรุปได้ว่า การวัดคือกระบวนการในการกำหนดหรือหาจำนวน ปริมาณ อันดับ การวัดออกมาเป็นตัวเลข เช่นต้องการหาความสามารถของนักกีฬา ใช้การคำนวณตามคะแนนที่เป็นตัวเลขของเครื่องมือที่กำหนดไว้ และสามารถนำผลมาแสดงเพื่อคัดเลือกความสามารถและการกำหนดค่าตัวเลขให้แก่วัตถุหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ผู้ทดลองได้

การประเมินผล

การประเมินผล (Evaluation) เป็นกระบวนการที่กระทำต่อจากการวัดผลแล้ว วิจัยตัดสินและสรุปคุณค่าที่ได้จากการวัดอย่างมีเกณฑ์

ประเมินผล	=	วัดผล	=	ตัดสินคุณค่า
-----------	---	-------	---	--------------

ในการจำแนกประเภทของการประเมินผลนั้น ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

ก. จุดประสงค์ของการประเมิน แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

- การประเมินก่อนสอน (Pre – evaluation)
- การประเมินส่วนย่อย (Formative evaluation)
- การประเมินผลส่วนรวม (Summative evaluation)

ข. ระบบการวัด แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

- การประเมินผลแบบอิงกลุ่ม (Norm - referenced evaluation)
- การประเมินผลอิงเกณฑ์ (Criterion - referenced evaluation)

ดังที่ สุวิมล ตั้งสัจพจน์ (2526) ได้กล่าวไว้ว่า การวัดมีลักษณะที่แคบกว่า เป็นวิทยาศาสตร์ เป็นปรนัยและแสดงผลออกมาในรูปของปริมาณ ส่วนการประเมินมีลักษณะที่กว้างกว่า มีลักษณะเป็นอัตนัย และเกี่ยวข้องกับปริมาณและคุณภาพ และมีอาจที่จะปฏิเสธได้ว่า การวัดผลจะกระทำโดยไม่ต้องอาศัยการประเมินผลแต่การประเมินผลจะขาดการวัดผลไม่ได้

วิริยา บุญชัย (2529) ได้ให้ความหมายของการประเมินผล (Evaluation) ไว้ว่า ประเมินผลหมายถึง การกำหนดค่าหรือตีค่าหรือวัดคุณค่าในสิ่งที่ต้องการจะทราบในทางรวม ๆ เช่น กำหนดค่าว่า ดี เลว สวย เป็นต้น ในการกำหนดค่าหรือตีค่านั้นอาศัยจากการทดสอบและวัดผลมาประมวลแล้วลงความเห็นว่าเป็น “ดี” “สวย” “หรือไม่สวย” การประเมินผลเป็นขบวนการตัดสินใจเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน ในการตัดสินนั้นครูจำเป็นต้องอาศัยขบวนการเพื่อช่วยให้การตัดสินใจเป็นไปอย่างถูกต้อง ขบวนการดังกล่าวได้แก่ การรวบรวมข้อมูล (การวัดผล) เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้กับข้อมูลที่มีเกณฑ์มาตรฐานอยู่แล้ว ต่อจากนั้นก็กำหนดคุณค่าหรือตัดสินโดยอาศัยข้อมูลจากการวัดผลดังกล่าวมาแล้ว การประเมินผลถือว่ามีส่วนสำคัญในการปรับปรุง การเรียนของนักเรียนด้วย

สรุปได้ว่า การประเมินผลจึงมีความจำเป็นซึ่งสามารถวัดค่าออกมาในรูปแบบของคะแนน ปริมาณ หรือคุณภาพได้ ในการกำหนดค่านั้นจะต้องกำหนด รูปแบบการประเมินให้มีความชัดเจน และสามารถแยก ความยากง่าย ดีหรือไม่ดีได้ด้วย

หลักการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา

ในการนำเอาแบบทดสอบมาใช้ในการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้วิชาพลศึกษา จำเป็นต้องใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือ ดังนั้นการเลือกเครื่องมือในการทดสอบจำเป็นต้องใช้เครื่องมือที่ได้ มาตรฐาน ดังที่ วิริยา บุญชัย (2529) กล่าวถึง เกณฑ์ในการเลือกแบบทดสอบดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึงความถูกต้องที่ข้อสอบวัดได้ตรงตามเป้าหมายที่ต้องการจะวัดความรู้ในวิชาสรีรวิทยาการออกกำลังกาย ข้อสอบที่มีความเที่ยงตรงสูงก็จะวัดผู้รับการทดสอบว่ามีความรู้ในวิชาดังกล่าวจริงหรือไม่ รู้มากน้อยเพียงใด แต่ถ้าวัดออกมาแล้ว กลับบอกว่าผู้รับการทดสอบนั้นมีความรู้ความสามารถในทางอื่น ก็แสดงว่าแบบทดสอบนั้นขาดความเที่ยงตรง

บุญเรียง ขจรศิลป์ (2533) ได้จำแนกความเที่ยงตรงของเครื่องมือไว้ดังนี้

1.1 ความเที่ยงตรงเฉพาะหน้า (Face validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่พิจารณาอย่างผิวเผิน ว่าสามารถวัดได้ในเรื่องที่ต้องการวัดหรือไม่ เช่น สร้างแบบทดสอบวัดความถนัดแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญช่วยพิจารณาว่าวัดความถนัดได้หรือไม่

1.2 ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่วัดเนื้อหาได้ครบตามขอบเขตที่กำหนดไว้ การพิจารณาว่าเครื่องมือมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาอย่างน้อยเพียงใด พิจารณาจากเครื่องมือที่ครอบคลุมเนื้อหาต่าง ๆ ที่ต้องการจะวัดครบถ้วนมากน้อยเพียงใด ซึ่งการพิจารณาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบนั้นอาจจะอาศัยตาราง วิเคราะห์หลักสูตรเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา

1.3 ความเที่ยงตรงตามหลักสูตร (Curricular validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่วัดพฤติกรรม หรือทักษะต่าง ๆ ได้ครบตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้ การพิจารณาว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงตรงตามหลักสูตรมากน้อยเพียงใดนั้น พิจารณาจากแบบทดสอบว่าครอบคลุมพฤติกรรมหรือทักษะต่าง ๆ ที่ต้องการจะวัดได้ครบถ้วนมากน้อยเพียงใด ในการพิจารณาความเที่ยงตรงตามหลักสูตรนั้นทำนองเดียวกับพิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา คือ อาศัยตาราง วิเคราะห์หลักสูตรเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา

1.4 ความเที่ยงตรงตามสภาพ (Concurrent validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดพฤติกรรมต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในระยะเวลาเดียวกัน เช่น ถ้าผลการทดสอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จากการทำแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง สอดคล้องกับผลการทดสอบของนักเรียนกลุ่มเดียวกันนี้ที่ได้จากการทำแบบทดสอบมาตรฐานที่มีความเที่ยงตรงสูงอยู่แล้ว แสดงว่าแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองมีความเที่ยงตรงตามสภาพ

1.5 ความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ (Predictive validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมต่าง ๆ ได้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในอนาคต เช่น ถ้าผลการสอบวิชาพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้จากการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย สอดคล้องกับผลการสอบวิชาพลศึกษาของนักเรียนกลุ่มเดียวกันนั้น เมื่อเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยปีที่ 1 แสดงว่า แบบทดสอบวิชาพลศึกษาที่ใช้ในการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์

1.6 เที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดหรืออธิบายพฤติกรรมหรือสิ่งที่ต้องการจะวัดได้ตรงตามทฤษฎี ส่วนใหญ่ความเที่ยงตรงตามโครงสร้างนั้น จะใช้พิจารณาในแง่ที่เครื่องมือที่วัดสิ่งที่เป็นนามธรรมและวัดโดยตรงได้ยาก เช่น สติปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ ความกระวนกระวาย บุคลิกภาพ เป็นต้น

2. ความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง แบบทดสอบนั้นหรือ ข้อสอบนั้นเมื่อสอบไปแล้วผู้ตรวจสามารถให้คะแนนได้คงที่ และแน่นอน และแม้ว่าจะใช้แบบทดสอบชุดเดิมนี้ ทำการทดสอบกับผู้เรียนกลุ่มเดิมอีก ผู้เรียนก็จะตอบหรือทำได้เหมือนเดิม (ในขณะที่ผู้เรียนนั้นยังมิได้มีการเรียนรู้เพิ่มเติม) อย่างไรก็ตาม ในการวัดผลทางจิตวิทยา คงไม่สามารถทำให้ผลการวัดคงที่ได้เท่ากับเครื่องชั่งน้ำหนัก แต่เมื่อมีการวัดซ้ำอีก ควรให้ผลใกล้เคียงของเดิม จึงเรียกว่า เครื่องมือชุดนั้นมีความคงที่ในกาวัดหรือมีความเชื่อมั่นนั่นเอง

คุณภาพของเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลที่สำคัญอีกประการก็คือ ผลของการวัดจากเครื่องมือนั้นมีความคงเส้นคงวาในการวัดหรือไม่ นั่นคือ หากมีการใช้เครื่องมือวัดซ้ำกับคนกลุ่มเดิมอีก ผลการวัดแต่ละครั้งควรใกล้เคียงกัน เกณฑ์ในการพิจารณาความเชื่อมั่นนั้น ล้วนสายยศ และอังคณา สายยศ. (2543:311) เสนอว่า

ถ้ามีค่าตั้งแต่ .00 - .20 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นต่ำมาก

ถ้ามีค่าตั้งแต่ .21 - .40 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นต่ำ

ถ้ามีค่าตั้งแต่ .41 - .70 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นปานกลาง

ถ้ามีค่าตั้งแต่ .71 - 1.00 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นสูง

เราสามารถหาความเชื่อมั่นได้หลายวิธี ซึ่งในแต่ละวิธีจะเหมาะสมกับชนิดของเครื่องมือแตกต่างกันไป ในที่นี้จะเสนอวิธีการหาความเชื่อมั่น 4 วิธี คือ

1. วิธีการสอบซ้ำ (Test-retest method)
2. วิธีการใช้เครื่องมือคู่ขนาน (Parallel forms method)
3. วิธีการแบ่งครึ่ง (Split-half method)
4. วิธีการหาความเป็นเอกพันธ์ภายใน (Internal consistency method)

3. ความเป็นปรนัย (Objectivity) ความเป็นปรนัยของข้อสอบหรือแบบทดสอบมิได้หมายถึง ข้อสอบในแบบปรนัย จะเป็นข้อสอบในแบบใดก็ตาม ถ้าเป็นแบบทดสอบที่ดีจะต้องมีความเป็นปรนัย ซึ่งหมายถึง แบบทดสอบนั้นมีความคงที่ในการให้คะแนน หรือตรวจให้คะแนนไม่ว่าจะตรวจเมื่อใดหรือใครเป็นผู้ตรวจคำตอบก็ตาม คะแนนของคำตอบนั้นจะคงเดิมอยู่เสมอ จะเห็นได้ว่าความเป็นปรนัยมีลักษณะคล้ายกับความเชื่อถือได้ มีข้อยกเว้นดังนี้ คือ ผู้ประเมินมีจำนวน 2 คน หรือ มากกว่าที่เกี่ยวข้องในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งขึ้นอยู่กับความแตกต่างในการให้คะแนนของผู้ทดสอบในการทดลองกลุ่มเดียวกัน ถ้าคะแนนของผู้ทดสอบทั้งสองใกล้เคียงหรือเหมือนกัน แสดงว่าแบบทดสอบมีความเป็นปรนัย

4. อำนาจจำแนก (Discrimination) ความสามารถของข้อคำถาม หรือเครื่องมือในการแยกคนเก่ง-ไม่เก่ง คนที่เห็นด้วย-ไม่เห็นด้วย คนที่รู้-ไม่รู้ ออกจากกัน นั่นคือ หากข้อคำถามใดมีอำนาจจำแนกสูง ผู้รู้ในเรื่องนั้นหรือผู้ที่ได้คะแนนรวมในเรื่องนั้นสูง ๆ ควรจะตอบถูกหรือได้คะแนนสูงในข้อนั้นด้วย ทำนองเดียวกัน ผู้รู้ในเรื่องนั้นหรือผู้ที่ได้คะแนนรวมในเรื่องนั้นต่ำ ๆ ก็ควรจะตอบผิดหรือได้คะแนนต่ำในข้อนั้นด้วย

4.1 การหาอำนาจจำแนกของแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า การหาอำนาจจำแนกแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า มีขั้นตอนดังนี้

- 1) ตรวจให้คะแนนแต่ละข้อแล้วรวมคะแนน
- 2) เรียงลำดับคะแนนจากมากไปหาน้อย
- 3) แบ่งข้อมูลออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มคะแนนสูง กลาง และต่ำ โดยกลุ่มสูงและต่ำมีจำนวนกลุ่มละ 25% ของคนทั้งหมด กลุ่มกลางมีจำนวน 50% ที่เหลือ
- 4) หาค่าเฉลี่ยความแปรปรวนเป็นรายข้อ แยกกลุ่มสูงและต่ำ

5) หาค่า t จากสูตร

$$\text{สูตร} \quad t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{(S_H^2 + S_L^2) / N}$$

โดย	t	แทน	อำนาจจำแนก
	$\bar{X}_H$	แทน	ค่าเฉลี่ยคะแนนรายข้อของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$	แทน	ค่าเฉลี่ยคะแนนรายข้อของกลุ่มต่ำ
	S_H^2	แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	S_L^2	แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

6) นำค่า t ที่คำนวณได้ไปเปรียบเทียบกับ t จากตาราง

โดยให้ $df = N - 1$ และ $\alpha = .05$

เกณฑ์การพิจารณาอำนาจจำแนก คือ ถ้าข้อใดค่า t คำนวณสูงกว่า หรือเท่ากับ t ตาราง ถือว่ามีอำนาจจำแนก ถ้า t คำนวณ ต่ำกว่า t ตาราง ถือว่าไม่มีอำนาจจำแนก ควรตัดทิ้งหรือปรับปรุงไว้ดังนี้

1. ศึกษาแบบทดสอบต่าง ๆ ที่มีผู้สร้างไว้เกี่ยวกับเรื่องที่จะสร้าง ทั้งของไทยและต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางนำมาพิจารณาประกอบการสร้างแบบทดสอบทักษะ กีฬาประเภทนั้นๆ

2. วิเคราะห์เกมหรือลักษณะทางกาย เพื่อจะได้ทราบเกี่ยวกับ ทักษะหรือองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีผลต่อการปฏิบัติกิจกรรมนั้น ๆ โดยต้องเข้าใจถึงความสัมพันธ์ ของส่วนต่างๆ ของร่างกายความสามารถบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธี และปฏิกิริยาที่เกี่ยวข้อง ลักษณะดังกล่าวนี้มีความยากลำบากในการวัด

3. เลือกทักษะที่สำคัญนำมาสร้างแบบทดสอบ

4. นำทักษะไปทดลองใช้เพื่อหาจุดบกพร่อง อาจลองผิดลองถูก หลายครั้ง หลังจากนั้นก็วางแผนดำเนินการทดสอบ และคิดคะแนนให้ถูกต้องกับความจริง

5. แบบทดสอบต้องเหมาะสมกับผู้รับการทดสอบในทุก ๆ ด้าน เช่น เพศ อายุ ทักษะที่เรียน เป็นต้น

6. ผู้รับการทดสอบได้รับการทดสอบเหมือนกันกล่าวคือ ทุกคนจะฟัง คำสั่งเหมือนกันใช้อุปกรณ์เดียวกันในการทดสอบ และไม่ได้เปรียบเสียเปรียบกันในเรื่องต่าง ๆ เช่น แสงสว่าง ระดับเสียงของคำสั่ง

7. ทดสอบหาความเชื่อมั่น ความเที่ยงตรง ความเป็นปรนัยของ แบบทดสอบได้

8. แบบทดสอบทักษะควรสอดคล้องกับขบวนการเรียนการสอน และการให้คะแนน

9. เปรียบเทียบคะแนนของแบบทดสอบ กับข้อทดสอบแต่ละรายการ ของแบบทดสอบโดยหามาตรฐานของคะแนนรวมแบบทดสอบ แล้วนำคะแนนของการทดสอบแต่ละ รายการเปรียบเทียบซึ่งกันและกัน ถ้ามีความสัมพันธ์กันก็สามารถเลือกข้อทดสอบรายการใด รายการหนึ่งไว้

10. ปรับปรุงแบบทดสอบ

11. บันทึกวิธีปฏิบัติ

12. สร้างเกณฑ์ปกติ โดยเปลี่ยนคะแนนให้เป็นคะแนน “ที่” และ เปอร์เซนต์ไทล์

สุพิตร สมานิต (2530) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาไว้ดังนี้

1. ควรเลือกทักษะที่เป็นพื้นฐานของกีฬาที่ต้องการจะวัด และก่อนที่จะ กำหนดเกณฑ์ในการวัดลงไป ควรจะพิจารณาให้รอบคอบ มีการสังเกตพฤติกรรมและทดลอง นำไปใช้ก่อน

2. แบบทดสอบทักษะที่สร้างขึ้นมานั้น ควรเป็นแบบทดสอบที่ใกล้เคียงกับ สภาพความเป็นจริงมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

3. แบบทดสอบนั้น ควรจะแบ่งแยกความสามารถของนักเรียนได้อย่างชัดเจน

4. แบบทดสอบทักษะนั้น จะต้องมีการจำนวนครั้งที่ใช้ในการทดสอบอย่าง เพียงพอ มิฉะนั้นผลที่ตามมาก็คือ ทำให้ค่าของความเชื่อถือได้ต่ำลง

5. แบบทดสอบทักษะนั้น จะใช้เวลาในการดำเนินการน้อย ไม่เสียเวลามาก เกินไปและไม่ควรใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ มากเกินความจำเป็น โดยคำนึงถึงอุปกรณ์ที่มีอยู่แล้วในโรงเรียน

6. แบบทดสอบทักษะที่สร้างขึ้นมานั้น ไม่ควรมีหลายทักษะเกินไป เพราะ นอกจากจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความสับสนแล้ว วิธีดำเนินการก็ขาดประสิทธิภาพไปด้วย

7. แบบทดสอบทักษะที่มีความต่อเนื่องกัน ครูหรือผู้ทำการทดสอบควรจะให้ นักเรียนทดสอบต่อเนื่องกันไปจนเสร็จ

8. พิจารณาให้คะแนนได้ง่าย ๆ และสื่อความหมายได้ชัดเจน และเข้าใจได้ อย่างดี การมีกระบวนการให้คะแนนที่สับสน อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความผิดพลาดได้

9. แบบทดสอบทักษะทุกชนิด จะต้องมีการคำแนะนำในการทดสอบไว้อย่าง ชัดเจน ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่า เมื่อนำแบบทดสอบนั้นไปใช้กับนักเรียนทุกห้องก็จะมีวิธีการที่ ใช้เหมือน ๆ กัน นอกจากเขียนข้อแนะนำวิธีการทดสอบแล้ว ก็ควรจะรวบรวมเอารายละเอียดของ อุปกรณ์ เครื่องมือวิธีการจัดตั้งเครื่องมือ ลำดับชั้นของรายการในการทดสอบ ตลอดทั้งระยะเวลาใน การทดสอบ ขั้นตอนในการทดสอบลักษณะนี้จำเป็นต้องมีการพิถีพิถันเป็นอันมาก เพราะจะทำให้ผล การทดสอบที่ได้นั้นมีความแม่นยำตรงมากขึ้น

10. เครื่องมือหรือแบบทดสอบที่นำมาใช้จะมีค่าความแม่นยำตรงมากขึ้น หากผู้ทำการทดสอบจะทดลองนำเอาแบบทดสอบนั้นไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่จัดไว้ว่าเป็นตัวแทนของประชากร โดยมีระดับของเพศ อายุ ความสามารถที่จะต้องเหมือนหรือใกล้เคียงกันกับกลุ่มตัวอย่างที่เราทดสอบจริง

11. จะต้องหาระดับความเชื่อถือได้ และระดับความแม่นยำของเครื่องมือหรือแบบทดสอบที่มีระดับความเชื่อถือได้ และระดับความแม่นยำต่ำ ก็ควรจะนำมาพิจารณาตัดออกไปจากแบบทดสอบหรือเครื่องมือ นั้น ๆ

12. เครื่องมือหรือแบบทดสอบบางชุด ซึ่งมีรายการของการทดสอบที่ต้องการวัดทักษะเหมือนหรือคล้ายคลึงกันมาก ก็อาจนำมาหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างรายการนั้น ๆ หากมีค่าสหสัมพันธ์สูง เราอาจจะตัดรายการหนึ่งรายการได้ออกไปและใช้รายการอื่นแทนในทางตรงกันข้าม หากพบว่า รายการทดสอบที่นำมาเปรียบเทียบกับกันนั้นมีค่าสหสัมพันธ์ต่ำ เราอาจจะต้องนำเอาแบบทดสอบรายการนั้น ๆ ไว้ในแบบทดสอบต่อไปก็ได้

13. ควรสร้างคะแนนมาตรฐาน (Standard scores) ของเครื่องมือหรือแบบทดสอบ เมื่อนำมาใช้ระยะหนึ่งแล้ว ผู้ทำการทดสอบจะต้องหาคะแนนมาตรฐานของแต่ละรายการเอาไว้ ซึ่งคะแนนมาตรฐานนี้จะมีส่วนช่วยทำให้นักเรียนสามารถนำมาเปรียบเทียบกับความสามารถทางทักษะของตนเองไว้แต่ละรายการได้

สรุปได้ว่า การสร้างแบบทดสอบจะต้องมีการหาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ การหาค่าความเป็นปรนัย และการหาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบเพื่อแยกความยากง่าย เก่งหรือดีได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

พิมล อรุณศิริกุล (2542) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลแลเกณฑ์ปกติทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล 4 รายการ คือ ทักษะการเตะลูกบอล ทักษะการเตะลูกบอลกระทบฝ่าผืน ทักษะการเลี้ยงลูกบอลและทักษะกาเตะลูกโด่งที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 381 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเป็นขั้นตอน (Cluster random sampling) นำข้อมูลที่ได้วิเคราะห์เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นและความเป็นปรนัยของแบบทดสอบโดยวิธีของเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient) หาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และแปลงคะแนนที่ได้จากการทดสอบแต่ละรายการเป็นคะแนน “ที”

(T-score) เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบทักษะการเตะลูกบอล การเตะลูกบอลกระทบฝ่าผืน การเลี้ยงลูกบอล และการเตะลูกโค้ง มีความเที่ยงตรงเฉพาะหน้า แบบทดสอบทักษะการเตะลูกบอล การเตะลูกบอลกระทบฝ่าผืน การเลี้ยงลูกบอล การเตะลูกโค้ง และทักษะรวม มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .80 .89 .77 .80 และ .79 ตามลำดับ และแบบทดสอบทักษะการเตะลูกบอล การเตะลูกบอลกระทบฝ่าผืน การเลี้ยงลูกบอล การเตะลูกโค้ง และทักษะรวม มีค่าเป็นปรนัย เท่ากับ .89 .87 .79 .86 และ .85 ตามลำดับ

สีชาติ คำหอมกุล (2544) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดสุพรรณบุรี การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบและเกณฑ์ปกติทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดสุพรรณบุรี แบบทดสอบประกอบด้วย 5 รายการ ได้แก่ ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการส่ง-รับลูกบอลกระทบฝ่าผืน ทักษะการโหม่งลูกบอล ทักษะการเตะลูกโค้ง และทักษะการยิงประตู มีค่าความเที่ยงตรง โดยผ่านการรับรองจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 10 ท่าน หาค่าความเชื่อถือได้กับนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 180 คน โดยวิธีทดสอบซ้ำ ระยะเวลาห่างกัน 1 สัปดาห์ และหาค่าความเป็นปรนัยจากคะแนนของผู้ประเมิน 2 ท่าน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 1,550 คน โดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และคะแนนมาตรฐาน “ที” ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการส่ง – รับลูกบอลกระทบฝ่าผืน ทักษะการโหม่งลูกบอล ทักษะการเตะลูกโค้ง และทักษะการยิงประตู มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ 4.4 4.23 4.06 3.90 และ 4.23 ตามลำดับ มีค่าความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบเท่ากับ .93 .93 .80 .84 และ .80 ตามลำดับ และมีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ .96 .99 .97 .98 และ .95 ตามลำดับ และได้เกณฑ์ปกติทักษะกีฬาฟุตบอลแต่ละรายการ ดังนั้น แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ผู้วิจัย สร้างขึ้นนี้มีความเหมาะสม สามารถนำไปทดสอบนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสุพรรณบุรีได้

ศุภชัย กองเกิด (2545) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักกีฬาชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล และสร้างเกณฑ์มาตรฐาน สำหรับนักกีฬาชาย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างแบบทดสอบครั้งนี้คือ นักกีฬาชายระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดขอนแก่นจำนวน 120 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจง กลุ่มตัวอย่างที่นำมาสร้างเกณฑ์มาตรฐานแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักกีฬาชาย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น จำนวน 252 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และคะแนนที่ปกติ ผลการวิจัย

1. แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยแบบทดสอบ 4 รายการคือ

1.1 การเตะลูกฟุตบอล

1.2 การเตะลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผนัก

1.3 การเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก

1.4 การเตะลูกฟุตบอลโค้งและแม่นยำ มีคุณภาพดังต่อไปนี้

1.4.1 ดัชนีความสอดคล้องความตรงตามจุดประสงค์ของการทดสอบ มีค่าเท่ากับ 1, .80, .80 และ 1 ตามลำดับ

1.4.2 ความตรงเชิงสภาพการณ์ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล โดยศึกษาจากความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการทดสอบทักษะฟุตบอลรวมทุกรายการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับแบบทดสอบทักษะฟุตบอลรวมทุกรายการของ เอกชัย ถนัดเดินข่าว มีค่าเท่ากับ 0.675 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

1.4.3 ความตรงเชิงสภาพการณ์ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล โดยศึกษาจากความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการทดสอบทักษะฟุตบอลรวมทุกรายการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับคะแนนของผู้เชี่ยวชาญ 5 คน มีค่าเท่ากับ 0.769 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

1.4.4 ความเที่ยงของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลแต่ละรายการและรวมทุกรายการ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.959, 0.874, 0.846, 0.886 และ 0.913 ตามลำดับมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

1.4.5 ความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลแต่ละรายการและรวมทุกรายการมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.916, 0.836, 0.823, 0.883 และ 0.869 ตามลำดับมีนัยสำคัญทางสถิติทางสถิติที่ระดับ 0.01

2. เกณฑ์มาตรฐานของแบบทดสอบกีฬาฟุตบอลสำหรับนักกีฬาชาย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายดังนี้

ตาราง 2 เกณฑ์มาตรฐานของแบบทดสอบกีฬาฟุตบอลสำหรับนักกีฬาชาย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

รายการ	ระดับ				
	ดีมาก	ดี	ปานกลาง	พอใช้	ควรปรับปรุง
การเตะลูกฟุตบอล (ครั้ง)	89 ขึ้นไป	77-88	56-76	44-55	43 ลงมา
การเตะลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผนัก (ครั้ง)	42 ขึ้นไป	39-41	35-38	30-34	29 ลงมา
การเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก (วินาที)	11.07 ลงมา	11.08-11.35	11.36-12.71	12.72-13.75	13.77 ขึ้นไป
การเตะลูกฟุตบอลโค้งและแม่นยำ(คะแนน)	49 ขึ้นไป	42-48	31-41	26-30	25 ลงมา

สมบัติ เครือสาย (2545) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชาย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะและเกณฑ์ปกติทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับ นักเรียนชายระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี แบบทดสอบทักษะประกอบด้วย 4 รายการได้แก่ ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการเตะลูกบอล กระบพฉ้าง ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการเตะลูกโค้ง หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ หาค่าความเชื่อถือได้ โดยวิธีทดสอบซ้ำ และหาค่าความเป็น ประนัยโดยผู้ประเมิน 2 ท่านกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชายระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 จำนวน 547 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และคะแนน “ที” ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการเตะลูกบอลกระบพฉ้าง ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการเตะลูกโค้ง มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 1.00 ทั้ง 4 รายการ มีค่าความ เชื่อถือได้ของแบบทดสอบเท่ากับ .97 .98 .94 และ .97 ตามลำดับ และมีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ 1.00 .99 .99 และ 1.00 ตามลำดับ และเกณฑ์ปกติดังนั้น แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับ นักเรียนชายที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเหมาะสม และมีคุณภาพ สามารถนำไปใช้ทดสอบนักเรียนชาย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานีได้

บุญรอด สาดแพง (2546) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาส จังหวัดสมุทรสาคร การวิจัย ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษา ตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาส จังหวัดสมุทรสาคร และเกณฑ์ปกติแบบทดสอบประกอบด้วย 5 รายการ คือ 1) การเลี้ยงฟุตบอล 2) กาส่ง-รับลูกบอลกระบพฉ้าง 3) การโหม่งลูกบอล 4) การเตะลูกโค้ง 5) การยิงประตูหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 12 ท่าน โดยใช้วิธีของ Rovinelli และ Hambleton หาค่าความเชื่อถือได้ กับนักเรียนจำนวน 60 คน โดยวิธีทดสอบซ้ำ ระยะห่างกัน 1 สัปดาห์ และหาค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ โดยการประเมินจากคะแนน ผู้ประเมิน 2 ท่านกลุ่มตัวอย่างเพื่อสร้างเกณฑ์ เป็นนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสจังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 525 คน โดยวิธีการสุ่ม ตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ และค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ โดยวิธีของเพียร์สัน และหาคะแนน “ที” เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติผลการวิจัยพบว่า 1) การเลี้ยงลูกบอล 2) การส่ง-รับลูกบอลกระบพฉ้าง 3) การโหม่งลูกบอล 4) การเตะลูกโค้ง 5) การยิงประตูมีความ เที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.87, 0.88, 0.89, 0.87, 0.88 และมีค่าความความ เป็นปรนัยเท่ากับ 0.98, 0.98, 0.99, 0.97, 0.95 ตามลำดับ และเกณฑ์ปกติทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสจังหวัดสมุทรสาคร ดังนั้น แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพเหมาะสมที่จะนำไปใช้ทดสอบกับนักเรียน สำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสจังหวัดสมุทรสาครได้

พิทยา สันตะวงศ์ (2547) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล เฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งและสร้างเกณฑ์ปกติของนักเรียนฟุตบอลโรงเรียนกีฬา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างแบบทดสอบครั้งนี้คือ นักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬาจังหวัดขอนแก่น ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 อายุ 13-18 ปี ที่ผ่านการเรียนวิชาฟุตบอล 1 ถึงฟุตบอล 11 และกำลังเรียนวิชาฟุตบอล 12 จำนวน 40 คน กลุ่มตัวอย่างที่นำมาสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งคือ นักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬา 10 โรงเรียน ทั่วประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 อายุ 13-18 ปี จำนวน 790 คน และสังกัดสำนักงานพัฒนา กีฬาและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาโดยการสุ่มแบบเจาะจง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และคะแนนมาตรฐานที่ปกติ ผลการวิจัยพบว่าแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยแบบทดสอบ 10 รายการ คือ (1) การเลี้ยงฟุตบอลในอากาศ (การเตะลูกฟุตบอล) (2) การเตะลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผนัง (3) การเคลื่อนที่รับลูกฟุตบอล (4) การรับและการส่งลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผนัง (5) การเปลี่ยนทิศทางในการสกัดกั้น (6) การตัดลูกฟุตบอลก่อนคู่ต่อสู้ (7) การเตะลูกฟุตบอลโด่งเข้าเป้าหมาย (8) การเลี้ยงลูกฟุตบอลเร็วอ้อมสิ่งกีดขวาง (9) การเลี้ยงลูกฟุตบอลหลบหลีกเร็วยิงประตู (10) การยิงประตูเร็ว คุณภาพดังต่อไปนี้

1. ดัชนีความสอดคล้องความตรงตามจุดประสงค์ของการทดสอบ มีค่าเท่ากับ 0.90, 1.00, 1.00, 1.00, 0.80, 1.00, 0.80, 1.00, 1.00, และ 1.00 ตามลำดับ

2. ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.790, 0.968, 0.889, 0.606, 0.725, 0.754, 0.829, 0.804, 0.951, 0.920 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความเป็นปรนัย ของแบบทดสอบมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.999, 0.997, 0.932, 0.997, 0.982, 0.999, 0.999, 0.999 และ 0.999 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการทดสอบพบว่า

1. การเลี้ยงลูกฟุตบอลในอากาศ รุ่นอายุ 13 -14 ปี มีค่าเฉลี่ย 47.95 ครั้ง รุ่นอายุ 15-18 ปี มีค่าเฉลี่ย 52.40 ครั้ง ผลการทดสอบของผู้เข้ารับการทดสอบควรจะอยู่ในระดับดีขึ้นไป คือรุ่นอายุ 13-14 ปี ตั้งแต่ 57 ครั้ง ขึ้นไป รุ่นอายุ 15-18 ปี ตั้งแต่ 63 ครั้ง ขึ้นไป

2. การเตะลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผนัง รุ่นอายุ รุ่นอายุ 13-14 ปี มีค่าเฉลี่ย 26.29 ครั้ง รุ่นอายุ 15-18 ปี มีค่าเฉลี่ย 28.80 ครั้ง ผลการทดสอบของผู้เข้ารับการทดสอบควรจะอยู่ในระดับดีขึ้นไป คือรุ่นอายุ 13-14 ปี ตั้งแต่ 33 ครั้ง ขึ้นไป รุ่นอายุ 15-18 ปี ตั้งแต่ 35 ครั้ง ขึ้นไป

3. กาเคลื่อนที่รับลูกฟุตบอล รุ่นอายุ 13-14 ปี มีค่าเฉลี่ย 9.92 วินาที รุ่นอายุ 15-18 ปี มีค่าเฉลี่ย 8.88 วินาที ผลการทดสอบของผู้เข้ารับการทดสอบควรจะอยู่ในระดับดีขึ้นไป คือรุ่นอายุ 13-14 ปี ตั้งแต่ 8.12 วินาที ลงมา รุ่นอายุ 15-18 ปี ตั้งแต่ 6.53 วินาที ลงมา

4. การรับและส่งลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผืน รุนอายุ 13-14 ปี มีค่าเฉลี่ย 25.87 ครั้ง รุนอายุ 15-18 ปี มีค่าเฉลี่ย 32.11 ครั้ง ผลการทดสอบของผู้เข้ารับการทดสอบควรจะอยู่ในระดับดีขึ้น คือ รุนอายุ 13-14 ปี ตั้งแต่ 31 ครั้ง ขึ้นไป รุนอายุ 15-18 ปี ตั้งแต่ 37 ครั้ง ขึ้นไป

5. การเปลี่ยนทิศทางในการสกัดกั้น รุนอายุ 13-14 ปี มีค่าเฉลี่ย 11.04 วินาที รุนอายุ 15-18 ปี มีค่าเฉลี่ย 10.07 วินาที ผลการทดสอบของผู้เข้ารับการทดสอบควรจะอยู่ในระดับดีขึ้น คือ รุนอายุ 13-14 ปี ตั้งแต่ 9.32 วินาที ลงมา รุนอายุ 15-18 ปี ตั้งแต่ 8.32 วินาที ลงมา

6. การตัดฟุตบอลก่อนคู่ต่อสู้ รุนอายุ 13-14 ปี มีค่าเฉลี่ย 2.61 วินาที รุนอายุ 15-18 ปี มีค่าเฉลี่ย 2.25 วินาที ผลการทดสอบของผู้เข้ารับการทดสอบควรจะอยู่ในระดับดีขึ้น คือ รุนอายุ 13-14 ปี ตั้งแต่ 1.97 วินาที ลงมา รุนอายุ 15-18 ปี ตั้งแต่ 1.84 วินาที ลงมา

7. การเตะลูกฟุตบอลโค้งเข้าเป้าหมาย รุนอายุ 13-14 ปี มีค่าเฉลี่ย 23.14 คะแนน รุนอายุ 15-18 ปี มีค่าเฉลี่ย 24.64 คะแนน ผลการทดสอบของผู้เข้ารับการทดสอบควรอยู่ในระดับดีขึ้น คือ รุนอายุ 13-14 ปี ตั้งแต่ 29 คะแนน ขึ้นไป รุนอายุ 15-18 ปี ตั้งแต่ 32 คะแนน ขึ้นไป

8. การเลี้ยงลูกฟุตบอลเร็วอ้อมสิ่งกีดขวาง รุนอายุ 13-14 ปี มีค่าเฉลี่ย 30.92 วินาที รุนอายุ 15-18 ปี มีค่าเฉลี่ย 28.86 วินาที ผลการทดสอบของผู้เข้ารับการทดสอบควรอยู่ในระดับดีขึ้น คือ รุนอายุ 13-14 ปี ตั้งแต่ 29.79 วินาที ลงมา รุนอายุ 15-18 ปี ตั้งแต่ 22.42 วินาที ลงมา

9. การเลี้ยงฟุตบอลหลบหลีกเร็วยิงประตู รุนอายุ 13-14 ปี มีค่าเฉลี่ย 11.65 วินาที รุนอายุ 15-18 ปี มีค่าเฉลี่ย 5.97 ผลการทดสอบของผู้เข้ารับการทดสอบควรอยู่ในระดับดีขึ้น คือ รุนอายุ 13-14 ปี ตั้งแต่ 5.02 วินาที ลงมา รุนอายุ 15-18 ปี ตั้งแต่ 4.15 วินาที ลงมา

10. การยิงประตูเร็ว รุนอายุ 13-14 ปี มีค่าเฉลี่ย 11.65 วินาที รุนอายุ 15-18 ปี มีค่าเฉลี่ย 10.95 วินาที ผลการทดสอบของผู้เข้ารับการทดสอบควรอยู่ในระดับดีขึ้น คือ รุนอายุ 13-14 ปี ตั้งแต่ 8.93 วินาที ลงมา รุนอายุ 15-18 ปี ตั้งแต่ 8.65 วินาที ลงมา

สมเกียรติ ภูมิรินทร์ (2547) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแบบทดสอบและเกณฑ์ปกติทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชาย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร แบบทดสอบประกอบด้วย 4 รายการ คือ 1) การรับ-ส่งลูกบอลกระทบฝ่าผืน 2) การเลี้ยงลูกบอล 3) การเตะลูกโค้ง 4) การเตะลูกบอลหาตำแหน่งตรงเชิงเนื้อหา จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 7 ท่าน โดยใช้วิธีของ Rovinelli และ Hambleton หาค่าความเชื่อถือได้ กับนักเรียนจำนวน 22 คน โดยวิธีทดสอบซ้ำ ระยะห่างกัน 1 สัปดาห์ และหาค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ โดยการประเมินจากคะแนนของผู้ประเมิน 2 ท่าน กลุ่มตัวอย่างเพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ เป็นนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร จำนวน 22 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างหลายขั้นตอน นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ และความเป็นปรนัย

แบบทดสอบโดยวิธีของเพียร์สันและหาคะแนน “ที” เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติผลการวิจัยพบว่า 1) การรับ-ส่งลูกบอลกระทบฝ่าผืน 2) การเลี้ยงลูกบอล 3) การเตะลูกโด่ง 4) การเจาะลูกบอล มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 1.00, 0.86, 0.86, และ 1.00 มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.91, 0.92, 0.82, 0.82 และมีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ 1.00, 1.00, 1.00, 1.00 ตามลำดับ และเกณฑ์ปกติทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานครดังนี้ แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพเหมาะสมที่จะนำไปใช้ทดสอบกับนักเรียนสำหรับนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานครได้

ณัชชา เพทไสย (2548) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปทุมธานี. การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบและเกณฑ์ปกติทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปทุมธานี แบบทดสอบประกอบด้วย 5 รายการ ได้แก่ การเลี้ยงลูกบอล การส่งบอลด้วยข้างเท้าด้านในการหยุดลูกบอลด้วยเท้า การโหม่ง การยิงประตู มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผ่านการรับรองจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 9 ท่าน หาค่าความเชื่อถือได้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 28 คน โดยวิธีทดสอบซ้ำ ระยะห่างกัน 1 สัปดาห์และหาค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ โดยการประเมินจากคะแนนของผู้ประเมิน 2 ท่านกลุ่มตัวอย่างเพื่อสร้างเกณฑ์ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปทุมธานีจำนวน 849 คน เป็นนักเรียนชาย 451 คน และเป็นนักเรียนหญิง 398 คน โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้และค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบโดยวิธีของเพียร์สันและหาคะแนน “ที” เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติผลการวิจัยพบว่า การเลี้ยงลูกบอล การส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในการหยุดลูกบอลด้วยเท้า การโหม่ง และการยิงประตู มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ .89 .67 .78 .89 และ .56 ตามลำดับ มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .98 .97 .98 .95 และ .94 ตามลำดับ มีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ .98 .97 .98 .95 และ .95 ตามลำดับ และได้เกณฑ์ปกติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปทุมธานี ดังนั้น แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพเหมาะสมที่จะนำไปใช้ทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปทุมธานี

วิชิต สุโพธิ์ (2548) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในจังหวัดปทุมธานีการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแบบทดสอบและเกณฑ์ปกติ ทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในจังหวัดปทุมธานี แบบทดสอบประกอบด้วย 5 รายการ ได้แก่ การเลี้ยงลูกฟุตบอล การโหม่งลูกฟุตบอล การเตะลูกฟุตบอลกระทบผืน การเตะลูกโด่ง การยิงประตู หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 7 ท่าน หาค่าความเชื่อถือได้จากนักเรียน จำนวน 70 คน โดยวิธีทดสอบซ้ำ

ระหว่างกัน 1 สัปดาห์ และหาค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ โดยใช้ประเมินจาก 2 ท่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในจังหวัดปทุมธานี โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และหาคะแนน “ที” ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล มีค่าความเที่ยงตรง 0.92 ค่าความเชื่อถือได้ 0.87 และค่าความเป็นปรนัย 0.98 2) แบบทดสอบทักษะการโหม่งลูกฟุตบอลมีค่าความเที่ยงตรง 0.92 ค่าความเชื่อถือได้ 0.88 และค่าความเป็นปรนัย 0.98 3) แบบทดสอบทักษะการเตะลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผนึ่ง มีค่าความเที่ยงตรง 0.83 ค่าความเชื่อถือได้ 0.89 และค่าความเป็นปรนัย 0.99 4) แบบทดสอบทักษะการเตะลูกโค้ง มีค่าความเที่ยงตรง 1.00 ค่าความเชื่อถือได้ 0.87 และค่าความเป็นปรนัย 0.97 5) แบบทดสอบทักษะการยิงประตู มีค่าความเที่ยงตรง 0.92 ค่าความเชื่อถือได้ 0.88 และค่าความเป็นปรนัย 0.95 และได้เกณฑ์ปกติทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในจังหวัดปทุมธานี สรุปได้ว่า แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีคุณภาพเหมาะสมที่จะนำไปใช้ทดสอบนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดปทุมธานีได้

งานวิจัยในต่างประเทศ

อีท และโรเจอร์ (พิทยา สันตะวงศ์. 2547; อ้างอิงจาก Heath; & Rogers. 1932) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลที่ใช้สำหรับนักเรียนชายระดับประถมศึกษา 5-6 และผู้เฒ่าระดับต้น ประกอบด้วยแบบทดสอบทักษะ 4 รายการ คือ

1. การเลี้ยงลูกฟุตบอล
2. การวางเตะสำหรับผู้รักษาประตู
3. การทุ่มลูกฟุตบอล
4. การเตะลูกเลียด

สำหรับการวัดและประเมินผล ปรากฏว่า แบบทดสอบทักษะพื้นฐาน 4 รายการมีค่าความเที่ยงตรง .71 และค่าความเชื่อมั่น .74 (Clark. 1967)

แมคโดแนลด์ (พิทยา สันตะวงศ์. 2547; อ้างอิงจาก McDonald. 1951) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 1 ฉบับ คือ การเตะลูกกระทบฝ่าผนึ่ง ที่มีขนาดยาว 30 ฟุต สูง 11 ฟุต เส้นเริ่มห่างกำแพง 9 ฟุต โดยนำมาทดสอบกับนักศึกษา 4 กลุ่ม ผลปรากฏว่า

1. นักฟุตบอลระดับมหาวิทยาลัย มีค่าความเที่ยงตรง .94
2. นักศึกษาระดับปีที่ 1 มีค่าความเที่ยงตรง .76
3. นักศึกษาระดับปีที่ 2-3 มีค่าความเที่ยงตรง .63
4. นักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยทั่วไป มีค่าความเที่ยงตรง .85

จอห์นสัน (พิทยา สันตะวงศ์. 2547; อ้างอิงจาก Johnson. 1963) ได้ปรับปรุงแบบทดสอบของแมคโดแนลด์ เพื่อวัดทักษะในการเล่นฟุตบอลของนักศึกษาชาย โดยใช้เป้า ขนาด 24 x 8 ฟุต เส้นเริ่มห่างกำแพง 15 ฟุต เริ่มจากผู้ทดสอบถือลูกบอลอยู่ในมือและพยายามเตะลูกบอลให้กระทบฝาผนังกำแพงให้มากที่สุด ภายในเวลา 30 วินาทีทดสอบ 3 ครั้ง และอนุญาตให้ใช้ลูกสำรองหากลูกบอลหลุดไปไกลผลปรากฏว่า

1. ค่าความเที่ยงตรงของผู้เล่นระดับมหาวิทยาลัย .92
2. ค่าความเที่ยงตรงของนักศึกษาวิชาฟุตบอล .98
3. ค่าความเที่ยงตรงของผู้ศึกษาวิชาเอก .94
4. ค่าความเที่ยงตรงของผู้เล่นชั้น 3 (ดี) .81
5. ค่าความเที่ยงตรงของผู้เล่นชั้น 2 (ปานกลาง) .84
6. ค่าความเที่ยงตรงของผู้เล่นชั้น 1 (ธรรมดา) .58

สำหรับในโอกาสต่อมาจอห์นสันได้คิดคะแนนมาตรฐานของแบบทดสอบไว้ดังต่อไปนี้คือ

ดีมาก	42	ครั้ง ขึ้นไป
ดี	37 - 41	ครั้ง
พอใช้	31 - 36	ครั้ง
เกือบพอใช้	25 - 30	ครั้ง
ยังใช้ไม่ได้	24	ครั้ง ลงมา

วาเนอร์ (พิทยา สันตะวงศ์. 2547; อ้างอิงจาก Warner. 1950) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับการพัฒนานักฟุตบอลในระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 7 แบบ คือ (Barrow; & McGee. 1971; Citing Warner. 1950)

1. การเตะลูกไกลด้วยเท้าขวา
2. การเตะลูกไกลด้วยเท้าซ้าย
3. การเตะลูกจากมุมที่แม่นยำ
4. การโหม่งที่แม่นยำ
5. การทุ่มไกล
6. การเตะลูกจุดโทษที่แม่นยำ
7. การเลี้ยงลูกเร็ว ซึ่งไม่ได้บอกค่าความเที่ยงตรงไว้

ครูว์ (พิทยา สันตะวงศ์. 2547; อ้างอิงจาก Crew. 1968) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลขึ้น ประกอบด้วย 4 รายการ คือ (Verducci. 1980; Citing Crew. 1968)

1. ความแม่นยำ ในการเตะบอลกระทบผนัง
2. การเลี้ยงบอล
3. ความแม่นยำ ในการเตะลูกโค้ง
4. การเตะลูกบอล

การทดสอบครั้งนี้ ได้ให้นักศึกษาชายระดับวิทยาลัยเป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลปรากฏว่า

1. ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ ได้ใช้เกณฑ์จากผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้คือ

1.1 ความแม่นยำ ในการเตะบอลกระทบผนัง มีค่าเท่ากับ 0.88

1.2 การเลี้ยงบอล มีค่าเท่ากับ 0.92

1.3 ความแม่นยำ ในการเตะลูกโค้ง มีค่าเท่ากับ 0.94

1.4 การเตะลูกบอล มีค่าเท่ากับ 0.98

1.5 การทดสอบทุกรายการ มีค่าเท่ากับ 0.98

2. ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบได้ทำการทดสอบซ้ำ (Test- retest) และมีผลดังนี้

2.1 ความแม่นยำในการเตะบอลกระทบผนัง มีค่าเท่ากับ 0.97

2.2 การเลี้ยงบอล มีค่าเท่ากับ 0.99

2.3 ความแม่นยำในการเตะลูกโค้ง มีค่าเท่ากับ 0.99

2.4 การเตะลูกบอล มีค่าเท่ากับ 0.99

2.5 การทดสอบทุกรายการ มีค่าเท่ากับ 0.99

ฮัสซาน (Hassan Sadeghi. 2010) วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือการระบุชนิดของการฝึกอบรมทักษะทางจิต ที่จำเป็นมากที่สุดโดยมีผู้เล่นฟุตบอล 8 คน เป็นนักฟุตบอลชาย (อายุ 25-36) จากมหาวิทยาลัยขนาดใหญ่หนึ่งในกรุงกัวลาลัมเปอร์ที่ตกลงกันไว้จะมีส่วนร่วมในการศึกษานี้ โดยเฉลี่ยพวกเขา มีประสบการณ์การเล่น 10 ปี ทั้งหมดของพวกเขาได้ลงนามแสดงความยินยอม ที่จะบันทึกเทป สัมภาษณ์ แล้วนำเนื้อหามาวิเคราะห์ ลำดับชั้นเพื่อระบุรูปแบบผลการวิจัยพบ สี่รูปแบบ ซึ่งเป็นภาพการตั้งเป้าหมายตัวเองพูดและการผ่อนคลาย สิ่งเหล่านี้เป็นรูปแบบการฝึกทักษะทางจิตวิทยาที่จำเป็นมากที่สุดโดยผู้ตอบแบบสอบถามให้คำแนะนำสำหรับการศึกษาในอนาคต

พอลล์ วาร์ด และ มาร์ค วิลเลียม (Paul Ward; & A. Mark Williams. 2003) การศึกษาค้นคว้านี้เป็นการตรวจสอบการรับรู้และความรู้ความเข้าใจทักษะไปสู่การพัฒนาความให้เกิดความเชี่ยวชาญในกีฬาฟุตบอล สำหรับการเล่นที่ยอดเยี่ยม ของช่วงอายุ 9-17 ปี ที่ได้รับการประเมินโดยใช้หลายมิติในการทดสอบ สี่ด้านของฟังก์ชันภาพวัด: คงที่และสายตาแบบไดนามิก ความไวความลึกของมิติ และความตระหนักต่อพ่วงถึงทักษะการรับรู้และความรู้ความเข้าใจที่ถูกประเมินผ่านการใช้สถานการณ์ความน่าจะเป็นเช่นเดียวกับการทดสอบจากความคาดหมายและหน่วยความจำการเรียกคืนจำแนกแบบขั้นตอน วิเคราะห์เปิดเผยว่าการทดสอบการทำงานของภาพไม่ได้อย่างต่อเนื่องความแตกต่างระหว่างกลุ่มทักษะในวัยใด การทดสอบประสิทธิภาพการทำงานที่มุ่งหวังและการใช้ความน่าจะเป็นต่อสถานการณ์ที่ดีที่สุด ในการแบ่งแยกของกลุ่มทักษะการเรียกคืนความทรงจำของรูปแบบโครงสร้างของการเล่นเป็นส่วนใหญ่ การวัดเป็นช่วงอายุ 9 สำหรับนักฟุตบอลที่ยอดเยี่ยมที่สุดและแสดงให้เห็นถึงความสามารถเหนือกว่า และการรับรู้ถึงทักษะการเรียนรู้เมื่อเทียบกับคู่ต่อสู้ของพวกเขา ผลกระทบต่อการรับรู้การฝึกอบรมความรู้ความเข้าใจและทักษะในการเล่นกีฬา

อับดุลซาลัม คันนิยาน (Abdussalam Kanniyar. 2016) เพื่อสร้างกฎเกณฑ์สำหรับผู้เล่นฟุตบอลระดับมหาวิทยาลัยสำหรับตัวแปรที่มีการกำหนดไว้ในผลงานฟุตบอลของโค้ช ผู้เล่นฟุตบอล 720 คนที่เป็นตัวแทนของมหาวิทยาลัยที่เกี่ยวข้องได้ถูกนำมาใช้เป็นวิธีการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อาสาสมัครเป้าหมายเพื่อความถูกต้องกับเท่าที่ต้องการและเท่าที่ไม่ใช่เป็นตัวแปรที่เลือกสำหรับตัวแปรที่จะสร้างบรรทัดฐานถูกเก็บรวบรวมโดยใช้มาตรฐาน (fests) ที่เหมาะสม ตัวแปรที่ใช้ในการทดสอบฟุตบอลของ (Kuhn) ใช้สำหรับการรวบรวมข้อมูลนอกเหนือจากเกณฑ์มาตรฐานแล้วค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนดิบถูกคำนวณ ในการหาค่า (Hull scale) บรรทัดฐานของ SPSS คือค่าสำหรับเท่าที่ต้องการคือ 12.71 และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .213 ในขณะที่ค่าเฉลี่ยของเป้าหมายที่ถูกเตะด้วยความแม่นยำและไม่เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 12.77 และคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

โนบูโยชิ ฟุโมโต และ โคจิ คุมะโกดะ (2014) แม้ว่าจะมีการวิจัยเกี่ยวกับการทดสอบทักษะในการเล่นฟุตบอล แต่ก็มีทำให้ความสนใจเป็นอย่าน้อยในการทดสอบความสามารถในการทดสอบทักษะในทีมผู้เล่นที่มีประสบการณ์ฟุตบอลเหมือนกัน นอกจากนี้แทบไม่มีงานวิจัยใดที่กล่าวถึงการปฏิบัติจริงในฐานะการทดสอบทักษะ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการทดสอบทักษะกับความสามารถที่ได้รับการจัดอันดับในสถานการณ์ที่ตรงกัน นอกจากนี้ยังมีการพูดถึงการใช้การทดสอบทักษะในเชิงปฏิบัติ ผู้เล่นแต่ละคนจะมีผู้เล่นสิบสี่คนในมหาวิทยาลัยและทีมโรงเรียนประถม (U12) โดยไม่รวมผู้รักษาประตู ผู้เล่นของทีมแต่ละทีมมีประสบการณ์ในการเล่นฟุตบอลเป็นเวลาใกล้เคียงกัน รายการทดสอบทักษะที่ได้รับการประเมินคือการเล่นลูกบอลการวางลูกฟุตบอลการวางกับดักและการเตะต่อเนื่อง การประเมินความสามารถได้จากการประเมินโดยผู้เรียน (การประเมินโดยผู้ฝึกสอนสำหรับ U12) จากมุมมองต่างๆโดยใช้วิธีลำดับอันดับและการแข่งขันเลี้ยงลูกคนเดียวโดยใช้เมทริกซ์สัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่าง 7 เมตรระหว่างรายการทดสอบทักษะพบความสัมพันธ์ที่ดีขึ้นระหว่างรายการสำหรับทีม U12 สำหรับทีมมหาวิทยาลัย รายการทดสอบทักษะที่ไม่รวมการเตะอย่างต่อเนื่องมีแนวโน้มต่อความสัมพันธ์กับดัชนีความสามารถในการวัดความสามารถ อย่างไรก็ตามค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการให้คะแนนการเลี้ยงลูกและคะแนนที่ได้รับจากการเล่นแบบเลี้ยงปลาแบบหนึ่งต่อหนึ่ง นอกจากนี้การเล่นกลยังไม่มีความสัมพันธ์กับดัชนีประเมินความสามารถ นี่แสดงให้เห็นว่าดัชนีการเล่นกลทดสอบประสิทธิภาพของผู้เล่นที่ดี ในอีกด้านหนึ่งยืนยันว่าการเตะอย่างต่อเนื่องสะท้อนถึงการป้องกัน

คาเรน มิลเลอร์ (2012) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาผลกระทบต่อการทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลของเด็กวัย 8-10 ปีหลังจากฝึกซ้อมกับลูกฟุตบอลที่แตกต่างกันในช่วงฤดู สมาคมฟุตบอลเยาวชนแห่งแคนซัส (KYSA, 2008) และสมาคมฟุตบอลแห่งสหรัฐอเมริกาเมื่อปี (2011) แนะนำให้ใช้ลูกฟุตบอลขนาดเล็กกว่าลูกฟุตบอลขนาดมาตรฐานสำหรับผู้ใหญ่ ตามที่ระบุไว้ในสมาคมขอแนะนำลูกบอลขนาด 3 ลูกสำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 8 ขวบ (U-8) ขอแนะนำลูกบอลขนาด 4 สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 12 ปี (U-12) และแนะนำให้ใช้ลูกบอลขนาด 5 ลูกสำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 12 ปี ผู้เล่นฟุตบอลที่ฝึกฝนหย่อนใจ 22 จากแคนซัสเข้าร่วมการศึกษา ผู้เข้าอบรมมาจากสองทีมที่

แตกต่างกันเด็กถูกสุ่มวางไว้ในทีมโดยเจ้าหน้าที่สีกเว้นแต่บิดามารดาร้องขอโดยเฉพาะโค้ช Mor-christian general ความสามารถในการเล่นฟุตบอลทักษะการทดสอบแบดเตอร์ใช้เพื่อทดสอบทักษะในการเลี้ยงลูก (Collins; & Hodges. 2001: 208) ทีมมีเวลา 10 วัน pretest ทักษะ Cooer dribbling กลุ่มทดลองกลุ่มหนึ่งได้รับการทดสอบโดยใช้ลูกบอลขนาดและสองกลุ่มควบคุมโดยใช้ลูกบอลขนาด 4 ลูก การทำ Pretest ได้รับการปฏิบัติตามสัปดาห์ที่ผ่านมาโดยใช้ลูกบอลขนาดที่กำหนดการปฏิบัติประกอบด้วยปฏิบัติ 1 ชั่วโมงสัปดาห์ละสองครั้ง ในตอนท้ายของโปรแกรม 6 สัปดาห์ Post-test ถูกนำไปทั้งสองทีมข้อมูลที่ถูกเก็บรวบรวมและ (T-test) ถูกนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการศึกษาพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในการเลี้ยงลูกเมื่อคลอระหว่างเด็กในกลุ่มควบคุมกับเด็กในกลุ่มทดลอง ในขณะที่ขนาด 4 ลูกแสดงผลได้เร็วกว่าตัวเลขเหล่านี้ไม่สำคัญพอที่จะทำให้ผลกระทบจากสิ่งที่คาดหวังได้โดยบังเอิญ จากผลการศึกษาพบว่าสรุปได้ว่า 1) ขนาดของลูกไม่ได้ลดความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลของนักเตะเยาวชน 2) ผู้เล่นฟุตบอล 8 ถึง 10 ขวบควรเล่นลูกบอลขนาด 4 ลูกต่อไป และ 3) น้ำหนักและขนาดของลูกที่ใหญ่กว่าอาจเป็นเรื่องที่ยากเกินไปสำหรับผู้เล่นวัยหนุ่มที่สามารถควบคุมและพัฒนาทักษะการเลี้ยงลูกได้

สรุปงานวิจัย

จากการศึกษางานวิจัยพบว่า งานวิจัยมีความเกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบทักษะ ซึ่งแบบทดสอบทักษะนั้นจะต้องศึกษาทักษะของฟุตบอล และรูปแบบการสร้างการให้เกณฑ์ของแบบทดสอบ การหาความเที่ยงตรง ค่าความเชื่อมั่น ค่าความเป็นปรนัย เกณฑ์มาตรฐาน และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบเพื่อแยกกลุ่มที่มีคะแนนสูงและต่ำออกจากกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

นักกีฬาฟุตบอลตำแหน่งกองกลางของโรงเรียนกีฬาที่มีการฝึกนักกีฬาฟุตบอลจาก 9 โรงเรียน จำนวน 144 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่มอายุ คือกลุ่มอายุ 13-15 ปี และกลุ่มอายุ 16-18 ปี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

นักกีฬาฟุตบอลตำแหน่งกองกลางของโรงเรียนกีฬา ที่มีการฝึกนักกีฬาฟุตบอลจาก 9 โรงเรียนโดยมีขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่างต่อไปนี้

1. ทำการสุ่มอย่างง่ายในโรงเรียนกีฬาที่มีการฝึกนักกีฬาฟุตบอลจาก 9 โรงเรียน ได้มา 5 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี โรงเรียนกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ โรงเรียนกีฬาจังหวัดอุบลราชธานี โรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ และโรงเรียนกีฬาจังหวัดขอนแก่น
2. ทำการเลือกนักกีฬาฟุตบอลแบบเจาะจง ในตำแหน่งกองกลางจาก 5 โรงเรียน โรงเรียนละ 16 คน รุ่นอายุ 13-15 ปี จำนวน 8 คน และอายุ 16-18 ปี จำนวน 8 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 80 คน รุ่นละ 40 คนเพื่อใช้ในการวิจัย

ตาราง 3 การแบ่งช่วงอายุ ของกลุ่มตัวอย่างวิจัย

โรงเรียน	ช่วงอายุ/ปี	จำนวน/คน	รวม
1. โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี	13 – 15	8	16
	16 – 18	8	
2. โรงเรียนกีฬาจังหวัดอุบลราชธานี	13 – 15	8	16
	16 – 18	8	
3. โรงเรียนกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ	13 – 15	8	16
	16 – 18	8	
4. โรงเรียนกีฬาจังหวัดขอนแก่น	13 – 15	8	16
	16 – 18	8	
5. โรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์	13 – 15	8	16
	16 – 18	8	
รวม		80	80

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วยแบบทดสอบผู้เล่น 1 ตำแหน่ง 5 ทักษะรายการย่อย 5 รายการดังนี้

1. แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง
2. แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด
3. แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย
4. แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก
5. แบบทดสอบการยิงประตู

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการเล่นฟุตบอลตำแหน่งกองกลางจากหนังสือ ตำรา งานวิจัย และสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญและผู้ฝึกสอนที่มีความรู้ทางด้านฟุตบอล
2. ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางโดยขอคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท
3. นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดลองใช้ทดสอบในนักเรียนที่เป็นนักกีฬา เพื่อหาข้อบกพร่องและนำมาปรับปรุงแก้ไขกับอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท
4. นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน พิจารณาเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item-Objective Congruence) กำหนดจุดประสงค์ของการทดสอบ ความเหมาะสมการใช้อุปกรณ์ สถานที่วิธีปฏิบัติ ตลอดจนการให้คะแนนของแบบทดสอบย่อยแต่ละรายการ

5. ได้แบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางจำนวน 5 รายการ ได้แบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 0.80-1.00

6. นำแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางจำนวน 5 รายการ ไปหาค่าความเชื่อมั่น ความเป็นปรนัย และค่าอำนาจจำแนก โดยทำการทดสอบกับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา รุ่นอายุ 13-15 ปี จำนวน 40 คน และ รุ่นอายุ 16-18 ปี จำนวน 40 คน

7. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบทดสอบ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ซึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณาความเชื่อมั่นดังนี้ (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 311)

ถ้ามีค่าตั้งแต่ .00 - .20	แสดงว่ามีความเชื่อมั่นต่ำมาก
ถ้ามีค่าตั้งแต่ .21 - .40	แสดงว่ามีความเชื่อมั่นต่ำ
ถ้ามีค่าตั้งแต่ .41 - .70	แสดงว่ามีความเชื่อมั่นปานกลาง
ถ้ามีค่าตั้งแต่ .71 - 1.00	แสดงว่ามีความเชื่อมั่นสูง

8. หาค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ และหาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ โดยการทดสอบค่าที่ ($t \geq 1.75$) จึงจะสามารถจำแนกแบบทดสอบได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักฟุตบอลโรงเรียนกีฬา ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขออนุญาตจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒถึงผู้เชี่ยวชาญและผู้อำนวยการโรงเรียนกีฬา 5 แห่ง เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการใช้กลุ่มตัวอย่าง สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกในการวิจัย

2. นำหนังสือจากฝ่ายบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ส่งถึงผู้เชี่ยวชาญและผู้อำนวยการศึกษา เพื่อแจ้งวัตถุประสงค์ให้ทราบและขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย โดยส่งหนังสือจากฝ่ายบัณฑิตวิทยาลัยด้วยตนเอง

3. ดำเนินการเก็บข้อมูลวิจัยโรงเรียนกีฬา 5 แห่ง โดยใช้แบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 5 แบบทดสอบ ซึ่งผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

4. ตรวจสอบความสมบูรณ์จากการเก็บข้อมูลของแบบทดสอบ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ หาค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ และหาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

นำแบบทดสอบที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขคัดเลือกแล้วไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างแล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เพื่อวิเคราะห์หาข้อมูลดังนี้

1. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน หรือที่เรียกว่า ดัชนีความสอดคล้อง เพื่อพิจารณาตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และตามจุดประสงค์ของการทดสอบความเหมาะสม การใช้อุปกรณ์สถานที่วิธีปฏิบัติตลอดจนการให้คะแนนของแบบทดสอบย่อยแต่ละรายการ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

+1 หมายถึง	รู้สึกแน่ใจว่าแบบทดสอบนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์นั้น
0 หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์นั้นหรือไม่
-1 หมายถึง	รู้สึกไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบนั้นไม่วัดตรงตามจุดประสงค์นั้น

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	คือ	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	$\sum R$	คือ	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	คือ	จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่ใช้ตัดสินพิจารณาทั้งหมด

คัดเลือกแบบทดสอบที่มีผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยร้อยละ 80 ขึ้นไปมาสร้างเป็นแบบทดสอบ

2. ค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบย่อยแต่ละรายการของการทดสอบซ้ำ วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของผลคูณของคะแนนโดยวิธีของเพียร์สัน

3. ค่าความเป็นปรนัย ของแบบทดสอบย่อยแต่ละรายการจากคะแนนที่ของผู้ดำเนินการสอบ 2 คน ให้คะแนนการทดสอบจากการทดสอบครั้งที่ 1 มาวิเคราะห์หาค่าวิธีของเพียร์สันสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของผลคูณของคะแนนโดยวิธีของเพียร์สัน

4. ค่าอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คะแนนเฉลี่ย การทดสอบค่าที และการแปลผลค่าอำนาจจำแนก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	กลุ่มตัวอย่าง
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
T-test	แทน	สถิติที

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของการวิเคราะห์โดยแยกออกเป็นตอน ๆ ดังนี้

1. ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรง ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบกับจุดประสงค์ของการวัด จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ตามวิธีการของ Rovinelli; & Hambleton (ผ่องศรี วาณิชยศุภวงศ์. 2546: 140)
2. ผลการตรวจสอบความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแต่ละรายการโดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนการทดสอบ โดยทดสอบซ้ำ ของผู้วิจัยครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยใช้สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
3. ผลการตรวจสอบความเป็นปรนัย ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแต่ละรายการ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของผู้ใช้แบบทดสอบ 2 คน โดยใช้สถิติประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
4. ผลการตรวจสอบอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ด้วยการทดสอบค่าที่ ระหว่างนักกีฬาที่มีคะแนนกลุ่มสูงและคะแนนกลุ่มต่ำ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1.ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรง ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เมื่อแยกในแต่ละรายการของแบบทดสอบในแต่ละรุ่น ได้ผลดังตาราง 4 และ 5

1.1 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบทดสอบสำหรับรุ่น 13-15 ปี

ตาราง 4 ค่าดัชนีความสอดคล้อง ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นรุ่นอายุ 13-15 ปี และการแปลผลความเที่ยงตรงจากผลการพิจารณาให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ (n=5)

รายการ	คะแนนผู้เชี่ยวชาญคนที่					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง (IOC)	ความหมาย
	1	2	3	4	5		
1.แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง	+1	+1	0	+1	+1	0.80	มีความเที่ยงตรง
2.แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด	0	+1	+1	+1	+1	0.80	มีความเที่ยงตรง
3.แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความเที่ยงตรง
4.แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความเที่ยงตรง
5.แบบทดสอบการยิงประตู	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความเที่ยงตรง

จากตาราง 4 พบว่าค่าดัชนีความเที่ยงตรงตามวัตถุประสงค์ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา สำหรับรุ่น 13-15 ปี ทุกรายการ จากการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน มีค่าดัชนีความสอดคล้อง อยู่ระหว่าง 0.80-1.00 แสดงแบบทดสอบย่อยทุกรายการ สำหรับรุ่น 13-15 ปี มีความเที่ยงตรง สามารถนำไปใช้ได้

1.2 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบทดสอบสำหรับรุ่นอายุ 16-18 ปี

ตาราง 5 ค่าดัชนีความสอดคล้อง ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง สำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นรุ่นอายุ 16 – 18 ปี และการแปลผลความเที่ยงตรงจากผลการพิจารณาให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ (n=5)

รายการ	คะแนนผู้เชี่ยวชาญคนที่					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง (IOC)	ความหมาย
	1	2	3	4	5		
1.แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง	+1	+1	0	+1	+1	0.80	มีความเที่ยงตรง
2.แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด	0	+1	+1	+1	+1	0.80	มีความเที่ยงตรง
3.แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความเที่ยงตรง
4.แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความเที่ยงตรง
5.แบบทดสอบการยิงประตู	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความเที่ยงตรง

จากตาราง 5 พบว่าค่าดัชนีความเที่ยงตรงตามวัตถุประสงค์ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา สำหรับรุ่นอายุ 16-18 ปี ทุกรายการจากการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน มีค่าดัชนีความสอดคล้อง อยู่ระหว่าง 0.80-1.00 แสดงแบบทดสอบย่อยทุกรายการ สำหรับรุ่น 16-18 ปี มีความเที่ยงตรง สามารถนำไปใช้ได้

2. ผลการตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา เมื่อแยกในแต่ละรายการของแบบทดสอบในแต่ละรุ่น ได้ผลดังตาราง 6 และ 7

2.1 ผลการตรวจสอบความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา สำหรับรุ่นอายุ 13-15 ปี

ตาราง 6 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง สำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และการแปลผลความเชื่อมั่น ระหว่าง คะแนนผลการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 รุ่นอายุ 13 – 15 ปี (n=40)

รายการแบบทดสอบ	คะแนนผลการทดสอบ				ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	การแปลผล
	ครั้งที่ 1		ครั้งที่ 2			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1.แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง	9.12	1.30	8.57	0.74	.477*	มีความเชื่อมั่นปานกลาง
2.แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด	7.73	1.32	8.1	1.69	.805*	มีความเชื่อมั่นปานกลาง
3.แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย	21.62	5.17	22.08	5.04	.864*	มีความเชื่อมั่นสูง
4.แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก	8.03	0.74	7.79	0.84	.523*	มีความเชื่อมั่นปานกลาง
5.แบบทดสอบการยิงประตู	2.23	0.77	2.20	0.72	.517*	มีความเชื่อมั่นปานกลาง

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 พบว่าแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา สำหรับรุ่นอายุ 13-15 ปี ทุกรายการ มีความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยแบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอล มีความเชื่อมั่นในระดับสูง ในขณะที่แบบทดสอบที่เหลือ มีความเชื่อมั่นในระดับปานกลาง

2.2 ผลการตรวจสอบความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่ง กองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา สำหรับรุ่นอายุ 16-18 ปี

ตาราง 7 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง สำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และการแปลผลความเชื่อมั่น ระหว่างคะแนน ผลการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 รุ่นอายุ 16-18 ปี (n=40)

รายการแบบทดสอบ	คะแนนผลการทดสอบ				ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	การแปลผล
	ครั้งที่ 1		ครั้งที่ 2			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1.แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง	18.81	1.64	18.38	1.56	.594*	มีความเชื่อมั่นปานกลาง
2.แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด	6.88	1.45	6.98	1.64	.655*	มีความเชื่อมั่นปานกลาง
3.แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย	16.82	3.67	17.92	4.04	.871*	ความเชื่อมั่นสูง
4.แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก	18.56	1.94	18.25	1.92	.679*	มีความเชื่อมั่นปานกลาง
5.แบบทดสอบการยิงประตู	2.38	0.59	2.33	0.62	.436*	มีความเชื่อมั่นปานกลาง

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 พบว่าแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา สำหรับรุ่นอายุ 16-18 ปี ทุกรายการ มีความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยแบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอล มีความเชื่อมั่นในระดับสูง ในขณะที่แบบทดสอบที่เหลือ มีความเชื่อมั่นในระดับปานกลาง

3. ผลการตรวจสอบความเป็นปรนัย ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่ง กองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแต่ละรายการ

3.1 ผลการตรวจสอบความเป็นปรนัย ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะ ตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬาสำหรับรุ่นอายุ 13-15 ปี

ตาราง 8 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง สำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และการแปลผลความเป็นปรนัย ระหว่างผล การให้คะแนนของกรรมการคนที่ 1 และกรรมการคนที่ 2 รุ่นอายุ 13-15 ปี (n=40)

รายการแบบทดสอบ	ผลการให้คะแนนของกรรมการ				ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	การแปลผล
	คนที่ 1		คนที่ 2			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1.แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง	8.80	1.05	8.84	1.07	.955*	มีความเป็นปรนัยสูง
2.แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด	7.47	1.30	7.53	1.28	.955*	มีความเป็นปรนัยสูง
3.แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย	21.33	5.76	21.28	5.71	.999*	มีความเป็นปรนัยสูง
4.แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก	8.04	0.71	7.98	0.80	.835*	มีความเป็นปรนัยสูง
5.แบบทดสอบการยิงประตู	2.03	0.86	2.08	0.86	.932*	มีความเป็นปรนัยสูง

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 พบว่าแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับ นักกีฬาโรงเรียนกีฬา สำหรับรุ่นอายุ 13-15 ปีทุกรายการมีความเป็นปรนัยสูง อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

3.2 ผลการตรวจสอบความเป็นปรนัย แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่ง กองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา สำหรับรุ่นอายุ 16-18 ปี

ตาราง 9 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่ง กองกลาง สำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และการแปลผลความเป็นปรนัย ระหว่างผล การให้คะแนนของกรรมการคนที่ 1 และกรรมการคนที่ 2 รุ่นอายุ 16-18 ปี (n=40)

รายการแบบทดสอบ	การให้คะแนนของกรรมการ				ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	การแปลผล
	คนที่ 1		คนที่ 2			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1.แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง	19.01	2.47	18.98	2.57	.986*	มีความเป็นปรนัยสูง
2.แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด	7.33	1.42	7.30	1.44	.994*	มีความเป็นปรนัยสูง
3.แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย	18.00	3.20	18.03	3.08	.993*	มีความเป็นปรนัยสูง
4.แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก	18.05	1.61	17.93	1.65	.957*	มีความเป็นปรนัยสูง
5.แบบทดสอบการยิงประตู	2.30	0.76	2.28	0.72	.884*	มีความเป็นปรนัยสูง

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่าแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่ง กองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา สำหรับรุ่นอายุ 16-18 ปีทุกรายการมีความเป็นปรนัยสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ผลการตรวจสอบอำนาจจำแนกของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่ง กองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4.1 ผลการตรวจสอบอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่ง กองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา สำหรับรุ่นอายุ 13-15 ปี

ตาราง 10 คะแนนเฉลี่ย การทดสอบค่าที และการแปลผลค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา แต่ละรายการ รุ่นอายุ 13-15 ปี (n=40)

รายการแบบทดสอบ	คะแนนเฉลี่ยของ กลุ่มสูง (n=20)		คะแนนเฉลี่ยของ กลุ่มต่ำ (n=20)		t	sig	การแปลผล
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.			
1.แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง							
1.1 ครั้งที่ 1	8.24	1.29	10.01	.38	5.85	<.01	สามารถจำแนกได้
1.2 ครั้งที่ 2	7.99	0.59	9.14	.27	7.92	<.01	สามารถจำแนกได้
2.แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด							
2.1 ครั้งที่ 1	8.70	0.73	6.75	1.02	6.94	<.01	สามารถจำแนกได้
2.2 ครั้งที่ 2	9.35	0.81	6.85	1.39	6.96	<.01	สามารถจำแนกได้
3.แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย							
3.1 ครั้งที่ 1	25.75	3.26	17.35	2.48	9.18	<.01	สามารถจำแนกได้
3.2 ครั้งที่ 2	26.10	2.95	17.95	2.70	9.10	<.01	สามารถจำแนกได้
4.แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก							
4.1 ครั้งที่ 1	7.48	0.52	8.58	.46	7.05	<.01	สามารถจำแนกได้
4.2 ครั้งที่ 2	7.11	0.37	8.48	.56	9.07	<.01	สามารถจำแนกได้
5.แบบทดสอบการยิงประตู							
5.1 ครั้งที่ 1	2.85	0.37	1.60	.50	8.99	<.01	สามารถจำแนกได้
5.2 ครั้งที่ 2	2.75	0.44	1.65	.49	7.44	<.01	สามารถจำแนกได้

* แบบทดสอบค่า $t \geq 1.75$ สามารถจำแนกได้

จากตาราง 10 พบว่าแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา สำหรับรุ่นอายุ 13-15 ปี ทุกรายการมีค่าอำนาจจำแนกเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด สามารถจำแนกนักกีฬาที่มีความสามารถสูงและความสามารถต่ำออกจากกันได้ โดยสามารถพิจารณาในแต่ละรายการย่อยได้ดังนี้

1. แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง มีค่าอำนาจจำแนกเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีการทดสอบค่าที่ $t \geq 1.75$ ของการทดสอบครั้งที่ 1 เท่ากับ 5.85 และครั้งที่ 2 เท่ากับ 7.92

2. แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด มีค่าอำนาจจำแนกเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีการทดสอบค่าที่ $t \geq 1.75$ ของการทดสอบครั้งที่ 1 เท่ากับ 6.94 และครั้งที่ 2 เท่ากับ 6.96

3. แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย มีค่าอำนาจจำแนกเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีการทดสอบค่าที่ $t \geq 1.75$ ของการทดสอบครั้งที่ 1 เท่ากับ 9.18 และครั้งที่ 2 เท่ากับ 9.10

4. แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก มีค่าอำนาจจำแนกเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีการทดสอบค่าที่ $t \geq 1.75$ ของการทดสอบครั้งที่ 1 เท่ากับ 7.05 และครั้งที่ 2 เท่ากับ 9.07

5. แบบทดสอบการยิงประตู ค่าอำนาจจำแนกเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีการทดสอบค่าที่ $t \geq 1.75$ ของการทดสอบครั้งที่ 1 เท่ากับ 8.99 และครั้งที่ 2 เท่ากับ 7.44

4.2 ผลการตรวจสอบอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา สำหรับรุ่นอายุ 16-18 ปี

ตาราง 11 คะแนนเฉลี่ย ค่าสถิติทดสอบที และการแปลผลค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา แต่ละรายการ รุ่นอายุ 16-18 ปี (n=40)

รายการ แบบทดสอบ	คะแนนเฉลี่ยของ กลุ่มสูง (n=20)		คะแนนเฉลี่ยของ กลุ่มต่ำ (n=20)		t	sig	การแปลผล
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.			
1.แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง							
1.1 ครั้งที่ 1	17.51	1.11	20.12	0.85	8.34	<.01	สามารถจำแนกได้
1.2 ครั้งที่ 2	17.22	1.27	19.55	0.73	7.09	<.01	สามารถจำแนกได้
2.แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด							
2.1 ครั้งที่ 1	7.95	0.83	5.80	1.11	6.97	<.01	สามารถจำแนกได้
2.2 ครั้งที่ 2	8.20	0.77	5.75	1.33	7.12	<.01	สามารถจำแนกได้
3.แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย							
3.1 ครั้งที่ 1	19.45	2.74	14.10	2.13	6.90	<.01	สามารถจำแนกได้
3.2 ครั้งที่ 2	20.90	2.97	14.80	2.17	7.42	<.01	สามารถจำแนกได้
4.แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก							
4.1 ครั้งที่ 1	17.02	1.04	20.10	1.27	8.41	<.01	สามารถจำแนกได้
4.2 ครั้งที่ 2	16.67	1.04	19.83	1.12	9.23	<.01	สามารถจำแนกได้
5.แบบทดสอบการยิงประตู							
5.1 ครั้งที่ 1	2.85	0.37	1.90	0.31	8.88	<.01	สามารถจำแนกได้
5.2 ครั้งที่ 2	2.80	0.41	1.85	0.37	7.72	<.01	สามารถจำแนกได้

* แบบทดสอบมีค่า $t \geq 1.75$ สามารถจำแนกได้

จากตาราง 11 พบว่าแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา สำหรับรุ่นอายุ 16-18 ปี ทุกรายการมีค่าอำนาจจำแนกเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด สามารถจำแนกนักกีฬาที่มีความสามารถสูงและความสามารถต่ำออกจากกันได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถพิจารณาในแต่ละรายการย่อยได้ดังนี้

1. แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง มีค่าอำนาจจำแนกเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีการทดสอบค่าที่ $t \geq 1.75$ ของการทดสอบครั้งที่ 1 เท่ากับ 8.34 และครั้งที่ 2 เท่ากับ 7.09

2. แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด มีค่าอำนาจจำแนกเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีการทดสอบค่าที่ $t \geq 1.75$ ของการทดสอบครั้งที่ 1 เท่ากับ 6.97 และครั้งที่ 2 เท่ากับ 7.12

3. แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมายมีค่าอำนาจจำแนกเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีการทดสอบค่าที่ $t \geq 1.75$ ของการทดสอบครั้งที่ 1 เท่ากับ 6.90 และครั้งที่ 2 เท่ากับ 7.42

4. แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก มีค่าอำนาจจำแนกเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีการทดสอบค่าที่ $t \geq 1.75$ ของการทดสอบครั้งที่ 1 เท่ากับ 8.41 และครั้งที่ 2 เท่ากับ 9.23

5. แบบทดสอบการยิงประตู ค่าอำนาจจำแนกเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีการทดสอบค่าที่ $t \geq 1.75$ ของการทดสอบครั้งที่ 1 เท่ากับ 8.88 และครั้งที่ 2 เท่ากับ 7.72

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะและสร้างเกณฑ์ทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬา

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

นักกีฬาฟุตบอลตำแหน่งกองกลางของโรงเรียนกีฬาที่มีการฝึกนักกีฬาฟุตบอลจาก 9 โรงเรียน จำนวน 144 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่มอายุ คือกลุ่มอายุ 13-15 ปี และกลุ่มอายุ 16-18 ปี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

นักกีฬาฟุตบอลตำแหน่งกองกลางของโรงเรียนกีฬาที่มีการฝึกนักกีฬาฟุตบอลจาก 9 โรงเรียนโดยมีขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่างต่อไปนี้

1. ทำการสุ่มอย่างง่ายในโรงเรียนกีฬาที่มีการฝึกนักกีฬาฟุตบอลจาก 9 โรงเรียนได้มา 5 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี โรงเรียนกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ โรงเรียนกีฬาจังหวัดอุบลราชธานี โรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ และโรงเรียนกีฬาจังหวัดขอนแก่น

2. ทำการเลือกนักกีฬาฟุตบอลแบบเจาะจง ในตำแหน่งกองกลางจาก 5 โรงเรียนโรงเรียนละ 16 คน รุ่นอายุ 13-15 ปี จำนวน 8 คน และอายุ 16-18 ปี จำนวน 8 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 80 คน รุ่นละ 40 คนเพื่อใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ แบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาอายุ 13-15 ปี และอายุ 16-18 ปี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วยแบบทดสอบผู้เล่น 1 ตำแหน่ง 5 ทักษะรายการย่อย 5 รายการดังนี้

1. แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง
2. แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด
3. แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย
4. แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก
5. แบบทดสอบการยิงประตู

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่ง กองกลางสำหรับนักฟุตบอลโรงเรียนกีฬา ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขอลหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒถึงผู้เชี่ยวชาญ และผู้อำนวยการโรงเรียนกีฬา 5 แห่ง เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการใช้กลุ่มตัวอย่าง สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกในการวิจัย

2. นำหนังสือจากฝ่ายบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ส่งถึงผู้เชี่ยวชาญและผู้อำนวยการสถานศึกษา เพื่อแจ้งวัตถุประสงค์ให้ทราบและขอความอนุเคราะห์ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย โดยส่งหนังสือจากฝ่ายบัณฑิตวิทยาลัยด้วยตนเอง

3. ดำเนินการเก็บข้อมูลวิจัยโรงเรียนกีฬา 5 แห่ง โดยใช้แบบทดสอบทักษะ ฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 5 แบบทดสอบ ซึ่งผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

4. ตรวจสอบความสมบูรณ์จากการเก็บข้อมูลของแบบทดสอบ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ หาค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ และหาค่า อำนาจจำแนกของแบบทดสอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำแบบทดสอบที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขคัดเลือกแล้วไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างแล้ว นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เพื่อวิเคราะห์หาข้อมูลดังนี้

1. การหาความเที่ยงตรง โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน พิจารณาเพื่อตรวจสอบความ ตรงตามเนื้อหาและตามจุดประสงค์ของการทดสอบความเหมาะสม การใช้อุปกรณ์สถานที่วิธีปฏิบัติ ตลอดจนการให้คะแนนของแบบทดสอบย่อยแต่ละรายการ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนของ ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยร้อยละ .80 ขึ้นไปมาสร้างเป็นแบบทดสอบ

2. การหาความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบย่อยแต่ละรายการของการทดสอบซ้ำ วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของผลคูณของคะแนนโดยวิธีของเพียร์สัน

3. การหาความเป็นปรนัย ของแบบทดสอบย่อยแต่ละรายการจากคะแนนที่ของ ผู้ดำเนินการสอบ 2 คนให้คะแนนการทดสอบจากการทดสอบครั้งที่ 1 มาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ของผลคูณของคะแนนโดยวิธีของเพียร์สัน

4. การหาค่าอำนาจจำแนก ของการทดสอบแต่ละรายการ หาค่าเฉลี่ยและส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบทดสอบแต่ละรายการ สร้างเกณฑ์โดยใช้คะแนนสถิติที่ แบ่งระดับ คะแนนเป็นคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง และคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ

สรุปผล

ผลของการสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง สำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา มีดังนี้

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา มีจำนวน 5 รายการ ได้แก่ 1) แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง 2) แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด 3) แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอล 4) แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก และ 5) แบบทดสอบการยิงประตู

2. คุณภาพของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางทั้ง 2 ช่วงอายุที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพดังนี้

2.1 มีความเที่ยงตรง สามารถนำไปใช้ได้ โดยการหาค่าความสอดคล้อง (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 5 คน

2.2 มีความเชื่อมั่นระดับสูง จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบโดยวิธีของเพียร์สัน จากครั้งที่ 1 และจากครั้งที่ 2

2.3 ความเป็นปรนัยสูง จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบโดยวิธีของเพียร์สัน จากผู้เชี่ยวชาญ 2 คน

2.4 มีค่าอำนาจจำแนก เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด ($t \geq 1.75$) จากการทดสอบค่าที โดยสามารถจำแนกนักกีฬาที่มีความสามารถสูงและความสามารถต่ำออกจากกันได้

อภิปรายผล

จากการที่ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬาที่มีการฝึกนักกีฬาฟุตบอล 9 โรงเรียน และเลือกมา 5 โรงเรียนจากการสุ่มอย่างง่าย ผลการวิจัยนี้พบว่า แบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความครอบคลุมทักษะการเล่นฟุตบอลในตำแหน่งกองกลาง ประกอบด้วยแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง จำนวน 5 รายการ ได้แก่ 1) แบบทดสอบทักษะการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง 2) แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด 3) แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย 4) แบบทดสอบการเลี้ยงฟุตบอลซิกแซก 5) แบบทดสอบการยิงประตู ในแต่ละรายการผู้วิจัยขออภิปรายผลดังนี้

1) แบบทดสอบทักษะการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง ผู้วิจัยเห็นว่า จากการสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง แบบทดสอบทักษะการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทางนั้นมีความจำเป็นต่อการพัฒนาการเคลื่อนที่ เนื่องจากการเล่นฟุตบอลตำแหน่งกองกลางจำเป็นต้องเคลื่อนที่อยู่ตลอดเวลาซึ่งในเกมรุกตำแหน่งกองกลางจะต้องเคลื่อนที่เพื่อไปรับบอลและเชื่อมเกมระหว่างกองหลังและกองหน้า ตั้งแต่ช่วยทีมในจังหวะการบุก และเมื่อเสียบอลให้อีกฝ่าย พวกเขาต้องพยายามแย่งบอลให้ได้ก่อนกองหลัง นอกจากนี้ในการบุกขึ้นไปทำประตู กองกลางต้องรีบลงมา

ตั้งรับตามตำแหน่งที่ยืน ซึ่งกองกลางนั้นต้องเล่นเกือบทั่วสนาม เมื่อถึงคราวรับพวกเขาจะลงมาช่วยตั้งรับและเมื่อจะบุกเขาจะรีบเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วขึ้นไปช่วยกองหน้าในการบุก (สารานุกรมเสรี. 2559: ออนไลน์) ดังนั้น ตำแหน่งกองกลางจึงจำเป็นต้องมีแบบทดสอบทักษะการเคลื่อนที่ในการเปลี่ยนทิศทางเพื่อให้นักกีฬาสามารถนำไปทดสอบและพัฒนาการเคลื่อนที่ในการเล่นกีฬาฟุตบอลของตนให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ พิทยา สันตะวงศ์ (2547) ที่ศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา ผลการวิจัยพบว่า ในการเคลื่อนที่รับลูกฟุตบอลผู้เข้ารับการทดสอบควร มีผลการทดสอบอยู่ในระดับดีขึ้นไป รวมถึงการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทางในการสกัดกั้นซึ่งต้องมีผลการทดสอบอยู่ในระดับดีเช่นกัน และทักษะการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทางนี้ยังช่วยพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวในการเล่นฟุตบอลอีกด้วย เมื่อผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปทดสอบนักกีฬาจึงได้รับความสนใจ ซึ่งเป็นสิ่งแปลกใหม่ที่นักกีฬายังไม่เคยได้รับการทดสอบ ทั้งนี้ ประวิทย์ ไชยสาม (2535) ได้กล่าวไว้อีกว่า ทักษะและวิธีการฝึกแต่ละอย่างมีเทคนิคการฝึกที่มีลีลาสวยงาม ถ้าผู้เล่นฝึกทักษะได้อย่างถูกต้องย่อมทำให้การเคลื่อนไหวเป็นจังหวะมองดูแล้วสวยงาม ซึ่งเทคนิคส่วนตัวของผู้เล่นฟุตบอลเหล่านี้เกิดจากการฝึกทักษะการเคลื่อนไหวขึ้นพื้นฐานนั่นเอง ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการที่นักกีฬามีทักษะการเคลื่อนที่ที่ดีนั้นจะส่งผลต่อการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ พอลล์ และ มาร์ค วิลเลียม (2003) ที่ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการรับรู้ความสามารถและความเข้าใจในการเล่นฟุตบอลหลายมิติ ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้และความเข้าใจในทักษะทำให้เกิดความเชี่ยวชาญในการพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวและความเข้าใจในการเคลื่อนที่ขณะเล่นฟุตบอล

2) แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด ผู้วิจัยเห็นว่าการสร้างแบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนดเป็นแบบทดสอบที่ช่วยพัฒนาการควบคุมฟุตบอลกลางอากาศให้อยู่ในพื้นที่หรือบริเวณที่ผู้เล่นสามารถควบคุมการเล่นแล้วสามารถส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมายได้อย่างแม่นยำ เนื่องจากกองกลางจะมีบทบาทในการป้องกันเมื่อฝ่ายตรงข้ามบุก แต่กองกลางบางคนที่ทำหน้าที่เป็นตัวทำเกมรุกไปข้างหน้าในแนวลึกหรือทำเกมรับโดยเคลื่อนตัวลงต่ำในแนวหลัง ซึ่งกองกลางสามารถกำหนดจังหวะการส่งบอลได้จากตำแหน่งที่สามารถผ่านบอล และต้องคาดการณ์การเคลื่อนที่ของผู้เล่นและการเคลื่อนที่ของลูกบอลได้ดี นอกจากนี้ยังต้องมีทักษะในการส่งและครอบครองบอลภายใต้ความกดดันได้ดีอีกด้วย และต้องมีทักษะในการส่งบอลระยะไกลได้อย่างแม่นยำเพื่อให้เพื่อนบุก (สารานุกรมเสรี. 2559: ออนไลน์) ซึ่งแบบทดสอบนี้สามารถนำไปใช้ในการทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางได้ สอดคล้องกับ สมเกียรติ ภูมิรินทร์ (2547) ที่ศึกษาเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร พบว่าทักษะการรับและการส่งบอลกระทบฝ่าผน มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ทดสอบกับนักเรียนที่เป็นนักกีฬาได้ และสอดคล้องกับ ณัชชา เพทไสย (2548) ที่ศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบการส่งบอลด้วยข้างเท้าด้านใน และแบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลด้วยเท้า ที่สร้างขึ้นมีคุณภาพเหมาะสมในการนำไปใช้ทดสอบกับนักเรียน และเมื่อนำไปทดสอบกับนักกีฬาพบว่า แบบทดสอบมี

ความเหมาะสมกับการเล่นในตำแหน่งกองกลาง สามารถนำไปฝึกหรือพัฒนาทักษะการรับและการส่งฟุตบอลให้ตรงเป้าหมายได้ ดังที่ บุญรอด สาดแพง (2546) ได้กล่าวว่า การรับบอลโดยบังคับลูกบอลที่เคลื่อนที่มาในลักษณะต่าง ๆ ให้อยู่กับเท้าบนพื้นดินหรือเคลื่อนไหวไปในลักษณะที่ครอบครอง หลักทั่ว ๆ ไปหมายถึงเท้าของผู้เล่นและร่างกายจะต้องอยู่ในมุมของลูกบอลที่เคลื่อนที่เข้ามา แล้วบังคับให้ลูกบอลหยุดนิ่งหรือเคลื่อนไหวไปในทิศทางที่ต้องการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ โนบุโยชิ ฟูโมโต และโคจิ คุมะโกดะ (2014) ที่ศึกษาเรื่อง การทดสอบทักษะในการเล่นฟุตบอล ผลการวิจัยพบว่าหากนักกีฬาที่มีทักษะของฟุตบอลที่ดีไม่จำเป็นจะเป็นการรับบอลหรือการส่งบอลจะส่งผลต่อการเล่นฟุตบอลเป็นทีมได้ดีเช่นกัน

3) แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย ผู้วิจัยเห็นว่า จากการสร้างแบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย 3 ทิศทาง คือ ด้านซ้าย ด้านหน้า และด้านขวา เป็นแบบทดสอบการส่งบอล ผู้ทดสอบสามารถมองเห็นทิศทางในการส่งลูกฟุตบอลได้อย่างชัดเจน และเป็นแบบทดสอบที่ช่วยพัฒนาการส่งลูกฟุตบอลด้วยความเร็วและแม่นยำ จึงเป็นแบบทดสอบที่เหมาะสมกับการเล่นฟุตบอลในปัจจุบัน ซึ่งการเล่นฟุตบอลในตำแหน่งกองกลางนั้นหน้าที่ของตำแหน่งกองกลางคือการสร้างโอกาสทำประตูด้วยวิสัยทัศน์ที่เหนือชั้นและทักษะการส่งบอลที่กองกลางต้องมีคนที่จะเล่นกองกลางต้องมีความชำนาญในการส่งบอล และที่สำคัญกว่านั้นก็คือการอ่านการเคลื่อนไหวของกองหลังเพื่อส่งบอลไปให้ศูนย์หน้าทำประตู (สารานุกรมเสรี. 2559: ออนไลน์) เมื่อนำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักกีฬาพบว่านักกีฬามีทักษะการส่งบอลด้วยข้างเท้าด้านในที่ดี นอกจากนี้ยังต้องมีความคล่องแคล่วว่องไวและมีทักษะการควบคุมบอลได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับ บุญรอด สาดแพง (2546) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาส โดยสร้างแบบทดสอบทักษะการส่งและการรับบอลกระทบฝ่าผนัก เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถที่จะนำไปใช้ทดสอบกับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสได้ และสอดคล้องกับ ณัชชา เพทไสย (2548) ที่ศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าการสร้างแบบทดสอบการส่งบอลด้วยข้างเท้าด้านในมีคุณภาพเหมาะสมที่จะนำไปใช้ทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ครูว์ (Crew. 1968) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบทักษะความแม่นยำในการส่งลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผนัก ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าการฝึกทักษะการส่งบอลด้วยข้างเท้าด้านในมีความสำคัญต่อการส่งบอลให้ตรงเป้าหมาย ตรงกับคำกล่าวของ บุญรอด สาดแพง (2546) ที่กล่าวไว้ว่า การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในหรืออาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ลูกแป” นับว่าเป็นการเตะที่ง่าย เป็นการเตะที่มีความแน่นอน รวดเร็ว และแม่นยำมากในการแข่งขันครั้งหนึ่งๆ ผู้เล่นจะเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 เพราะการเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในนั้นใช้ได้ในทุกโอกาสและทุกสถานการณ์ ไม่ว่าลูกนั้นจะอยู่บนพื้นดิน หรือลอยในอากาศ แล้วแต่ความต้องการของผู้เตะ ถ้าจะให้ได้ผลแน่นอนและแม่นยำ ต้องเตะระยะสั้น ๆ ใกล้ เช่น การส่งผ่าน หรือยิงประตู โดยเฉพาะในระยะทางไม่เกิน 20 เมตร

4) แบบทดสอบการเลี้ยงฟุตบอลซิกแซก ผู้วิจัยเห็นว่า จากการสร้างแบบทดสอบการเลี้ยงฟุตบอลซิกแซกเป็นแบบทดสอบการเคลื่อนที่ไปข้างหน้าพร้อมกับลูกฟุตบอล แบบทดสอบนี้เมื่อนำไปทดสอบกับนักกีฬาพบว่า นักกีฬาให้ความสนใจสามารถปฏิบัติ และเข้าใจแบบทดสอบได้เป็นอย่างดี เนื่องจากรูปแบบของแบบทดสอบมีความแปลกใหม่และแบบทดสอบนี้สามารถนำไปพัฒนานักกีฬาให้มีความสามารถในการเลี้ยงฟุตบอลทิศทางต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี ดังที่ ชาญวิทย์ ผลชีวิน (2551) ได้กล่าวไว้ว่า การเล่นฟุตบอลในปัจจุบัน ผู้เล่นกองกลางจะต้องอาศัยการครอบครองลูกที่เหนียวแน่นรวมถึงการเคลื่อนที่ไปทางด้านปีกซ้ายและขวาเพื่อเปิดพื้นที่ว่างตรงกลางให้กองกลางขึ้นมาสนับสนุน ซึ่งการครอบครองลูกบอลอันดับแรกของกองกลางนั้นจะต้องได้รับการฝึกเทคนิคการครอบครองเป็นอย่างดี โดยอาศัยความแม่นยำหรือเลี้ยงบอลทะลุทะลวงขึ้นไปแดนหน้า เราจึงไม่สามารถกำหนดได้แน่นอนว่าเทคนิคแบบใดที่กองกลางต้องการมากที่สุด แต่สิ่งสำคัญคือการสร้างและใช้ประโยชน์จากพื้นที่ว่างในการครอบครองบอลเพื่อส่งบอลผ่านไปยังกองหน้าในการทำประตู สอดคล้องกับ บุญรอด สาดแพง (2546) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การพาลูกบอลไปด้วยการใช้เท้าทั้งสองข้างสลับกัน จะเป็นการเดินหรือวิ่งก็ตาม เราสามารถที่จะพาลูกบอลไปได้ตามทิศทางที่ต้องการได้ช้า เร็วหรือหลบหลีกด้วยการใช้เท้าทั้งสองข้างบังคับลูกบอลนั่นเอง รวมทั้งการหลอกหลอ ป้อนกันหรือการเลี้ยงบอลไปยังประตู การเลี้ยงหรือบังคับลูกบอลให้อยู่ในครอบครองนับว่ามีประโยชน์มากในการเล่นฟุตบอล สอดคล้องกับ วิชิต สุโพธิ์ (2548) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในจังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบทักษะการเลี้ยงฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีคุณภาพเหมาะสมที่จะนำไปใช้ทดสอบนักเรียนชาย และยังสอดคล้องกับ สมเกียรติ ภูมิรินทร์ (2547) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร ที่ได้สร้างแบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูกบอล ซึ่งแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพที่เหมาะสมที่จะนำไปใช้ทดสอบกับนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และยังสอดคล้องกับ คาเรน มิลเลอร์ (2012) ที่ศึกษาเรื่อง ผลกระทบต่อทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลของเด็กวัย 8-10 ปี ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการเลี้ยงฟุตบอลที่มีขนาดต่างกัน ไม่มีความแตกต่างของระดับทักษะการเลี้ยงฟุตบอล ดังนั้นแบบทดสอบทักษะการเลี้ยงฟุตบอลซิกแซก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจึงเป็นแบบทดสอบที่ช่วยพัฒนาทักษะของนักกีฬาได้

5) แบบทดสอบการยิงประตู ผู้วิจัยเห็นว่า จากการสร้างแบบทดสอบทักษะการยิงประตูในระยะไกล ผู้เล่นตำแหน่งกองกลางจะมีโอกาสในการทำประตูระยะไกล และเป็นแบบทดสอบที่สามารถช่วยพัฒนาการยิงประตูระยะไกลให้มีความแม่นยำได้ ซึ่งเป็นระยะที่กองกลางสามารถจะทำประตูได้ เมื่อนำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักกีฬา นักกีฬาให้ความสนใจในการทดสอบ ซึ่งแบบทดสอบมีความแตกต่างของระยะทางในการยิงให้มีความยากมากขึ้น ดังข้อมูลที่ปรากฏใน สารานุกรมเสรี (2559: ออนไลน์) ได้กล่าวถึง ตำแหน่งผู้เล่นกองกลางไว้ว่า กองกลางจะเป็นผู้เล่นที่ช่วยทีมในจังหวะบุก ซึ่งหน้าที่ของตำแหน่งนี้คือการสร้างโอกาสในการทำประตูด้วยวิสัยทัศน์ที่เหนือชั้นและทักษะของพวกเขา คนที่จะเล่นในตำแหน่งกองกลางต้องมีความชำนาญในการส่งบอล และสิ่งสำคัญกว่านั้น

ก็คือการอ่านการเคลื่อนไหวของกองหลังเพื่อส่งไปให้กองหน้าเพื่อทำประตู บางครั้งตำแหน่งกองกลางตัวรุกจึงถูกเรียกว่า “เตรกวาร์ตีสตา” ซึ่งรู้จักกันดีในการยิงประตูจากระยะไกล สร้างสรรค์เกมบุกในการทำประตู (สารานุกรมเสรี. 2559: ออนไลน์) นอกจากนี้ บุญรอด สาตแพง (2546) ยังกล่าวไว้อีกว่า การเตะลูกหลังทำให้ลูกบอลเด้งไปกับพื้นนั้นเหมาะสำหรับการยิงประตู เพราะเป็นลูกที่มีความรวดเร็ว รุนแรง ถ้าเตะถูกวิธี ผู้รักษาประตูจะรับลูกบอลได้ยากมาก ในบางโอกาสยังใช้ส่งลูกบอลในระยะไกลได้ด้วยแต่การเตะลูกหลังเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับ สีชาติ คำหอมกุล (2544) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีความเหมาะสมสามารถนำไปทดสอบกับนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสุพรรณบุรีได้ และยังสอดคล้องกับ วาเนอร์ (Warner. 1950) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับการพัฒนานักฟุตบอลในระดับมหาวิทยาลัยพบว่าผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบการเตะลูกโทษที่แม่นยำซึ่งแบบทดสอบนี้จะสามารถพัฒนาการยิงลูกโทษได้อย่างแม่นยำได้ และยังสอดคล้องกับ พิทยา สันตะวงศ์ (2547) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษา แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลหลบลูกเร็วยิงประตู และแบบทดสอบการยิงประตูเร็ว ได้กล่าวไว้ว่าผู้เข้ารับการทดสอบควรจะอยู่ในระดับดี ผู้วิจัยจึงเห็นว่า แบบทดสอบการยิงประตูหากนำแบบทดสอบมาทดสอบกับนักกีฬาก็เกิดความชำนาญแล้ว จะเป็นการช่วยพัฒนาการยิงประตูในระยะไกลได้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย ความเที่ยงตรง ดัชนีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการทดสอบ จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน รุนอายุ 13-15 ปีและรุนอายุ 16-18 ปี พบว่ามีความเที่ยงตรงของแบบทดสอบมีดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ โดยการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ซึ่งแบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง มีค่าดัชนีความสอดคล้องดี 0.8-1.0 ดังที่ บุญส่ง โกสะ (2547) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบที่เที่ยงตรงสามารถให้ความหมายอย่างคร่าว ๆ เป็นการที่ดีในแง่ของวัตถุประสงค์ของแบบทดสอบ และตรงตามเกณฑ์ของการสร้างแบบทดสอบ ในความที่กว้างออกไปอีกคือ ความเที่ยงตรงเป็นเป็นการแปลความหมายของการทดสอบได้ดี เป็นเรื่องของความสอดคล้องกันระหว่างสิ่งที่แบบทดสอบวัดออกมาได้กับสิ่งที่ต้องการจะวัด ซึ่งสอดคล้องกับ Clarke (1967) กล่าวว่า “แบบทดสอบที่สามารถวัดในสิ่งที่ต้องการวัดได้ แสดงว่า แบบทดสอบนั้นมีความเที่ยงตรง” ความเชื่อมั่น โดยการศึกษาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยวิธีของเพียร์สัน ระหว่างคะแนนการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 พบว่า รุนอายุ 13-15 ปี และรุนอายุ 16-18 ปี มีค่าความเชื่อมั่นปานกลาง ดังที่ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2539: 311) กล่าวว่า

ถ้ามีค่าตั้งแต่ .00 - .20 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นต่ำมาก

ถ้ามีค่าตั้งแต่ .21 - .40 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นต่ำ

ถ้ามีค่าตั้งแต่ .41 - .70 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นปานกลาง

ถ้ามีค่าตั้งแต่ .71 - 1.00 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นสูง

สอดคล้องกับ พิชิต ภูติจันทร์ (2547) ได้กล่าวว่า ถึงคุณลักษณะของเครื่องมือวัดผลที่ดีไว้ว่า มีความเชื่อมั่น มีความยากพอเหมาะ มีอำนาจจำแนก มีประสิทธิภาพมีความยุติธรรม ใช้คำถามลึก ใช้คำถามเฉพาะเจาะจง การมีเกณฑ์เทียบผล และมีคำชี้แจงที่เป็นมาตรฐาน

ความเป็นปรนัย โดยการนำไปทดสอบทักษะกับนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬาทดลอง ใช้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวกัน แล้วนำคะแนนที่ได้จากกรรมการทั้ง 2 คน มาศึกษาความสัมพันธ์ภายในซึ่งกันและกันพบว่าในแบบทดสอบรุ่นอายุ 13-15 ปี และรุ่นอายุ 16-18 ปี มีความเป็นปรนัย อยู่เกณฑ์สูงดังที่ คำผาง ศรีท้าวปากดี (2546) ได้กล่าวว่าคุณสมบัติแบบทดสอบที่ดีไว้ว่า แบบทดสอบที่ดีต้องมีความเป็นปรนัย คือมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการให้คะแนนในการทดสอบ แม้ว่าข้อทดสอบที่นำไปใช้นั้นใครจะเป็นผู้ให้คะแนนก็ตามทุกคนจะได้คะแนนเหมือนกันหมด ความเป็นปรนัยของแบบทดสอบมีคุณสมบัติดังนี้ มีรายละเอียดและข้อชี้แจงในการนำไปใช้ให้แจ่มชัดแน่นอน ง่ายและสะดวกแก่การใช้ ผลของการทดสอบนำไปคำนวณค่าทางคณิตศาสตร์ได้ ข้อทดสอบต้องมีกรรมวิธีทางวิทยาศาสตร์และมีสภาพคงที่ ซึ่งสอดคล้องกับ Baumgartner; & Jackson (1975) ได้อธิบายไว้ว่า “ความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทางพลศึกษาสามารถศึกษาได้จากการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ของคะแนนผู้ใช้แบบทดสอบ 2 คน ซึ่งแบบทดสอบทางพลศึกษาที่มีความเป็นปรนัยค่อนข้างสูงนั้นจะต้องมีวิธีดำเนินการสอบเป็นมาตรฐาน และมีเกณฑ์การให้คะแนนที่แน่นอน ชัดเจนยุติธรรม ซึ่งแสดงถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของแบบทดสอบ” ดังนั้นแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาโรงเรียนกีฬา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจึงมีความชัดเจนในวิธีดำเนินการทดสอบ มีความคงที่ในการให้คะแนน และแปลความหมายของคะแนนเป็นอย่างเดียวกันไม่คำนึงถึงว่าใครจะเป็นผู้ทำการทดสอบให้คะแนนจะได้ผลตรงกัน

ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบพบว่า รุ่นอายุ 13-15 ปี และรุ่นอายุ 16-18 ปี มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ในระดับสูงซึ่งมีการทดสอบค่าที่ ($t \geq 1.75$) แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นนั้นสามารถแยกแยะนักกีฬาที่มีความสามารถสูงและต่ำ ดังที่ วิริยา บุญชัย (2529) กล่าวว่า คุณลักษณะของข้อสอบอย่างหนึ่งคืออำนาจจำแนก แบบทดสอบที่สามารถแยกคนเก่ง ปานกลาง อ่อน และอ่อนมาก หรือได้คะแนนแตกต่างกัน จะช่วยให้การวัดผลและประเมินมีประสิทธิภาพของค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ ซึ่งสอดคล้องกับ Barrow (1979) ได้กล่าวไว้ว่า มาตรฐานทางเทคนิคที่ผู้สร้างหรือพัฒนาแบบทดสอบ ควรได้ทำการวิเคราะห์ขั้นตอน และระบบสถิติต่าง ๆ คือ ความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น และความเป็นปรนัย และแบบทดสอบที่ดีจะต้องมีความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น และมีความเป็นปรนัย ดังนั้นแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จึงสามารถที่จะนำไปใช้ทดสอบกับนักกีฬาโรงเรียนกีฬาได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยขอเสนอแนะสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ผู้ฝึกสอนควรบอกวัตถุประสงค์ของการทดสอบ อธิบายประโยชน์ที่ได้รับจากการทำ แบบทดสอบให้นักกีฬาทราบเพื่อกระตุ้นให้นักกีฬาได้ทำตามเต็มความสามารถ
2. ในการนำแบบทดสอบไปใช้ผู้ทดสอบควรศึกษาวิธีการและรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการทดสอบการให้คะแนน ให้ละเอียดก่อนนำไปใช้ และในการคัดเลือกนักกีฬาในตำแหน่งกองกลางควรจะต้องเลือกนักกีฬาที่ทำการเล่นในตำแหน่งนั้นโดยตรงไม่นำนักกีฬาที่เล่นในตำแหน่งอื่นมาทำการทดสอบ เนื่องจากการเล่นในแต่ละตำแหน่งมีความเฉพาะพิเศษแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งอื่น ๆ เช่น ตำแหน่งกองหลัง กองหน้า และผู้รักษาประตู เพื่อให้มีแบบทดสอบวัดทักษะได้ตรงตามตำแหน่ง
2. สร้างโปรแกรมฝึกเฉพาะตำแหน่งกองกลางให้สอดคล้องกับแบบทดสอบ
3. ควรนำแบบทดสอบทักษะฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางไปใช้จริงเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบทดสอบ

บรรณานุกรม

- กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2535). *ฟุตบอล*. กรุงเทพฯ: สยามสปอร์ตปริ้นติ้ง.
- ชาญวิทย์ ผลชีวิน. (2551). *Football*. การกีฬาแห่งประเทศไทย. กรุงเทพฯ: รวมการพิมพ์.
- ณัฏฐา เพทไสย. (2548). *การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปทุมธานี*. ปริญญาโท ศศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. (2533). *สถิติวิจัย 1*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: พิชายูเพลส.
- บุญรอด สาดแพง. (2546). *แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักกีฬาชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาส จังหวัดสมุทรสาคร*. ปริญญาโท ศศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ประวิทย์ ไชย. (2535). *เทคนิคการฝึกฟุตบอล*. กรุงเทพฯ: พุทธบูชาการพิมพ์.
- ประโยค สุทธิสง่า. (2541). *การบริหารเชิงกลยุทธ์สู่ความเป็นเลิศของโค้ชฟุตบอล*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- (2542). *ตำราผู้ฝึกและกรรมการกีฬาฟุตบอล*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ผาณิต บิลมาศ. (2548). *การทดสอบและประเมินผลพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พิทยา สันตะวงศ์. (2547). *การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬา*. วิทยานิพนธ์ ปศ.ม. (พลศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- พิมล อรุณศิริกุล. (2542). *การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา*. ปริญญาโท ศศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พูนศักดิ์ ปรเกษมบุตร. (2532). *การทดสอบและการประเมินผลพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- ฟุตบอล. (2559). *ประวัติกีฬาฟุตบอล*. สืบค้นเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2559, จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%9F%E0%B8%B8%E0%B8%95%E0%B8%9A%E0%B8%AD%E0%B8%A5>
- ภัทรา นิคมานนท์. (2540). *การประเมินและการสร้างแบบทดสอบ*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการทดสอบและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยครูจันทระเกษม. ถ่ายเอกสาร.

โรงเรียนกีฬาจังหวัดนครราชสีมา. (2559). ประวัติโรงเรียนกีฬานครราชสีมา.

สืบค้นเมื่อ 23 เมษายน 2559, จาก <http://www.ntss.ac.th/history.php>

ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

----- (2543). การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2539). การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.

----- (2541). หลักสูตรพลศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

วิจิต สุโพธิ์. (2548). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในจังหวัดปทุมธานี. ปรินูญานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

วินัด คงใจดี; และสังเวียน ปิ่นะกำลัง. (2556). การสร้างแบบทดสอบและเกณฑ์ปกติทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 3. วารสารศึกษาศาสตร์ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น. 7(2): 166-173.

วิริยา บุญชัย. (2529). การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ศุภชัย กองเกิด. (2545). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักกีฬาชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พลศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.

สมเกียรติ ภูมรินทร์. (2547). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

สมคิด ยอดระบำ. (2544). คุณลักษณะที่ดีของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลไทยแลนด์ยูนิเวอร์ซิตีลีก ตามการรับรู้ของผู้จัดการทีมผู้ฝึกสอนและนักฟุตบอล. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.

สมบัติ เครือสาย. (2545). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ปรินูญานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

สารานุกรมเสรี. (2559). ตำแหน่งผู้เล่นกองกลาง สืบค้นเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2559, จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/>

สีชาติ คำหอมกุล. (2544). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดสุพรรณบุรี. ปรินูญานิพนธ์ ศศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

สุชาติ มุกกัณฑ์. (2534). เปรียบเทียบความสามารถทางกายและความสามารถด้านทักษะระหว่างนักฟุตบอลทีมชาติไทยกับนักฟุตบอลทีมอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- สุพิตร สมหาโต. (2530). *หลักและวิธีสอนพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุรพล สารผล. (2531). *ฟุตบอล*. กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- สุวิมล ตั้งสัจพจน์. (2526). *การวัดผลและการประเมินผลพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Abdussalam, Kannian. (2016). Kickingability Skills: Construction of Norms on Kuhn's Soccer Test. *Index Copernicus Journal Master List, Doaj Directory of open Acces Journals*. Science, Movement and heal Th Vol. 1: 2016. The journal is indexed in: Ebsco, Sport Discus.
- Hassan, Sadeghi. (2010). *Department of Sports Studies, the Mental Skills Training of University Soccer Players*. University Putra Malaysia.
- Kumagai., Nobuyoshi Fumoto; & Koji. (2014). *A Consideration of the Validity of Skill Tests from a New Viewpoint Keeping Utility in Mind."*Faculty of Education. Does a Player whose Ball Juggling Skill is the Best shows the Best Ability in a Soccer Game?: Hirosaki University "Goshogawara City.
- Miller., Karen S. (2012). *The Effects on Soccer Dribbling Skills When Training with Two Different Sized Soccer Balls*. Submitted to the graduate degree program in Health, Sport, and Exercise Sciences and the Graduate Faculty of the University of Kansas in partial fulfillment of the requirements for the degree of Master of Science in Education.
- Willgoose, Carl E. (1961). *Evaluation in Health Education and Physical Education*. New York: McGraw-Hill, Book Company, Inc.
- Williams, Paul Ward; & A. Mark. (2003). *The Multidimensional Nature of Expert Performance*. Perceptual and Cognitive Skill Development in Soccer: Liverpool John Moores University.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางสำหรับนักกีฬาฟุตบอล
โรงเรียนกีฬา

**แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง
สำหรับนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬา**

วัตถุประสงค์

เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางและเกณฑ์ปกติสำหรับนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬา ช่วงอายุ 13-15 ปี ซึ่งประกอบด้วย แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่ง 1 ตำแหน่ง 5 ทักษะ 5 รายการ

1. แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง

- 1.1 แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง
- 1.2 แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด
- 1.3 แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอล
- 1.4 แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก
- 1.5 แบบทดสอบการยิงประตู

1. แบบทดสอบทักษะตำแหน่งผู้เล่นกองกลาง

1.1 แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง

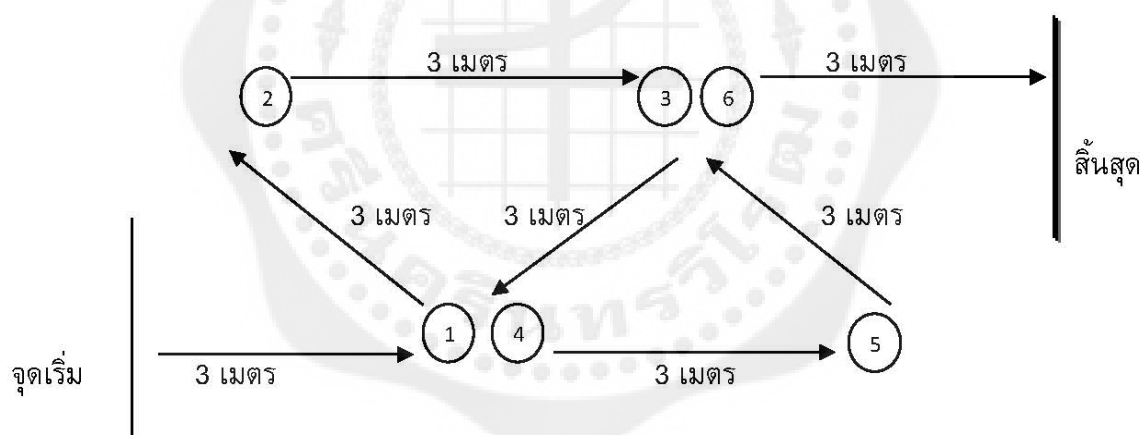
จุดมุ่งหมาย เพื่อทดสอบความสามารถในการเคลื่อนที่ของผู้เล่นในตำแหน่งกองกลาง
อุปกรณ์

1. เสือไม้หรือเสาพลาสติกสูง 2 เมตร จำนวน 6 ต้น
2. กรวยยาง
3. เทปวัด
4. นาฬิกา
5. นาฬิกาจับเวลา

วิธีการทดสอบ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบเตรียมพร้อมที่จุดเริ่มที่ผู้ให้การทดสอบกำหนดในท่าพร้อม เมื่อผู้ให้การทดสอบให้สัญญาณ “เริ่ม” ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเคลื่อนที่ด้วยความเร็วอ้อมเสาที่ 1 โดยเข้าทางด้านขวาของเสาเสมอ แล้ววิ่งถอยหลังย้อนกลับมาอ้อมยังเสาที่ 2 แล้ววิ่งตรงขึ้นไปอ้อมเสาที่ 3 แล้ววิ่งย้อนถอยหลังกลับมาอ้อมเสาที่ 4 แล้ววิ่งตรงขึ้นไปอ้อมเสาที่ 5 แล้ววิ่งย้อนถอยหลังอ้อมเสาที่ 6 แล้ววิ่งเข้าจุดสิ้นสุดที่ผู้วิจัยกำหนดแล้วหยุดเวลา

2. ให้ทำการทดสอบ 2 ครั้ง บันทึกครั้งที่ทำเวลาได้ดีที่สุด

รูปภาพที่ 1 การเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง

1. การให้คะแนน ผู้ทดสอบเริ่มจับเวลาเมื่อให้สัญญาณ “เริ่ม” และจะหยุดเวลาเมื่อผู้เข้ารับการทดสอบส่งบอลเข้าในจุดที่กำหนด

2. ให้บันทึกคะแนนที่ทำได้ดีที่สุด

1.2 แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด

จุดมุ่งหมาย เพื่อวัดความสามารถในการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางด้วยความเร็ว

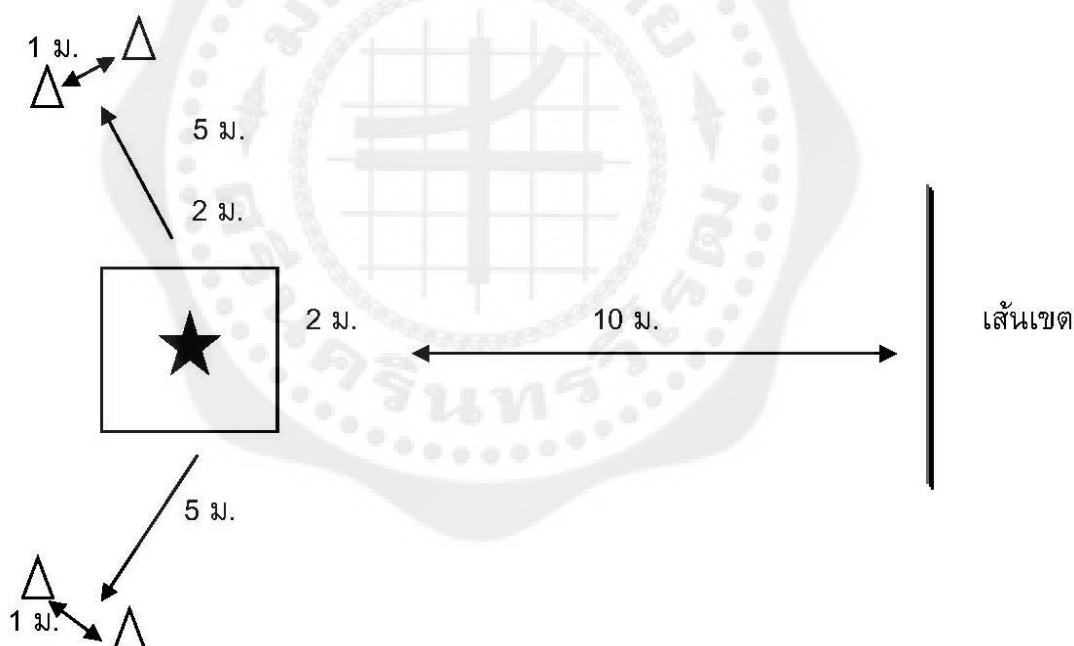
อุปกรณ์และสถานที่

1. สนามฟุตบอล	2. ลูกฟุตบอลเบอร์ 5 จำนวน 10 ลูก
3. กรวยยาง	4. เทปวัด

วิธีการทดสอบ

1. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบยืนอยู่ภายในช่องสี่เหลี่ยมที่กำหนด ผู้ให้การทดสอบยืนอยู่หลังเส้นเขต เมื่อผู้ให้การทดสอบให้สัญญาณเริ่ม ผู้ให้การทดสอบคอยโยนลูกฟุตบอลด้วยสองมือล่าง ไปให้ผู้รับการทดสอบ ซึ่งอยู่ภายในช่องสี่เหลี่ยมที่กำหนดให้ จำนวน 10 ครั้ง ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องพยายามรับลูกฟุตบอลที่ผู้ให้การทดสอบโยนให้ด้วยอวัยวะต่าง ๆ ตามกติกาซึ่งใช้ในการเล่นฟุตบอล แล้วส่งบอลกลับไปในช่องที่ผู้ให้การทดสอบกำหนด

2. ให้ทำการทดสอบ 2 ครั้ง บันทึกจำนวนลูกที่เตะเข้าช่องที่ทำได้มากที่สุด

รูปภาพที่ 2 การหยุดลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด

1. การให้คะแนนเมื่อผู้เข้ารับการทดสอบสามารถหยุดลูกที่ผู้ให้การทดสอบ โยนลูกฟุตบอลด้วยสองมือล่างไปให้จำนวนกี่ครั้งภายในช่องสี่เหลี่ยมแล้วส่งบอลเข้ายังช่องที่กำหนด บันทึกจำนวนครั้งที่ทำได้ หากผู้เข้ารับการทดสอบไม่สามารถรับลูกฟุตบอลและส่งบอลเข้าช่องที่กำหนดให้ ถือว่าไม่ได้คะแนนครั้งนั้น

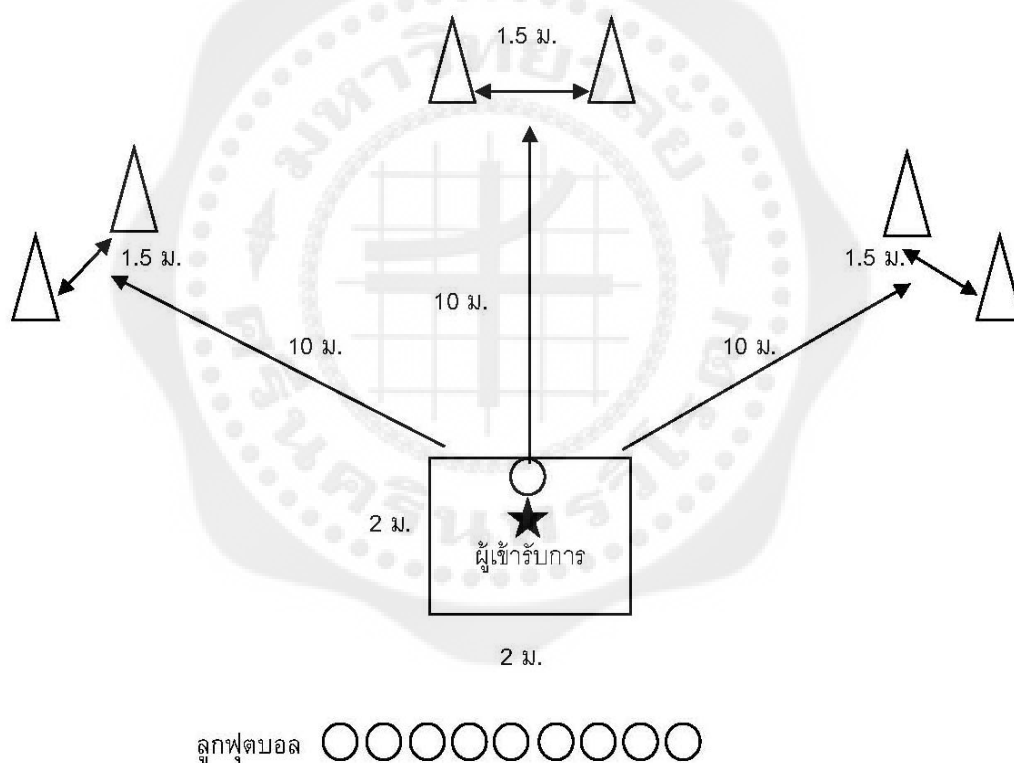
1.3 แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย

จุดมุ่งหมาย เพื่อทดสอบความแม่นยำในการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย
อุปกรณ์

1. ลูกฟุตบอลเบอร์ 5 จำนวน 10 ลูก
2. เทปวัด
3. กรวยจราจรหรือมาร์คเกอร์ 10 อัน
4. นาฬิกาจับเวลา

วิธีการทดสอบ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนพร้อมที่จุดส่งลูกที่ผู้ทดสอบกำหนด เมื่อผู้ให้การทดสอบให้สัญญาณ “เริ่ม” ให้ผู้เข้ารับการทดสอบส่งฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านในผ่านเข้าไปในช่องที่ผู้ให้การทดสอบกำหนด โดยเริ่มจากช่องซ้าย ช่องกลาง และช่องขวา วนไป ซึ่งมีเวลากำหนด 1 นาที
2. ให้ทำการทดสอบ 2 ครั้ง บันทึกจำนวนลูกที่เตะเข้าช่องที่ทำได้มากที่สุด

รูปภาพที่ 3 การส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย

1. การให้คะแนน ผู้เข้ารับการทดสอบเริ่มเมื่อให้สัญญาณ “เริ่ม” และจะหยุดเมื่อผู้ให้การทดสอบให้สัญญาณนกหวีดหยุด เมื่อเวลาครบ 1 นาที หากผู้เข้ารับการทดสอบส่งบอลไม่ผ่านช่องที่กำหนดให้ถือว่าไม่ได้คะแนน
2. การส่งบอลเข้าช่องที่กำหนดให้นับเป็น 1 คะแนน
3. ให้บันทึกคะแนนที่ดีที่สุด

1.5 แบบทดสอบการยิงประตู

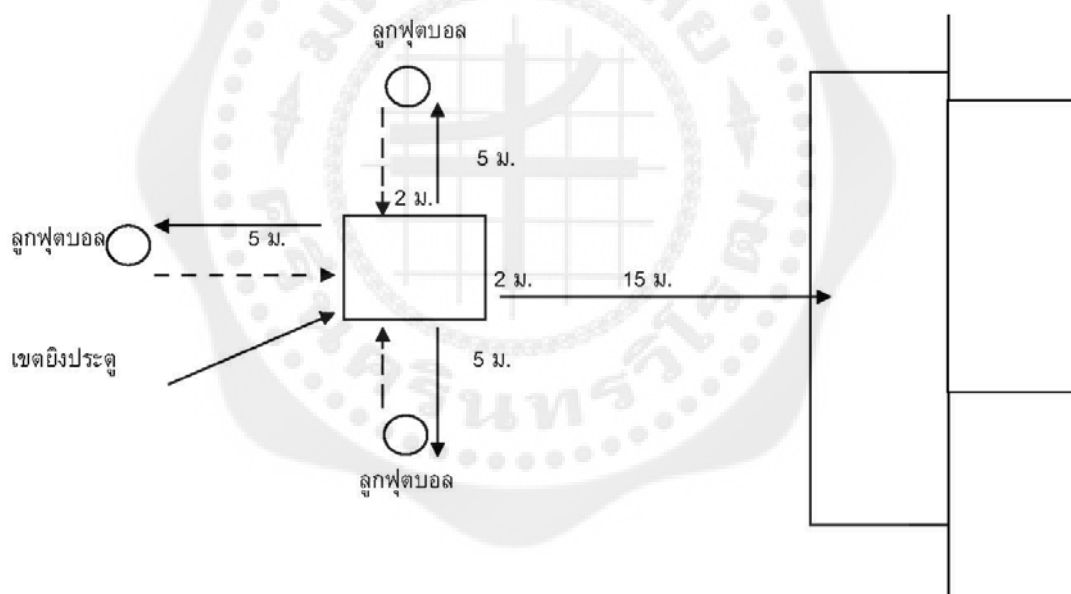
จุดมุ่งหมาย เพื่อทดสอบความสามารถในการยิงประตู

อุปกรณ์

1. ลูกฟุตบอลเบอร์ 5 จำนวน 3 ลูก
2. ประตูฟุตบอลขนาดมาตรฐาน
3. เทปวัด
4. กรวยยาง
5. นาฬิกา
6. นาฬิกาจับเวลา

วิธีการทดสอบ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนพร้อมในเขตยิงประตูที่มีความกว้าง 2 เมตร ยาว 2 เมตร
2. เมื่อผู้ให้การทดสอบให้สัญญาณ “เริ่ม” ให้ผู้เข้ารับการทดสอบวิ่งไปรับลูกฟุตบอลตามจุดที่วางไว้ แล้วเลี้ยงลูกฟุตบอลเข้ามายิงประตูด้วยความเร็วสูงสุดจนครบ 3 ลูก ซึ่งฟุตบอลแต่ละลูกจะอยู่ห่างจุดศูนย์กลางเขตยิงประตู 5 เมตร และจากเขตยิงประตูถึงเส้นแนวประตูเป็นระยะทาง 15 เมตร ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องยิงฟุตบอลให้ตกภายในกรอบ 6 หลาแล้วเข้าประตูจึงจะนับคะแนน

รูปภาพที่ 8 การยิงประตูเร็ว

การให้คะแนน

1. ผู้ทดสอบเริ่มจับเวลา 20 วินาที เมื่อให้สัญญาณ “เริ่ม” หากผู้เข้ารับการทดสอบยิงบอลไม่ทันเวลาที่กำหนดถือว่าไม่นับคะแนนในครั้งนั้น หากผู้เข้ารับการทดสอบยิงฟุตบอลเข้าประตูที่ฟุตบอลไม่ตกภายในกรอบ 6 หลาแล้วเข้าประตูถือว่าไม่ได้คะแนน

—————> การวิ่งด้วยความเร็ว
 - - - - - การเลี้ยงบอล

**แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง
สำหรับนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬา**

วัตถุประสงค์

เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลางและเกณฑ์ปกติสำหรับนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬา ช่วงอายุ 16-18 ปี ซึ่งประกอบด้วย แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่ง 1 ตำแหน่ง 5 ทักษะ 5 รายการ

1. แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง

- 1.1 แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง
- 1.2 แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอล
- 1.3 แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอล
- 1.4 แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก
- 1.5 แบบทดสอบการยิงประตู

1. แบบทดสอบทักษะตำแหน่งผู้เล่นกองกลาง

1.1 แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง

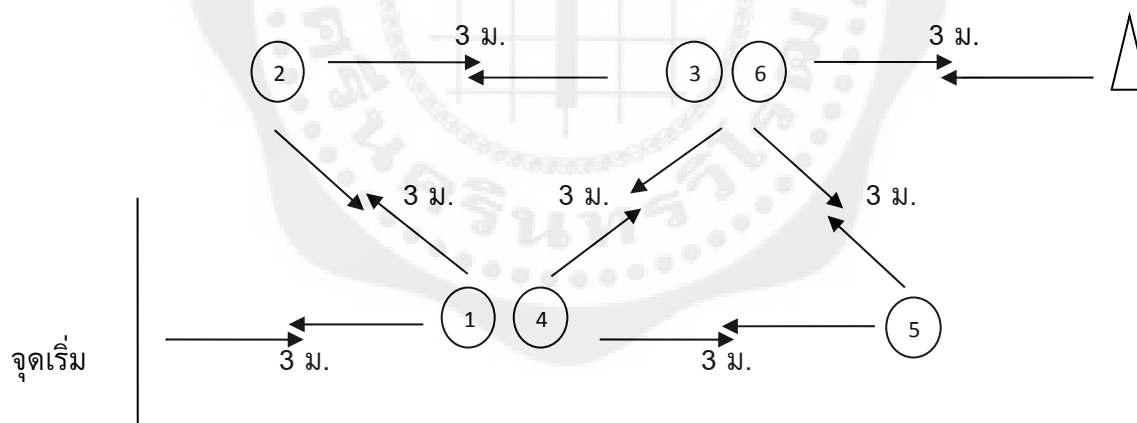
จุดมุ่งหมาย เพื่อทดสอบความสามารถในการเคลื่อนที่ของผู้เล่นในตำแหน่งกองกลาง
อุปกรณ์

1. เสामัดหรือเสาพลาสติกสูง 2 เมตร จำนวน 6 ต้น
2. กรวยยาง
3. เทปวัด
4. นาฬิกา
5. นาฬิกาจับเวลา

วิธีการทดสอบ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบเตรียมพร้อมที่จุดเริ่มที่ผู้ให้การทดสอบกำหนดในท่าพร้อม เมื่อผู้ให้การทดสอบให้สัญญาณ “เริ่ม” ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเคลื่อนที่ด้วยความเร็วอ้อมเสาที่ 1 โดยเข้าทางด้านขวาของเสาเสมอ แล้ววิ่งถอยหลังย้อนกลับมาอ้อมยังเสาที่ 2 แล้ววิ่งตรงขึ้นไปอ้อมเสาที่ 3 แล้ววิ่งย้อนถอยหลังกลับมาอ้อมเสาที่ 4 แล้ววิ่งตรงขึ้นไปอ้อมเสาที่ 5 แล้ววิ่งย้อนถอยหลังอ้อมเสาที่ 6 แล้ววิ่งอ้อมกรวยยางที่กำหนดพร้อมวิ่งย้อนกลับมายังเสาที่ผู้วิชัยกำหนดเมื่อผู้เข้ารับการทดสอบวิ่งเข้ามายังจุดเริ่มต้นแล้วหยุดเวลา

2. ให้ทำการทดสอบ 2 ครั้ง บันทึกครั้งที่ทำเวลาได้ดีที่สุด

รูปภาพที่ 1 การเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง

1. การให้คะแนน ผู้ทดสอบเริ่มจับเวลาเมื่อให้สัญญาณ “เริ่ม” และจะหยุดเวลาเมื่อผู้เข้ารับการทดสอบส่งบอลเข้าในจุดที่กำหนด
2. ให้บันทึกเวลาที่ทำได้ดีที่สุด

1.2 แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด

จุดมุ่งหมาย เพื่อวัดความสามารถในการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางด้วยความเร็ว

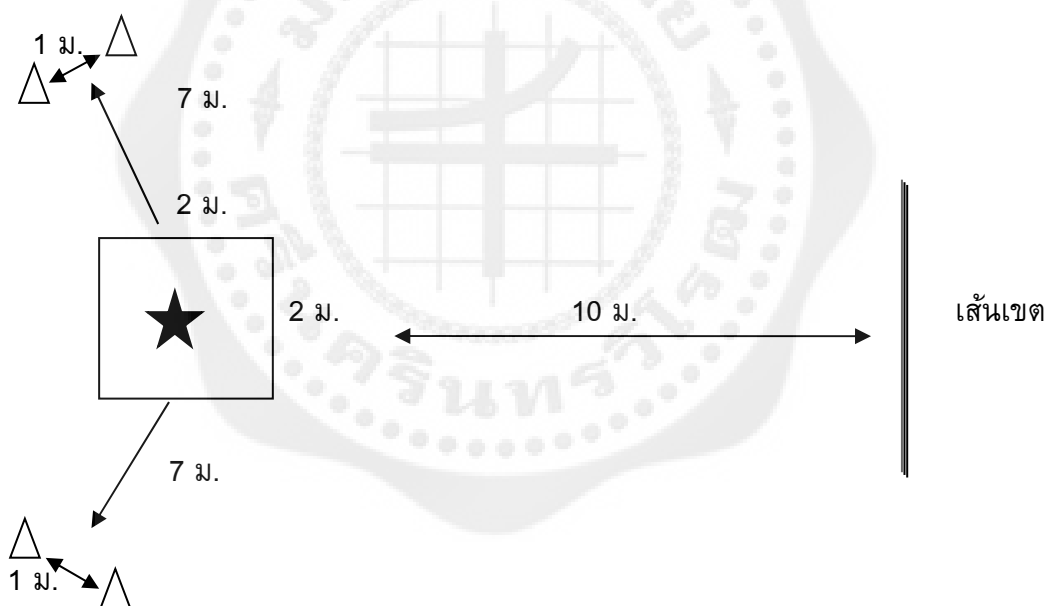
อุปกรณ์และสถานที่

1. สนามฟุตบอล	2. ลูกฟุตบอลเบอร์ 5 จำนวน 5 ลูก
3. กรวยยาง	4. เทปวัด

วิธีการทดสอบ

1. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบยืนอยู่ภายในช่องสี่เหลี่ยมที่กำหนด ผู้ให้การทดสอบยืนอยู่หลังเส้นเขต เมื่อผู้ให้การทดสอบให้สัญญาณเริ่ม ผู้ให้การทดสอบคอยโยนลูกฟุตบอลด้วยสองมือลงไปให้ผู้รับการทดสอบ ซึ่งอยู่ภายในช่องสี่เหลี่ยมที่กำหนดให้ จำนวน 10 ครั้ง ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องพยายามรับลูกฟุตบอลที่ผู้ให้การทดสอบโยนให้ด้วยอวัยวะต่าง ๆ ตามกติกาซึ่งใช้ในการเล่นฟุตบอล แล้วส่งบอลกลับไปในช่วงที่ผู้ให้การทดสอบกำหนด

2. ให้ทำการทดสอบ 2 ครั้ง บันทึกจำนวนลูกที่เตะเข้าช่องที่ทำได้มากที่สุด

รูปภาพที่ 2 การหยุดลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด

1. การให้คะแนนเมื่อผู้เข้ารับการทดสอบสามารถหยุดลูกที่ผู้ให้การทดสอบ โยนไปให้จำนวนกี่ครั้งภายในช่องสี่เหลี่ยมแล้วส่งบอลเข้ายังช่องที่กำหนด บันทึกจำนวนครั้งที่ทำได้ หากผู้เข้ารับการทดสอบไม่สามารถรับลูกฟุตบอลและส่งบอลเข้าช่องที่กำหนดให้ ถือว่าไม่ได้คะแนนครั้งนั้น

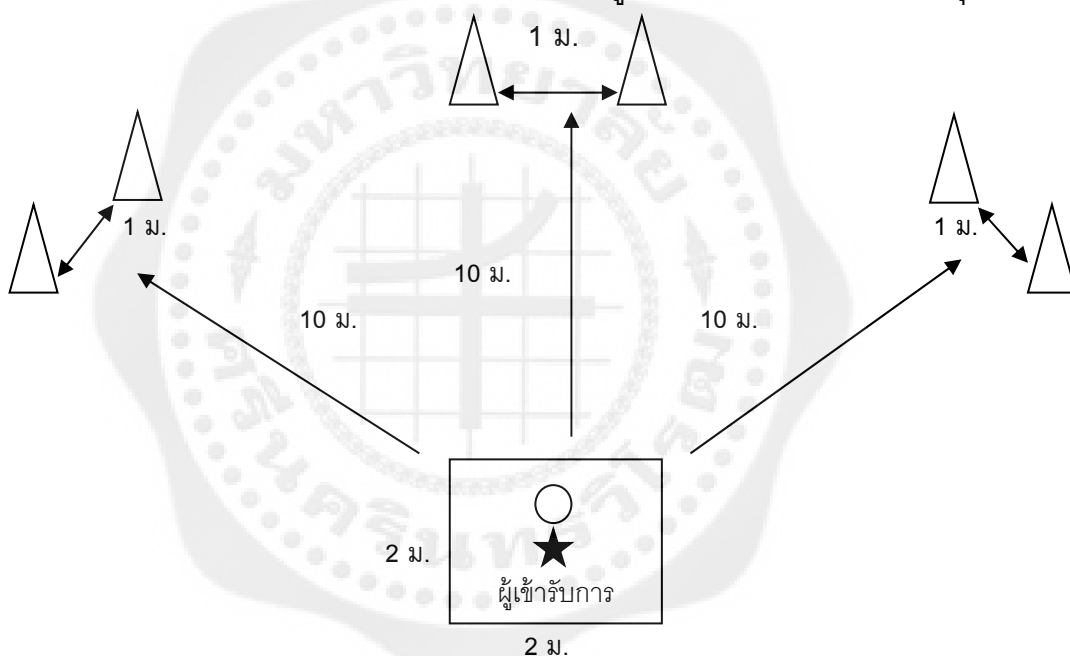
1.3 แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย

จุดมุ่งหมาย เพื่อทดสอบความแม่นยำในการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย
อุปกรณ์

1. ลูกฟุตบอลเบอร์ 5 จำนวน 5 ลูก
2. เทปวัด
3. กรวยจราจรหรือมาร์คเกอร์ 10 อัน
4. นาฬิกาจับเวลา

วิธีการทดสอบ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนพร้อมที่จุดส่งลูกที่ผู้ทดสอบกำหนด เมื่อผู้ให้การทดสอบให้สัญญาณ “เริ่ม” ให้ผู้เข้ารับการทดสอบส่งฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านในผ่านเข้าไปในช่องที่ผู้ให้การทดสอบกำหนด โดยเริ่มจากช่องซ้าย ช่องกลาง และช่องขวา วนไป ซึ่งมีเวลากำหนด 1 นาที
2. ให้ทำการทดสอบ 2 ครั้ง บันทึกจำนวนลูกที่เตะเข้าช่องที่ทำได้มากที่สุด

ลูกฟุตบอล ○○○○○○○○○○

รูปภาพที่ 3 การส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย

1. การให้คะแนน ผู้เข้ารับการทดสอบเริ่มเมื่อให้สัญญาณ “เริ่ม” และจะหยุดเมื่อผู้ให้การทดสอบให้สัญญาณนกหวีดหยุด เมื่อเวลาครบ 1 นาที
2. ให้บันทึกคะแนนที่ทำได้ดีที่สุด

1.4 แบบทดสอบการเลี้ยงฟุตบอลซิกแซก

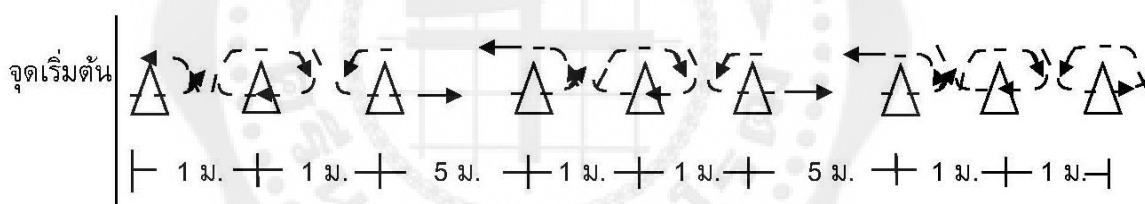
จุดมุ่งหมาย เพื่อทดสอบการครอบครองฟุตบอลของผู้เล่นตำแหน่งกองกลาง
อุปกรณ์

1. ลูกฟุตบอลเบอร์ 5 จำนวน 1 ลูก
2. กรวยจราจรหรือมาร์คเกอร์ จำนวน 6 อัน
3. เทปวัด
4. นาฬิกา
5. นาฬิกาจับเวลา

วิธีการทดสอบ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนพร้อมที่จุดเริ่มที่ผู้ทดสอบกำหนดเมื่อผู้ทดสอบให้สัญญาณ “เริ่ม” ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเลี้ยงฟุตบอลซิกแซก ผ่านกรวยที่ผู้ให้การทดสอบกำหนดให้ โดยใช้ข้างเท้าด้านในและข้างเท้าด้านนอกในการเลี้ยงลูกฟุตบอล เมื่อผู้เข้ารับการทดสอบเลี้ยงฟุตบอลผ่านกรวยสุดท้ายแล้วเลี้ยงฟุตบอลกลับมายังจุดเริ่มต้น แล้วหยุดเวลา

2. ให้ทำการทดสอบ 2 ครั้ง บันทึกครั้งที่ทำเวลาได้ดีที่สุด

รูปภาพที่ 4 การเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก

1. การให้คะแนน ผู้ให้การทดสอบเริ่มจับเวลาเมื่อให้สัญญาณ “เริ่ม” และจะหยุดเวลาเมื่อผู้เข้ารับการทดสอบเลี้ยงบอลกลับมายังจุดเริ่มต้น

2. ให้บันทึกเวลาที่ทำได้ดีที่สุด

สัญลักษณ์

----- เลี้ยงฟุตบอล
—————> กระชากบอล (เลี้ยงฟุตบอลด้วยความเร็ว)

1.5 แบบทดสอบการยิงประตู

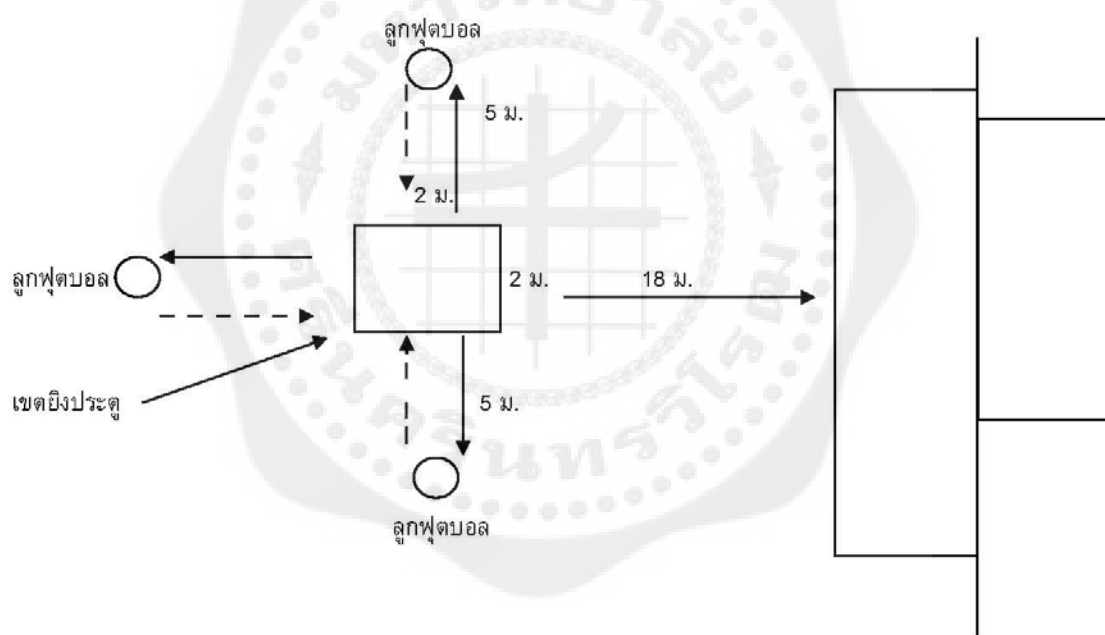
จุดมุ่งหมาย เพื่อทดสอบความสามารถในการยิงประตู

อุปกรณ์

1. ลูกฟุตบอลเบอร์ 5 จำนวน 3 ลูก
2. ประตูฟุตบอลขนาดมาตรฐาน
3. เทปวัด
4. กรวยยาง
5. นาฬิกา
6. นาฬิกาจับเวลา

วิธีการทดสอบ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนพร้อมในเขตยิงประตูที่มีความกว้าง 2 เมตร ยาว 2 เมตร
2. เมื่อผู้ทดสอบให้สัญญาณ “เริ่ม” ให้ผู้เข้ารับการทดสอบวิ่งไปรับลูกฟุตบอลตามจุดที่วางไว้ แล้วเลี้ยงลูกฟุตบอลเข้ามายิงประตูด้วยความเร็วสูงสุดจนครบ 3 ลูก ซึ่งฟุตบอลแต่ละลูกจะอยู่ห่างจุดศูนย์กลางเขตยิงประตู 5 เมตร และจากเขตยิงประตูถึงเส้นแนวประตูเป็นระยะทาง 18 เมตร ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องยิงฟุตบอลให้ตกภายในกรอบ 6 หลาแล้วเข้าประตูจึงจะนับคะแนน

รูปภาพที่ 8 การยิงประตูเร็ว

การให้คะแนน

1. ผู้ทดสอบเริ่มจับเวลา 20 วินาที เมื่อให้สัญญาณ “เริ่ม” หากผู้เข้ารับการทดสอบยิงบอลไม่ทันเวลาที่กำหนดถือว่าไม่นับคะแนนในครั้งนั้น หากผู้เข้ารับการทดสอบยิงฟุตบอลเข้าประตูโดยที่ฟุตบอลไม่ตกภายในกรอบ 6 หลาแล้วเข้าประตูถือว่าไม่ได้คะแนน

—————> การวิ่งด้วยความเร็ว
 -----> การเลี้ยงบอล

ภาคผนวก ข

แบบประเมินแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งสำหรับ
นักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬาของผู้เชี่ยวชาญ

สำหรับนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬาของผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาโดยใช้เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่พิจารณาเลือก
โครงสร้างตามเกณฑ์ ดังนี้

+1	หมายถึง	เหมาะสม
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
-1	หมายถึง	ไม่เหมาะสม

ตำแหน่ง	แบบทดสอบ	ผลการพิจารณา			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
ผู้เล่นกองกลาง	1.1 แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง				
	1.2 แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด				
	1.3 แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย				
	1.4 แบบทดสอบการเลี้ยงฟุตบอลซิกแซก				
	1.5 แบบทดสอบการยิงประตู				

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

แบบประเมินแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง

ช่วงอายุ 16 – 18 ปี

สำหรับนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬาของผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาโดยใช้เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่พิจารณาเลือก
โครงสร้างตามเกณฑ์ ดังนี้

+1	หมายถึง	เหมาะสม
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
-1	หมายถึง	ไม่เหมาะสม

ตำแหน่ง	แบบทดสอบ	ผลการพิจารณา			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
ผู้เล่นกองกลาง	1.1 แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง				
	1.2 แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด				
	1.3 แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย				
	1.4 แบบทดสอบการเลี้ยงฟุตบอลซิกแซก				
	1.5แบบทดสอบการยิงประตู				

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

ภาคผนวก ค
แบบบันทึกผลการทดสอบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งสำหรับ
นักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬา

**แบบบันทึกผลการทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง
สำหรับนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬา**

ช่วงอายุ.....13 – 15 ปี.....โรงเรียนกีฬา.....

ลำดับที่	แบบทดสอบ	ผลการทดสอบ		หมายเหตุ
		ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	
1	แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง	วินาที	วินาที	
2	แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอลเปลี่ยนทิศทางที่กำหนด	ครั้ง	ครั้ง	
3	แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมาย	ครั้ง	ครั้ง	
4	แบบทดสอบการเลี้ยงฟุตบอลซิกแซก	วินาที	วินาที	
5	แบบทดสอบการยิงประตู	ครั้ง	ครั้ง	

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เข้ารับการทดสอบ

**แบบบันทึกผลการทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเฉพาะตำแหน่งกองกลาง
สำหรับนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนกีฬา**

ช่วงอายุ.....16 – 18 ปี.....โรงเรียนกีฬา.....

ลำดับที่	แบบทดสอบ	ผลการทดสอบ		หมายเหตุ
		ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	
1	แบบทดสอบการเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศทาง	วินาที	วินาที	
2	แบบทดสอบการรับลูกฟุตบอลแล้วส่งบอล เปลี่ยนทิศทางที่กำหนด	ครั้ง	ครั้ง	
3	แบบทดสอบการส่งลูกฟุตบอลให้ตรง เป้าหมาย	ครั้ง	ครั้ง	
4	แบบทดสอบการเลี้ยงฟุตบอลซิกแซก	วินาที	วินาที	
5	แบบทดสอบการยิงประตู	ครั้ง	ครั้ง	

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เข้ารับการทดสอบ

ภาคผนวก ง
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์เทเวศร์ จันทรหอม อาจารย์ประจำ ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์ไมตรี กุลบุตร หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ศึกษาและพลศึกษา
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
(ฝ่ายประถม)
อดีตนักกีฬาฟุตบอลทีมชาติไทย
3. อาจารย์วรสิงห์ โสมาเกต ผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลหญิงทีมชาติไทย
4. อาจารย์ประพันธ์ เปรมศรี ผู้ฝึกสอน สโมสรราชประชา
อดีตข้าราชการประจำ ภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อดีตนักกีฬาฟุตบอลทีมชาติไทย
5. อาจารย์สุธี สุขสมกิจ ผู้ฝึกสอน สโมสรบางกอก เอฟ ซี
อดีตนักกีฬาฟุตบอลทีมชาติไทย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-ชื่อสกุล	วัชรราช ศรีไชย
วันเดือนปีที่เกิด	13 กันยายน พ.ศ. 2533
สถานที่เกิด	จังหวัดสุรินทร์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	75 หมู่ 13 ตำบลไพศาล อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2546	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนอนุบาลประโคนชัย อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์
พ.ศ. 2552	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย จังหวัดกรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2556	ปริญญาตรี วท.บ. (พลศึกษา) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2560	ปริญญาโท กศ.ม. (สุขศึกษาและพลศึกษา) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ